

တက္ကသိုလ်

ခရီးသွားအောင်

သင်္ဘောစား

ပထမပိုင်း

ကုန်းသင်္ဘောစား

ချစ်သူ စာစေ
ငြိမ်းချမ်းရေးတိုက်သင်-စာအုပ်

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သင် မှ စား

(ပထမပိုင်း)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 အရွယ်အခြားအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသည် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

မီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွ ဇွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ မိတ်ဆက်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ စာတတ်မြင်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးစွမ်းစိတ်ဓာတ် ဝှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် တညာရည်ဖြင့်မားရေး

တစ်ရက်ဖတ်ခဲ () ကျပ်
 ရေစို စုတ်ပြ ပျောက်ဆုံး ပျက်စီးလျှင်
 စာအုပ်တန်ဖိုးပေးလျှော်ရမည်။
 ရေကတိုးခများလျှော့ပေးမည်ဟုတ်ပဲ။

အတိတ်ဟောင်း၊ အဖြစ်နေ့ခင်၊

မြောက်ပိုင်းဒေသ....
 မြောက်ပိုင်းဒေသသည် အေးချမ်းသာယာ၏၊
 ရိုးသား ပွင့်လင်းသူများ၊ ဖိတ်သဘာဝထား၊ ဖြူစင်သူများ၊
 နေထိုင်ကြသည့် အရပ်ဒေသ ဖြစ်၏၊
 သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သည့်
 မိုးကြိုးခေးသမား ထေခင်းစု နေထိုင်ရာ အရပ်ဒေသလည်းဖြစ်
 သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်....
 ဤအရပ်ဒေသသည် ကောင်စုတို့ မိသားစု နေထိုင်ရာ
 ဘူမိနတ်သန် နေရာဒေသပင် ဖြစ်တော့သည်။

မိုးကြိုးခား ကောင်းစု....

မိုးကြိုးခား ကောင်းစုသည် သိုင်းလောကတွင် လျှမ်း
လျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသော ထိပ်တန်း သိုင်းသမား
တစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။

ကောင်းစု၏ ခံစားသိုင်းကွက်ကို သိရှိသူ သိုင်းလောကတွင်
မရှိပါ။

အကြောင်းမှာ....

ကောင်းစု၏ ခားသိုင်းကွက်ကို သိရှိသောသူသည် လူ့ဘဝ
အလောင်း ဖြစ်သွားတတ်သည်ပင်။

မိုးကြိုးခား ကောင်းစုကို အနက်ရောင် သိုင်းလောကသာ
တို့က ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်လန့်ကြ၏။

အကြောင်းမှာ....

သူသည် အမူစူးအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုး သည်ပိုး
နေသည့် အဖြူရောင် သိုင်းသမား တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့်....

မကောင်းမှု ပြုလုပ်နေသော အနက်ရောင် သိုင်းလောက
သားတို့သည် မိုးကြိုးခား ကောင်းစုကို ဖိန့်ဖိန့် တုန်အောင်
ကြောက်သည်မှာ မဆန်းပါချေ။

ကောင်းစု၏ ခားကြောင့် သေဆုံးသွားရ သူတို့သည်
အနက်ရောင် သိုင်းလောကသားတို့ ဖြစ်ကြသည်မဟုတ်ပါ။

ကောင်စုသည် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားရမ်းမှ
မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ရိုးသားဖြူစင်သော ကျင်းကျင်းဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့်
တော့ဆုံ၍ အေးချမ်း သာယာသော ဘဝကို တည်ဆောက်ခဲ့မိ
သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်....

မိုးကြိုးခား ကောင်းစုသည် သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်း၍
မြောက်ပိုင်းဒေသ၌ ဇာတ်မြုပ် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့
သည်။

ကောင်းစုသည် ကောင်းစု ဆိုသော သားတစ်ဦး ရရှိခဲ့
ချိန်အထိ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရ၏။

သို့သော်....

ပြည်မသို့ ခရီးထွက်ရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့၏။

ထိုသို့....

ခရီးထွက်ရန် အကြောင်းဖန်လာခြင်းသည် အေးချမ်းသာ
ယာသော ကောင်းစု၏ ဘဝကို မှန်တိုင်ပမာ ဝင်ရောက်မှု
နှောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

အရှုံးသမား

‘ခုပ်ခုပ်....ခုပ်ခုပ်’

မြင်းခွာသံက စည်းချက်ကျကျ ထွက်ဝေါ်လာ၏

အဖြူရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရုပ်ရည်ခန့်ညားသော လူရွယ်သည် မြင်းလှည်းကို ဝရုစိုက်၍ မောင်းနှင် ထောလေသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမပျို တစ်ဦးနှင့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်တို့ လိုက်ပါလာကြသည်။

မိန်းမပျိုသည် ဣန္ဒြေရစွာ လှပသူ ဖြစ်၏။

သဘောမနှောကောင်၊ ပြီး ခပ်အေးအေး၊ နေတတ်သူလည်း ဖြစ်ပုံရ၏။

ကလေးမှမူ....

မိန်းမပျိုနှင့် လူရွယ်တို့ နှစ်ဦး၏ ရုပ်ရည်ကို အမွေရထားသူ ဖြစ်၏။

ကလေးငယ်သည် မြင်းလှည်း ပြတင်းပေါက်မဒန၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုရင်း လိုက်လာရာမှ မိန်းမပျိုဘက် လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။

‘မေမေ....ဦးလေး၊ မုယုဆီကို မဒရာထိသေးဘူးလားဟင်’

မိန်းမပျိုက ပြုံးလိုက်၏။

‘ရောက်ခါနီးပါပြီ သခင်၊ ဟော...ပြောရင် ဆိုရင် ဟိုမှာ မြင်နေရပြီ’

မလှမ်းမကမ်းရှိ ခြံဝင်းတစ်ခုကို ညွှန်ပြ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ကလေးငယ်က ခြံဝင်းကြီး၏ ခမ်းနား ထည်ဝါပုံကို သဘောကျသွား၏။

‘ဦးလေး၊ မုယုက ဒီမှာ နေတာကိုး၊ ခြံဝင်းကြီးက အကြီးကြီးနော်၊ ဒါဆို ဦးလေး မုယုက တော်တော် ချမ်းသာမှာပဲနော်’

မိန်းမပျိုက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

• ‘ချမ်းသာတာပေါ့ သားရယ်’

‘ဦးလေး မုယုကို မုန့်ခဲတဲ့ အများကြီး ဝယ်ကျွေးခိုင်းရမယ်’

ကလေးငယ်က ကြုံးဝါးလိုက်၏။

သူမက ရယ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

'ဟေး....ဟေး'

လူရွယ်သည် မြင်းများကို အော်ဟစ်၍ ခြံဝင်းရှေ့တွင်ရပ်
လိုက်၏။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာ နှစ်ဆင်းလိုက်ချိန်၌ မိန်းမ
ပျိုနှင့် ကလေးငယ်တို့တလည်း ဆင်းလာကြ၏။

လူရွယ်က သူတို့ကို ပြုံးပြရင်း....

'မယုက လူတစ်မျိုး ညီမရဲ့ ဘယ်သူမဆို သူ့ဆီကို ရောက်
လာရင် စီးလာတဲ့ မြင်းဖြစ်ဖြစ်၊ မြင်းလှည်းဖြစ်ဖြစ် ခြံဝင်း
အပြင်မှာ ထားခဲ့ပြီး ခြံဝင်းထဲကို လမ်းလျှောက်လာမှ ကြိုက်
တယ်...'

'နို့မဟုတ်ရင် မြင်းနဲ့လာတဲ့လူ၊ မြင်းလှည်းနဲ့ လာတဲ့လူ၊
လမ်းလျှောက်လာရတဲ့ လူ အမျိုးမျိုးကွဲပြားကုန်မယ်၊ သူ့ဆီ
လာရင် ဘယ်သူမဆို တစ်ပြေးညီ ဆက်ဆံတာ၊ ဆင်းရဲ ချမ်း
သာ ခဲ့ခြင်းတာ မဟုတ်ဘူး....'

'ဒါနဲ့ပဲ ဘယ်သူမဆို ခြံဝင်းထဲကို လမ်းလျှောက် ဝင်လာ
ကြပါလို့ စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားတာ'

မိန်းမပျို ပြုံးလိုက်သည်။

'အင်း....ဖြစ်ရမယ်၊ အစ်ကိုမယုတာ တကယ်လူတစ်
ယောက်ပါပဲ'

လူရွယ်က ပြုံး၍ သေချာမျက်နှာဖြင့်....

'လာ....ညီမ၊ သွားကြရအောင်၊ ကဲ....သားက ဖေဖေ ဆီ
ကိုလာ'

ပြောပြီး ကလေးကိချီ လိုက်သည်။

ရှေ့မှနေ၍ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

လူကလည်း အထုပ်ကလေးဆွဲကာ ဝင်သွား၏။

ခြံဝင်းတံခါးမကြီးမှသည် 'အဆောက်အအုံ' ရှေ့သို့တိုင်
ကျောက်ဖြူပြားများ ခင်ထစားသည်။

ကျောက်ပြားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်ပန်းပင်
များရှိသည်။

သာယာလှပသော ပန်းခြံတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

ခြံထဲသို့ရောက်သောအခါ လူငယ်ခြေလှမ်း ရင်တန်သွား
သည်။

'ဒို့...အမှိုက်သရိုက်တွေ ပူနေပါလား'

လူရွယ်က တီးတိုးရှေ့ရွတ်လိုက်မိသည့်

မုန်စေသည်။

ကျောက်ဗျာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင်သစ်ရွက်ခြောက်များ
ရှင်ပူနေသည်။

တစ်ချိန်က သာယာလှပဟန်ရှိခဲ့သော ပန်းခြံမှာ ပြုပြင်
ထိန်းသိမ်းမည့်သူမရှိ၍ မြက်ပင် ပေါင်းပင်များ ဖုံးအုပ်ကာ
ချုံ့တေးကြီးပမာရှိနေ၏။

အထူးခြားဆုံးမှာ....

အဆောက်အအုံကြီးသည် အပ်ကျသံ ကြားရလောက်
အောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီး လူသံ သူသံ မကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

'အိုအားသင့်စရာဘဲ၊ မုယုလောက်အသန့်ပြန် ကြိုက်တဲ့လူ
မရှိဘူး၊ ခြံထဲကို ရောက်တဲ့လူတိုင်း မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်
ဘူး၊ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတော့ပါလိမ့်'

လူရွယ်က မအောင်နိုင်ထဲဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

မိန်းမပျိုက လူရွယ်၏လတ်မောင်ကိုကိုင်ကာ....

'အစ်ကို....ကျွန်မတို့ ဒီခြံ မှားဝင်လစမိကြတာလစရှင်'

လူရွယ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'မမှားနိုင်ဘူး၊ ဒါ....မုယုခြံပဲ၊ အစ်ကို ကောင်းကောင်း၊
သိတယ်'

'ဒါဖြင့်'

'မုယု ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထောင် ပြောင်းလဲသွားရ
တော့လဲ၊ အကြောင်းတော့ရှိမယ်၊ လာ....ညီ၊'

လက်တစ်ဖက်က ကလေးကိုကိုင်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က
မိန်းမပျိုလက်ကိုဆွဲကာ ကျောက်ပြားလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်
သုတ် လျှောက်လာ၏။

အဆောက်ကအအူ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ နောက်
ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြန်လေသည်။

အဆောက်အအူကြီးမှာ ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသည်။
သို့သော်....

ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှု မပြုလုပ်သဖြင့် ဖုန်များ၊ ပင့်ကူအိမ်
များတက်ကစ ညစ်ထေးထေးဖြစ်နေသည်။

ပြတင်းပေါက်များနှင့်တကွ တံခါးမကြီးလည်း ပိတ်ထား
သည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

လူရွယ်၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့်အသွင် ဖြစ်ပေါ်
လာလေသည်။

'သူနှင့်မတွေ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ရှိဦးမယ်၊ ပြောင်း
တဲ့သွားလိုက်တာ မယု နိုင်စရာဘဲ'

သူက တံခါးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

မိန်းမပျိုက အဆောက်အအူ အား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း
စပြောလေသည်။

'တံခါးပိတ်ထားတယ် လူမရှိဘူးထင်တယ်'

သူတို့သည် ရတနာခင်းယုနှင့် တွေ့ရန် ခရီးဝေးမှလာခဲ့ရ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု....

မုယုအား ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

အမှန်ဆိုလျှင်....

လူရွယ်သည် ရတနာခင်းယုနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသည့်
သွေးသောက်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ်....

လူရွယ်သည် မိုးကြိုးခင်းကောင်းစုပင် ဖြစ်နေပေတော့
သည်။

တစ်ချိန်က ရတနာခင်းမုယုနှင့် မိုးကြိုးခင်းကောင်းစုသို့ သည် လှမ်းလှမ်းတောက် ကျော်ကြားသော ခင်းသားများ ဖြစ်သည့်အပြင် ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ချစ်ခင်ကြသော သူငယ် ချင်းမိတ်ဆွေများလည်းဖြစ်သည်။

တောင်းစုသည် ကျင်းကျင်းနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး မြောက် ပိုင်းဒေသ၌ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခဲ့ပြီး နေ့စက်တိုင် သိုင်းလော ကတောင် ယခင်ဇာလိုကျင်လည်ကျက်စားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ရတနာခင်းမုယုနှင့်လည်း တတွဲတွဲ မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ နှစ်ယောက်သားလူချင်းကွဲသွားသလိုမိုးကြိုးခင်းကောင်းစု ၏ အမည်သည်လည်း သိုင်းလောက၌ တဖြည်းဖြည်းမှားမှိန် သွားလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ.... ရတနာခင်းမုယုသည် ကောင်းစု၏အပေါ် ခင်မင်ရင်းနှီး သည့်အလျောက် မြောက်ပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ကောင်းစုထံသို့ ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်ပြီး လည်ပတ်တတ်သည်။

သူ့နေထိုင်သော ထိုက်ကျိုသို့လည်း လာရောက်လာပတ် ရန် အကြိမ်ကြိမ် ဖိတ်ခေါ်သည်။

မုယုက မကြာခဏရောက်လာတတ်၍ ကောင်းစု၏ဇနီး သည် ကျင်းကျင်း၊ သားဖြစ်သူ ကောင်းဖုတို့နှင့်ပါ ခင်မင် ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သည်။

ယခု.... တောင်းစုသည် ဇနီးကျင်းကျင်း၊ သားကောင်းဖုတို့ကို ခေါ်ကာ မုယုထံ လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရတနာခင်းမုယု၏ အကျင့်စရိုက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိထားသောကောင်းစုသည် မုယု၏ခြံဝင်းအတွင်းမှ အဖြစ် အပျက်များကြောင့် အံ့အားသင့်ခြင်းမက အံ့အားသင့်နေမိ ပါတော့သည်။

မုယုအကြောင်းတွေးနေရာမှ.... * 'အစ်ကိုကြီး မုယုမရှိဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ပြန်ကြပါစို့ လားဟင်'

'ကောနေဦး ညီမ' ပြောပြောဆိုဆို အိမ်တံခါးမကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက် သည်။

တံခါးပိတ်ထားသည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော်....

သော့ခတ်ထားခြင်း မရှိချေ။ ကောင်းစု၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဘွန်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ....

'ကျွန်' တံခါးရွက်များ ပွင့်သွားလေတော့သည်။ သူမမှာ စိုးရိမ်သွားသည့်အထား နောက်သို့ခြေထစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကောင်းစု ချထားခဲ့သည့် သားဖြစ်သူကောင်းဖုကိုလည်း လက်ဆွဲထားလိုက်သည်။

ကောင်းစုမှ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို အမှုမထား နိုင်အားသေးပါ။

တံခါးများကို ပိတ်ထားကြသဖြင့် အမှောင်လွန်းနေသည့် အဆောက်အဦးတွင် သို့ လှမ်းဝင်လိုက်ရင်....

‘မုယု...မုယု’

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မုယုအသံ ကြေးမုံပေါ့ပေါ့

နေ့ညမပြတ် ဧည့်သည်များဖြင့် စည်ကား၍ နေခဲ့သော မုယု၏အဆောက်အဦးကြီးသည် ချောက်ချားဖွယ် ဧကောင်အောင် တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။

ကောင်းစု စိုးရိမ်စိတ် ဝင်ဝင်လှစွာသည်။

မုယု တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဟုလည်း ထင်မှတ်လေလေ၏။

ထို့ကြောင့်....

‘ညီမ အပြင်မှစလဲ စောင့်နေ’

သူမကိုပြောကာ အဆောက်အဦးအတွင်းတစ်သို့ သတိကြီးစွာထားပြီး ဝင်သွားသည်။

‘အစ်ကို သတိထားနော်’

သူမက စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးလိုက်သည်။

ကောင်းစုက ခေါင်းညိတ်ပြုရင် အတွင်းတစ်သို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

ထူထပ်သော မုယုလာခဲ့သည်ကို နောင်တရလိုက်မိလေသည်။ ကျင်၊ကျင်၊နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီ၊ကတည်းက ခံစားမကိုင်ဘဲ နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မုယုထံသို့ လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းဖြစ်၍ ခံစားယူတာစရာလည်း မသို့ပေ။

သူ့ကိုယ်သူ သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဟုပင် မေ့နေပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုလို ထူးခြားမှုနှင့် ဆုံလိုက်ရော့မှ သိုင်းသမား စိတ် ပြန်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်းစု သတိထားလိုက်သည်နှင့် မိမိသည် သိုင်းသမား တစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။

လက်တစ်ဖက်က ခုခံကာကွယ်ရန် ရင်ဝဠိအကာအကွယ် ပြုထားလိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

ထို နောက်....

တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ အတွင်းတက်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

မုယု၏ အဆောက်အဦးကြီးက အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းဖြင့် ကြီးမားကျယ်ဝန်း လှသည်။

တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်ရှာလျှင် အချိန်အတော် ကုန်မှ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ မည် ဖြစ်သည်။

ကောင်းစုက မုယုအားမတွေ့လိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်။

ထို့ကြောင့်....

မတွေ့တွေ့အောင်ရှာဖွေ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျင်၊ကျင်၊နှင့် အိမ်ထောင်မကျမီကဆိုလျှင် မုယု၏အိမ်သည် သူ့အတွက် စားအိမ်သောက်အိမ် ပြစ်ခဲ့ပါသည်။

တံခါးမရှိ ခားမရှိ ဝင်ထွက် သွားလာခဲ့ဖူး၍ အိမ်ခန်းများ၏ ပွဲစည်းပုံအနေအထားကို တောင်းစု သိထားခဲ့ပါသည်။

မုယုသည် အိမ်၌နေလျှင်....

စာဖတ်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှင့် သီးသန့်ခန်း၊ ထိုသုံးနေရာတို့ကို

အသို အများ ဖြစ်သည်။

ဤအိမ်၌ မုယုရှိနေမည်ဆိုလျှင်....

ထိုနေရာ သုံးနေရာ၌ စာဖတ်ခန်း ရှိရမည်ဖြစ်၏။

ကောင်းစု အနည်းငယ်စဉ်းစား၍ စာဖတ်ခန်းကို ဦးစွာ

ရှာရန် ရွေးချယ်လိုက်၏။

မုယုသည် စာဖတ်ခန်းသို့ဝင်လျှင်....

ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့၊ ခေါ်မကြား၊ အော်မကြား။

လောကကြို၊ တစ်ခုလုံးကို မေ့ နေတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။

မုယုသည် စာဖတ်ဝါသနာသူလည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ

လော။

ကောင်းစုသည် စာဖတ်ခန်းသို့ ဦးတည်လိုက်လျှင် သူ၏ နှာခေါင်းထဲ၌ ထူးခြားသော အနံ့အသက်တစ်ခုကို ရရှိလိုက်သည်။

ကောင်းစု မျက်မှောက်ကြုံတံသွားသည်။

နှာခေါင်း တရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် ဆေးသေချာချာ ရှူရှိုက်လိုက်

သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်....

ထိုအနံ့သည် စာဖတ်ခန်း၏ဝဲဘက် မုယုအနားယူလေ့ရှိသော အခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် အနားယူအဆောင်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်မိသည်။

အနားယူအဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် အနံ့အသက်မှ ဝို၍စူး၍ ပြင်းထန်လစလေ၏။

ထိုအနံ့အသက်မှ အခြားတော့ မဟုတ်ပါ။

အရက်နံ့ပင် ဖြစ်သည်။

မုယုခရာ ကောင်းစုပါ အရက်ဆိုလျှင် ဝေးဝေးမှ ရှောင်သူများ ဖြစ်ပါ၏။

အရက်လုံးဝမသောက်ကြသဖြင့် အရက်ဆိုလျှင် ဝေးဝေးမှပင် ရှောင်ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။

အရက် လုံးဝမသောက်ကြသဖြင့် အရက်နံ့ဆိုလျှင် ချက်ချင်း သိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အရက်မသောက်သော မုယု၏ အိမ်ထဲ၌ အရက်နံ့များ တထောင်းထောင်း ထနေသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ကောင်းစုသည် အနားယူဆောင်ရွက်သည့် ရောက်လျှင် ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်၏။

စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် စုစည်းထားလိုက်သည်။

အဆောင်တံခါးကို စိုက်ကြည့်ကစ နားစွင့်လိုက်လေ၏။ ဝမ်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ထူးခြားမှု တစ်စုံတရာ ဖြစ်ပေါ်မလာသလို အသံဗလံကိုလည်း မကြားရပါ။

ကောင်းစုစိတ်ထဲတွင် အဆောင်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေကြောင်း တစ်ဆစ်ချ ယုံကြည်လာလေသည်။

တောင်းစုသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သတ်စွာ ရပ်နေရာမှ လှုပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။

တံခါးကိုတုန်ဖွင့်ကာ အတွင်းဘက်သို့ ခုန်ဝင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ငုန်း’

အဆောင်တံခါး ပွင့်သွားသည်။

တောင်းစုသည် အဆောင်ထဲသို့ ချိပ်ခနဲ ရောက်ရှိ သွားသည်။

အဆောင်ထဲ၌ ရှိနေသော မုယုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

* * *

အဆောင်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။

ပြတင်းတံခါးများ ပိတ်ထား၍ အမှောင်ရိပ် လွှမ်းမိုးနေသည်။

အရစ်နံ့ တထောင်းထောင်း ယနေသည့် အပြင် စားပွဲပေါ် မှောက်လျက်ရှိနေသူတစ်ဦး၏ သဏ္ဍာန်ကိုတွေ့ ကောင်းစွာ သတိပြုမိလိုက်၏။

မသဲမကွဲ အလင်းရောင်ဖြင့် ပုံစံနားသဏ္ဍာန်မျှသာ တွေ့ရသော်လည်း ထိုလူမှာ မုယုဖြစ်ကြောင်း သူ့အတပ် သိလိုက်မိသည်။

‘မုယု’

ကောင်းစုက ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်လိုက်၏။

မုယုဆီမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရပါ။

သို့သော်....

ထူးခြားသော အသံကို မသဲမကွဲ စတင် ကြားလာရလေသည်။

သူက သေချာစွာ နားစွင့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်၏ အိပ်ပျော်နေရာမှ ဟောက်သံ ဖြစ်နေသည်ကို မှီခြားသိရှိလိုက်သည်။

မုယုသည် စားပွဲပေါ် မှောက်လျက် တခေါခေါဟော့က်၍ အိပ်ပျော်နေ သည်တကား။

သူ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်မိသည်။

ခေါင်းသွင်သွင် ခါယမ်းမိ၏။

မုယုအား ယခုလို အဖြစ်မျိုးနှင့် တွေ့ရမည်ဟု လုံးစမှောင်ခဲ့ပါ။

ကောင်းစု စိတ်လျှော့ပိုက်၏။

အန္တရာယ် မရှိမှန်း သိလိုက်၍ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွား၏။

အနားယူ အဆောင်မပြတင်းတံခါးများကို ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက် တံခါးများ ပွင့်သွားသောအခါ အလင်း
ရောင်နှင့် အေးမြသည့် လေပြည်တို့ တိုးဝင်လာ၏။

အခန်းထဲ၌ လင်းချင်းသွားလျှင် ကောင်းစုက မုယုအနီး
သို့ လှမ်းသွားပြီး သေချာစွာ အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်မိလေ
သည်။

မုယုသည် စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်လျက် တခေါင်ခါနှင့်
အိပ်ပျော်နေ၏။

သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အရက်အိုးများ ပိုင်းနေသည်။
သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အရက်ကို နေ့ရော ညရော တရစပ်
သောက်ခဲ့ပုံ ရ၏။

ကိုင်းစု သတ်ပြင်းချလိုက်၏။
'မုယု... မင်းဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင့်ပြောင်လဲသွား
ရတာလဲ'

သူက တီးတိုး ရေရွတ်မိသည်။
ထိုစဉ်....
'အင်း... အင်း'
ညည်ညည်သံ သဲ့ သဲ့ ထွက်လာ၏။
မုယုမှာ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာတော့၏။

* * *

'မင်း နိုးလာပြီလား'
ကောင်းစုက မေးလိုက်၏။
သူ၏ အသံကြောင့် မုယု လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားလေတော့
သည်။

မျက်လုံးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ရင်း....
'ဘယ်သူလဲကွ'
ဟူ၍ မေးလာသည်။
ကိုင်းစု ပင့်သတ်ရှိုက်မိ၏။
'ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိအောင် အခြေအနေ ဆိုးနေပြီလား
ကွာ'

သူ၏ လေသံသည် ဆွေမြည်း ကြေကွဲနေသည်။
မုယု၏အဖြစ်ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား။
မုယုက ထရပ်လိုက်သည်။

သူ၏ ဆံပင်မှာ ရှုပ်ပွနေသလို အဝက်အစားများ ပိုသီ
ပတ်သီ ဖြစ်နေသည်။

အရက်သမားနှင့် တူနေ၏။
မုယုသည် ထောင်းစု၏ စကားကို ဂရုမစိုက်သေးဘဲ စားပွဲ
ပေါ်၌ အသင့်ရှိနေသော အရက်အိုးအား ယူ၍ မော့သောထံ
လိုက်၏။

ကောင်းစု၏ ခန္ဓာကိုယ် တုန်ခါသွားသည်။
နောက်သို့လည်း ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်မိ၏။
မုယု၏ လှုပ်ရပ်ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားသည့် သဘောမျိုး
ဖြစ်သည်။

အရက်ကို တစ်ဝယောက်ပြီးမှ မုယုက အရက်အိုးကို ပြန်
ချလိုက်၏။

နှုတ်ခမ်း၌ ပေကျံနေသော အရက်များကို ဇာတ်ဖြင့်
သုတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ....

ကောောင်းစုကို ကြည့်သည်။

အခန်းတွင်း၌ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်နေပါပြီ။

မုယုသည် အိပ်ချင်စိတ်များ ပြယ်သွားပြီး အရက်သောက်
လိုက်၍ လန်းဆန်းသွားပုံ ရ၏။

ကောင်းစုကို မြင်လျှင်....

‘ဟာ...ကောင်းစု’

ဝမ်းခေါင်းသံဖြင့် အားရပါးရ ခေါ်လိုက်၏။

ချက်ချင်းပင်....

ကောောင်းစုထံသို့ ပြေးဝင်လာပြီး သိုင်းဖက်လိုက်၏။

ကောင်းစုကလည်း ပြန်လည် သိုင်းဖက်ထားသည်။

သူတို့သည် ညီရင်း အစ်ကို တမျှ ချစ်ခင်ကြသော သွေး

သေခက် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိုင်းဖက်မိကြချိန်တွင် မုယု
သည် နောက်ထပ် ထူးခြားချယ်တစ်ခုကို ကောင်းစုသတိပြု
လိုက်မိသည်။

အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
မိတ်ဆွေဟူသည့် နွေးထွေးမှုတစ်ရပ်သည် တစ်ခန်းလုံး
လွှမ်းခြုံထားသည်ဟု ထင်ရ၏။

ကောင်းစုနှင့် မုယုတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်
ထားကြပြီး အနက်ကလေးကြာမှ လူချင်း ခွာလိုက်လေ၏။
နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

မုယု၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။
သူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်ကြည်များ ရစ်ဝဲနေလေ
သည်။

‘ကောင်းစု၊ မင်း...မင်း၊ ငါ့ဆီကိုလေ့တယ်နော်’

ကောောင်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မုယုက ကောင်းစုအား ကြည့်ကာ....

‘ငါ့ဆီကို ဧည့်သည်မပြတ်တမ်း ဝင်ထွက်နေတဲ့ အချိန်ထဲ
မင်းတစ်ခေါက်မှ ရောက်မလာဘူး။ အခု ဘယ်သူမှ မရှိ
တော့တဲ့ အချိန်မှ မင်းရောက်လာတယ်နော်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ
သူငယ်ချင်းရာ’

မုယုက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလာသည်။

သူ၏စကားတွင် ခံစားချက်များ တစ်စွန်းတစ်စပါရှိနေ
သည်။

ကောင်းစု၏ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

မုယုအား အားလုံးက စွန့်ခွာသွားကြပြီဖြစ်ကြောင်းထင်
ရှားနေပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။
သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်နေစဉ်
မုယု၏နံ့သော၌ မိတ်ဆွေအပေါင်း၊ အသင်းများ၊ ဂုဏ်ပြုချီး
ကျူးမည့်သူများ၊ အကူအညီတောင်းမည့်သူများ ဝိုင်းဝိုင်း
လည်နေခဲ့ပါသည်။

ယခု....

အားလုံးက ဖယ်ခွာသွားသည်မှာ မုယု၏အောင်မြင်မှု
များက ကျဆုံးခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းစွာက ကည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်....

မုယု....မင်းဘေးတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါဘာမှမသိတာ
အမှန်ပဲ၊ အခုလဲ မင်းဆီကို အလည်လာခဲ့တာ
သူက ပွင့်ပွင့်လင်းကင်း ပြောလိုက်သည်။

သူတစ်ပါးစွန့်ခွာသွားချိန်တွင် သူက အားပေးရန်လစခဲ့
ခြင်း မဟုတ်။

မုယု မည်သို့ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မသိပါ။

တောင်ယာ လုပ်ငန်းသိမ်းပြီး အားလပ်သည့်အပြင် ငွေစ
ရွှင်နေသဖြင့် လခလည်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းစွာသည် အခွင့်အရေးယူသည့်လူစားမျိုး မဟုတ်
ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

မုယု ပြုံးလိုလိုက်၏။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းလာတာ ငါဝမ်းသာတယ်၊ မင်းအာ
ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ’

ဆောင်းစုက မုယုအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီ....

‘အေး....မင်းက ငါ့တို့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်
လို သတ်မှတ်ရင် မင်းတစ်ကြောင့် အရက်သမားလုံးလုံး
ဖြစ်လွှားရတယ်ဆိုတာရယ်၊ မင်းရဲ့ လက်တစ်ဖက်က ဘာ
ကြောင့်ဆုံးရှုံးသွားရတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုအမှန်အတိုင်းပြောပြ
ရလိမ့်မယ်’

မုယု၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

ကောင်းစွာ၏မျက်လုံးများက မုယု၏ ညာဘတ်လတ်ကို
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

မှန်သည်။

မုယု၏ညာဘတ်လတ်မှာ ပခုံးမှနေ၍ တိတိရိရိ ပြတ်နေ
သည်။

အင်္ကျီလက်ရှည်ခတ်ထားရာ လေတိုက်ခတ်လျှင် အင်္ကျီလက်
သည် လှုပ်ယမ်းနေသည်။

မုယုက ကောင်းစွာကို ပြန်ကြည့်သည်။

ထို့နောက်....

ချစ်ခင်လှည့်ကာ စားပွဲပေါ်မှ အရက်အိုးကို ဆွဲယူပြီး
မော့ချလိုက်လေတော့သည်။

သိုးယောက်သား တက်ညီလက်ညီဖြင့် ရှင်းလင်းလိုက်ကြ
ရာ မုယု၏ခြံဝင်းနှင့် အဆောက်အအုံသည် အပြောင်းလဲကြီး
ပြောင်းလဲသွားပါတော့သည်။

အမှိုက်များကင်းစင်သွားပြီး ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး သပ်သပ်
ယပ်ယပ်ဖြစ်လာသည်။

ပန်းခြံမှာ သာယာလှပသွား၏။

အိမ်ပေါ်တွင် ဖုန်မရှိတော့ပေ။

မုယုအား ရှင်လန်းနေသည်။

ကောင်းစုတို့ကို သူနှင့်အတူနေဖို့ခေါ်သည်။

သူတို့ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှု ဖယ်ခွာမသွားတော့ချေ။

သို့သော်....

ကောင်းစုနှင့် ကျင်းကျင်းတို့မှာ မြေစက်ပိုင်းဒေသမှသူတို့
၏အိမ်ကလေးကို ပို၍တယ်တော့ကြသည်။

မုယုထံတွင် ဆယ်ငါးရက်ခန့် နေထိုင်ပြီး မြေစက်ပိုင်း
ဒေသသို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ခေးပါရဂူ (၁၂) သိုင်းလောကပထမခေး

တိတ်ဆိတ်နေသော အဆောက်အအုံတွင် သက်ဝင်စိုပြည်
စာသည်။

စကားသံ၊ ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကောင်းစုတို့ မိသားသည် မုယု၏အိမ်တွင် တည်းခိုကြ
သည်။

ကောင်းစုနှင့် ကျင်းကျင်းတို့သည် စတင်သာလုပ်ကိုင်ခဲ့
ကြရာ အိမ်သန့်ရှင်းရေး၊ ခြံဝင်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ငန်းများ
သည် ခက်ခဲသောစွာလုပ်များမကုတ်ပေ။

ကောင်းစုတို့ ဇနီးမောင်နှံက တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်
သန့်ရှင်းကြရာ မုယုလည်း မနေနိုင်ပဲ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေ
လေသည်။

ကောင်းဖုသည် စောစောစီစီ အိပ်ရာဝင်သွားပြီ ဖြစ်
သည်။

ကျင်းကျင်းက ယိုးစံအတိုင်း သားဖြစ်သူအနီး၌ နေလိုက်
သည်။

ကောင်းစုနှင့် မုယုတို့က ပန်းခြံထဲထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ
သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန် သာနေသည်။
လရောင်အောက်တွင် စန်းကျင် တစ်ခုလုံး သာယာလှပ
နေ၏။

ပန်းခြံအတွင်း၌ ရောင်စုံပန်းများ ဖူးပွင့်နေကြလေသည်။
လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသောအခါတွင်
မွှေးကြိုင်သစ်ပျံ့သော ပန်းရံများ လွင့်ပျံ့လာလေသည်။

ပန်းခြံအတွင်း၌ ကျောက်စားပွဲထိုင်ခုံများ ရှိလေသည်။
ကနားယူ အပန်းဖြေဖို့ ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းစုနှင့် မုယုတို့သည် ကျောက်စားပွဲတွင် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်မိကြ၏။

မုယုက လက်ထဲဆွဲထားသော အရည်အိုးကို တစ်ကျိတ်
မော့သောက်လိုက်၏။

‘မုယု...မင်းအရည်ဖြတ်လိုက်လို့ မရဘူးလား’

‘ဟား ဟား ဟား’

မုယု သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ရယ်မောသံတွင် ကြေကွဲမှုများ ရောစွက်နေ၏။

မုယုက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး....

‘ထေရ်စု၊ လောကပေါ်မှာ ငါ့အတွက်မိတ်ဆွေကောင်း
ဆိုလို့ မင်းရယ် ဟောစီအရက်ရယ်ပဲ ရှိတော့တာ....

‘မင်းကလဲ မြောက်ပိုင်းကို ပြန်မှန်ဆိုတော့ ငါအနားမှာ
အဖော်အဖြစ် အရက်ပဲကျန်တော့မှာပေါ့ကွာ’

ဆက်ပြောလျှင်လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်သဖြင့်
ကောင်းစု ဆက်မပြောတော့ချေ။

‘ကောင်းစု၊ ဘာပဲပြောပြော မင်းရောက်လာတာ ငါ့ရဲ့
ဘဝကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့တာ အမှန်ပဲ။
ငါက အားလုံးကိုအရှုံးပေး လက်မြောက်ထားမယ် အစား
ပျော်ပျော်နေဖို့ ခွန်အားတွေ ရလစေလို ပေါ့ကွာ....

‘သိုင်းသောတုမှာ မကျက်စား နိုင်တော့ပေမယ် ဝမ်း
နည်းစရာ မလိုဘူး၊ စိတ်ပျက်အားငယ်စရာ မလိုဘူးဆိုတာ
ငါနားလည်သွားပါပြီကွာ’

ကောင်းစုသည် မိုးကြိုးခေးအမည်ဖြင့် သိုင်းလော့အတွင်
ထင်ရှားခဲ့သူဖြစ်သည်။

သို့သော်....

သူက သိုင်းသမားဘဝကိုစွန့်ကာ ဇနီးသားသမီးများနှင့်
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ရမှ လူ့ဘဝပြည့်စုံနိုင်သည်
ရောင့်ရဲတင်းတိမ် နေနိုင်မည်ဆိုလျှင်....

မေတ္တာထားနိုင်မည်၊ သည်းခံခွင့်လွှတ် နိုင်မည်ဆိုလျှင်....

လောကကြီးသည် သာယာလှပပြီး နေချင်စရာ ထေရ်စု
လှသည် မဟုတ်ပါလော့။

ကောင်းစုသည် မုယုကဲ့သို့ မချမ်းသာပါ၊
 သို့သော်...
 ကောင်းစုတို့မိသားစုမှာ ပျော်ရွှင်မှုရှိနေပေသည်။
 ထူအုတ်မှာမူ ချမ်းသာသော်လည်း...
 မုယုက ဆက်ပြောသည်။
 'ကောင်းစု... သူငယ်ချင်း၊ မင်းဘာမှ စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့၊
 မင်းမြောက်ပိုင်းကို ပြန်သွားပြီးတာနဲ့ ငါအရက်ဖြတ်လိုက်
 ပါတော့မယ်'
 ကောင်းစု အံ့သြသွားသည်။
 'မင်း... မင်းတကယ် ပြောတာနော်'
 မုယု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'တကယ်ပေါ့ကွာ'
 'ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ'
 'ငါ့မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေရှိတယ်၊ မင်းတို့မိသားစုကို ငါ
 ကူညီချင်တယ်'
 ကောင်းစု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 'ငါ့မှာ ဘာမှ သိုလှေဒသးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေတယ်၊
 အေး... မင်းတကယ် ကူညီချင်တယ်ဆိုရင် မိဘမဲ့ကလေးတွေ၊
 ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေ...
 'ငွေမရှိလို့ ဆေးမကုသနိုင်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာရှင်တွေကို
 ထောက်ပံ့ကူညီမယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုကူညီတာထက် ပိုပြီး မှန်မြတ်
 တာပေါ့ကွာ'
 ကောင်းစု၏စိတ်ဝတ်က လူသားဆန်လှပေသည်။

မုယု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ငါ့ သဘောပေါက်ပါပြီကွာ'
 ယောင်းစုက မုယုအား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...
 'မုယု မနက်ပြန်ဆို ငါပြန်တော့မယ်'
 'အင်း... မင်းက တားမရဘဲကုံး'
 'ငါမပြန်ခင်မှာ မင်းရှုလက်တစ်ဖက် ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ်၊
 ဘာကြောင့် အရက်သမားဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို
 ပြောပြရင်ကောင်းမယ်'
 'မင်းတ ဘာကြောင့် သိချင်တာလဲ'
 ကောင်းစုက တည့်ကြည့်သော မျက်နှာသားဖြင့်...
 'ငါက မင်းရှုသူငယ်ချင်း ဖြစ်နေလို့ပေါ့'
 မုယု ငိုငိုသွား၏။
 အတန်ကြာမှ...
 'ငါ့ပြောပြလို့ မင်းအတုတ်ထူးခြားမယ် နှုတ်လို့လား'
 ကောင်းစု ပြုံးလိုက်၏။
 'ထူးချင်လို့ ထူးမယ်၊ မထူးချင်လို့ မထူးဘူး၊ ငါ့မပြော
 တတ်ဘူး'
 မုယု သက်ပြင်းချလိုက်၏။
 'ငါ့ထင်တယ်၊ မင်းစိတ်မကောင်းတာပဲ အဘော်ဘင်မယ်'
 ကောင်းစု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
 'ဒီလိုလဲ ငါ့မသတ်မှတ်ဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
 ဖြစ်ရတာပေါ့'
 မုယု သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'ကောင်းပြီလေ၊ မင်းဒီလောက်တောင် သိချင်မှတော့
ငါပြောပြရတာပေါ့၊ မင်း ဇီးကွက်ကိုသိလား'

ကောင်းစု မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

သိုင်းလောကနှင့် ။ကင်းဝေးခဲ့သည်မှာ ။ကြားပြီဖြစ်သော်
လည်း သိုင်းလောကအကြောင်းများကို မေးမသွားပါ။

'သတင်း အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ ဇီးကွက်မဟုတ်လား'

မုယု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်'

ကောင်းစု သဘောမကျဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဇီးကွက်သည် အဖြူမကျအနက်မကျသော သိုင်းလောက
သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

နေရာတကာ ခြေဝင်ရှုပ်တတ်သူ၊ ငွေရလျှင် ဘာမဆိုလုပ်
ရဲသူဟု ကောင်းစု နားလည်ထား၏။

သိုင်းလောက၏ သတင်းထူး၊ သတင်းဆန်းများကိုလည်း

သိနေတတ်သူ ဖြစ်ရာ...

တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စကို သိလိုလျှင် ဇီးကွက်ထံတွင် စုံ
စမ်း၍ ရနိုင်ခြင်းကြောင့်သာ လူအတော်များများက သူ့အား

သဘောမကျတတ်သော်လည်း လျစ်လျူရှုမထားကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

ကောင်းစု စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

'သူက ပင်းဆီကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲ ပြော
စမ်းပါဦး'

မုယုက လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်၏။

'သတင်းတစ်ခု လာရောင်းတာ'

'ဪ'

ဇီးကွက်က သတင်းလာရောက် ရောင်းသည်ဆိုလျှင် ထို
သတင်းသည် အရေးပါသော ထိပ်တန်းသတင်း ဖြစ်မည်မှာ
ထင်ရှားပါ၏။

မုယုက ကောင်းစုအား အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်လိုက်
ပြီး....

'သူက ဘယ်လို သတင်းမျိုး လာရောင်းတယ်လို့ မင်းထင်
သသို'

သူက ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

မုယုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချ၍ ...

'သူက ခားပါရဂူ အကြောင်း သိချင်ရင် ငွေတစ်သောင်း
ပေးရမယ်လို့ လာပြောတာ'

'ဟင်'

ရုတ်တရက်....

ကောင်းစု၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေတော့
သည်။

သူ၏ မျက်လုံးများလည်း အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထောက်ပ
လာသည်။

မုယုအင်း စိုက်ကြည့်၍....

'ခားပါရဂူ ဟုတ်လား'

မုယု ကြည်နိုင်သော လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

ခေးပါရဂူ(ဝါ)ပထမခေးသမား....

ခေးပါရဂူသည် သိုင်းလောက၌ ရှိရှိသမျှသော ခေးပညာ ရပ် အသီးသီးကို နှေးလည် တတ်ကျွမ်းထား၏။

ခေးပညာအရာ၌သာမက အခြားသော သိုင်းပညာတို့၌ ပါ ပြိုင်ဖက်ကင်းအောင် ထူးချွန်၏။

ခေးပညာကိုသာ ပို၍ အဓိကထားသဖြင့် သိုင်းလောက၏ ပထမခေးသမား ဘွဲ့ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သိုင်းလောက ပထမခေးဘွဲ့ ရရှိထားသည့် ခေးပါရဂူ သည် အလွန် လျှို့ဝှက်သူ။

ခန့်မှန်းရခက်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ခေးသမားတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့်အစုံ ထားရှိကြ၏။

မိမိ၏ ခေးပညာသည် အခြားသူများ၏ ပညာထက် သာ သည်ဆိုသော အတ္တရှိသူများလည်း ရှိကြသည်။

ပထမခေးဘွဲ့ ရရှိထားသော ခေးပါရဂူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လိုသူ များ ပေါ်ထွက်လှခဲ့၏။

ခေးပါရဂူဆီသို့ သွားရောက်၍ ခေးပညာ ယှဉ်ပြိုင်ကြလေ သည်။

သွားရောက် ယှဉ်ပြိုင်သူတိုင်း ရှုံးနိမ့် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြရ သည်။

ခေးပါရဂူ၏ အမည်သည် ပြိုင်ဖက်တစ်ဦးကို အနိုင်ရလိုစိတ် တိုင်း ပို၍ ကျော်ကြားလာ၏။

ယှဉ်ပြိုင်လိုသူ ပို၍ များလာသည်။

ခေးပါရဂူဆီသို့ နေ့စဉ် ရက်ဆက် ယှဉ်ပြိုင်မည့် သူများ မခံနိုင်အောင် ရောက်လာကြ၏။

ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူ၍ ပထမခေးဘွဲ့ကို လုယူမည်ဟု ကြံရွယ် ထားကြသော ပြိုင်ဖက်များကြောင့် လည်းကောင်း....

နေ့စဉ်ရက်ဆက် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲများဖြင့် ရင်ဆိုင်နေရခြင်းတို့ ကြောင့် လည်းကောင်း....

ခေးပါရဂူသည် စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့သွားသည့်အလား သူ၏ နေရပ်ကို စွန့်၍ သိုင်းလောကမှ ခြေရာ ဖျောက်သွားခဲ့တော့ သည်။

ပထမခေးဘွဲ့ရ ခေးပါရဂူ၏ သတင်းသည် သိုင်းလောက၌ တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော ခေးပါရဂူတွင် ထူးခြားသည့် ဆန္ဒတစ်ခု ရှိ၏။

မိမိ၏ ခေးချက်ကြောင့် မိမိ၏ ပြိုင်ဖက် အသက် မခံ ဆုံးစေရ ဟူသော ဆန္ဒပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကောင်းစုံ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

သူ၏ မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေလေသည်။

အသက်ရှူလည်း မြန်လာ၏။

သူ၏ ညာဘက်လက်မှ လက်ချောင်းကလေးများကို ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည် ပြုလုပ်နေမိ၏။

သူသည် ညာသန်သော ခေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ခေးပါရဂူအကြောင်း ကြားသိလိုက်သောအခါ ကောင်းစု၏ ရင်ထဲ ဝှံ့လျှိုးနေသည့် ခေးသမား စိတ်ဓာတ် ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် ခေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ထို့ကြောင့်....

ပထမခေးဘွဲ့ ရရှိထားသော ခေးပါရဂူနှင့် ထွဉ်ပြိုင်လိုစိတ် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ခေးပါရဂူ၏ အမည်သည် ခေးသမား တစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးများကို ပွက်ပွက်ဆူလာစေသည်။

မုယုက ပင့်သက်ရှိက်၍ ပြောလေ၏။

‘ငါ့အတွက် ငွေတစ်သေစင်း ဆိုတာ ပြောပလောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဇီးကွက်က ဒီထက်မက တောင်းရင်လဲ ငါက ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ’

သူက ဇီးကွက်ထံမှ ခေးပါရဂူ၏ သတင်း ဝယ်ယူလိုက်ကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။

မုယုက ကောင်းစုံကို ကြည့်၍ ဆက်ပြောသည်။

‘ဇီးကွက်က လိမ်ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက ခေးပါရဂူဆီကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ငါက ပြိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်တော့ သူ့က ငြင်းတယ်...’

‘သုံးကြိမ် သုံးခါ စိန်ခေါ်တာတောင် သူက ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူက မယှဉ်ပြိုင်ဘူးဆိုရင် ငါလဲမပြန်တော့ဘူးဆိုပြီး သူ့ဆီမှာ နေလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်လလောက် ကြာသွားတယ်’

မုယုသည် မားပါရဂူနှင့် တွေ့ရပြီးမှ မယှဉ်ပြိုင်ရပဲ ပြန်မည် မထုတ်ပါချေ။

သူဆိုလျှင်လည်း ထိုသို့ပြုလုပ်မည်သာ ဖြစ်သည်။

မုယုက ဆက်ပြောသည်။

‘တစ်လလောက် ကြာတော့ သူက ငါ့နဲ့ ပြိုင်ဖို့ သက်ခံခဲ့တယ်’

‘ကောင်းစုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။’

ပြိုင်ပွဲအပြီးတွင် မုယုလက်တစ်ဖက် ပြတ်ကစ မရှုမလှ အရေးနိမ့်သွားကြောင်း ထင်ရှားနေသည် မဟုတ်ပါလား။’

မုယုက ကြေကွဲသော အသံဖြင့်....

‘သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှ ငါ့ရဲ့ ခေးပညာဟာ ဘာမှ အသုံးမကျပါလားဆိုတာ သိလေခဲ့ရတယ်’

ကောင်းစုံမေးထားကြောင့် အရက်သမားတစ် ဧကန်နည်းဆိုသော မေးခွန်းကို ပြောစရာမလိုတော့ပါ။

မုယုသည် ခေးပါရဂူကို အရေးနိမ့်၍ နောက်စိတ်ခံဘက် ကျတစ အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်သွားကြောင်း ထင်ရှားနေသည် မဟုတ်ပါလား။’

'သူ့ရဲ့ခါးသိုင်းက ဘယ်လိုခွေးသိုင်းမျိုးလဲ'
ကောင်းစုက မေးလိုက်၏။
မုယုက ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်၏။

'ငါ့လဲ မပြောတတ်ဘူး'
'ဟင်'

ကောင်းစု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေ၏။
မုယုအား မယုကြည့်နိုင်စွမ်းဖြင့်ကြည့်ကာ
'မင်း...မသိဘူးဟုတ်လား'
'အင်း'

'မင်းရဲ့ လက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာတွေစွင့် သူ့ရဲ့ခါး
သိုင်းဟာ ဘယ်လိုခွေးသိုင်းမျိုးလဲဆိုတာ မင်း...မသိဘူး
မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'
'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတာ'

'ဒါကြောင့် ငါစိတ်ဓာတ်ကျပြီး အရင်သေခတ်နေတာ
ပေါ့ကွာ'

ပြောပြ ဆိုဆို အရက်အိုးကို မော့သေခတ်လိုက်၏။
စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော ခံစားချက်များပြန်လည်
ဖြစ်ပေါ်လာပုံရလေသည်။

ကောင်းစုက မုယုအား ကြည့်ကာမေးလိုက်၏။
'မင်းက သူ့ကိုဘယ်လို တိုက်ခိုက်ခဲ့သလဲ'
မုယုက သင်္ဃန်းပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

'ငါက ခံစားကွက်သုံးဆယ် ခြောက်ကွက်စလုံးကုန်အောင်
တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ'

'သူ့တော့'
မုယု လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။
တစ်ကွက်ပဲ ပြန်ပြီးတိုက်တယ်'
ကောင်းစုမျက်လုံး ပြူသွားသည်။

'ခါးတစ်ကွက်'
'တုတ်တယ်'
'ဘယ်လိုခွေးကွက်'

'မုယု ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်၏။
'ငါ့မတွေ့မီ ငါ့ကိုပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်ပြီဆိုတာပဲ။ စိတ်
ထဲကသိတယ် ငါ့လက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးရတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သူက သူ့ခါးနဲ့ ဘယ်သူမှ မသေစေရဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထား
လို့။ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့သေတာကြာပြီ'

'သူ့ခါးက ဒီလေးခတ်တောင် မြန်သတဲ့လား'
သူက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။
မုယု ပြုံးလိုက်သည်။

'မကြာခင် မင်းဆီငါလာလည်ဦးမယ်'
ထိုနေ့ညအဖို့ ထိုစကားသည် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်
နောက်ဆုံးစကားဖြစ်ခဲ့သည်။

မုယုထံမှ နောက်ဆုံးကြားရသောစကား ဖြစ်သွားခဲ့မည်
ဟု ထိုစဉ်က ကောင်းစု မသိနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

* * *

မြောက်ပိုင်းဒေသ၊
 မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ ကောင်းစုံတို့မိသားစုပြန်လည်ရောက်
 ရှိလာခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။
 မုယုထံမှ ပြန်လာခဲ့ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ကောင်းစုသည်
 အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့သည်။
 တောင်ယာ လုပ်ငန်းကို ဖိဖိစီးစီးလုပ်ကိုင်သည်။
 ထို့ပြင်...
 ခားသိုင်းကိုလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်လည်ခေလ ကျင့်
 လေသည်။
 သို့ဖြင့်...
 တစ်နှစ်ဆိုသောလုပ်ငန်းသိမ်းသောအချိန် ရောက်လာလေ
 သည်။
 လုပ်ငန်းအဝတ် သိမ်းပြီးသည်နှင့် ကောင်းစုကကျင်းကျင်း၊
 ထံ ခွင်ပန်ကစ သိုင်းလောကသို့ ပြန်လည်ခြေချရန် မြေစာ
 ပိုင်းဒေသမှ ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။
 ကောင်းစုသည် သိုင်းလောကထဲ ခရီးထွက်သည့်အချိန်မှ
 စ၍ အေးချမ်းသော ထောင်းစု၏ဘဝသို့ ကံကြမ္မာဆိုမူ
 နှောက်ခဲ့တော့သည်။
 ဤသည်ဆိုသာ ကောင်းစုသိလျှင် သိုင်းလောကသို့ခရီး၊
 ထွက်ပါမည်လော။

* * *

သတင်းဆို

ထိုက်ကျိမြို့...
 ကောင်းစုသည် ထိုက်ကျိမြို့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။
 သူသည် သိုင်းလောကထဲခြေချမိသည်နှင့် မုယုထံသို့ တန်း
 လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။
 ယခုတစ်ကြိမ်...
 ဇနီးနှင့် သားတို့ မပါချေ။
 သူတစ်ယောက်တည်း မြင်းတစ်စီး၊ ခားတစ်လက်ဖြင့်အစ
 ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။
 မုယု၏ ခြံထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ...

'ဟင်'

သူ အံ့ဩသွားသည်။

အကြောင်းမှာ...

ခမ်းနားထည်ဝါသော မုယု၏ ဂေဟာမှာ ပြာပုံအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲနေပြန်ပင်။

ကောင်းစု၏ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံး ပြာပုံအတိရှိနေပြီး မီးလောင် တိုင် ငုတ်များသာ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု တည်ရှိနေကြတော့ သည်။

'ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ'

ကောင်းစု ရေရွတ်လိုက်၏။

'မုယုရော ဘယ်ရောက်နေလဲ'

'ဘာကြောင့် မီးလောင် ပြာကျနေရတာလဲ'

သူက တစ်ခုပြီ၊ တစ်ခု တွေးလိုက်မိ၏။

သို့သော်...

မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ဆိုသည်ကို စဉ်းစားမရပါ ချေ။

ထိုစဉ်...

'ဘယ်သူလဲ'

မေးမြန်းသံနှင့် အတူ သန့်ရှင်းစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအို တစ်ဦး ခြံထဲ ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသေ သည်။

ကောင်းစု မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

ထိုလူ အနီးသို့ ရောက်လာသည်အထိ အကဲခတ်ကြည့်လိုက် သည်။

ထိုလူ အနီးသို့ ရောက်လာလျှင် သူ့ကို ကြည့်၍...

'မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ၊ ခြံပိုင်ရှင် မုယုနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလဲ'

ကောင်းစုက ယှဉ်ကျေးစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

'ကျွန်က မုယုရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ သူ့ဆီကို လာသည်တာ ပါ ခင်ဗျာ'

ထိုလူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်မိ၏။

'ဪ... ခြံပိုင်ရှင် မုယုရဲ့ မိတ်ဆွေကိုး၊ ကျုပ်...ဟိုဘက် ခြံဝင်းကပါ'

သူ မျက်မှောင်ကုတ်၍...

'ဒါနဲ့...မုယုရော၊ သူ့ရဲ့ ဂေဟာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာ လဲဗျ'

ထိုလူက စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလာလေ သည်။

'မုယု သေသွားပါပြီ'

ဗျာ'

သူ မျက်လုံးပြူသွား၏။

ထိုလူကို မယု ကြည်နှိုင်စွာဖြင့် ကြည့်၍...

'မ...မုယု...သေသွားပြီ ဟုတ်လား'

အထစ်ထစ် အငေါ့ဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

'တုတ်ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်က မသမာသူ တစ်စုံက မုယုကို သတ်ဖြတ်ပြီး အိမ်ဂေဟာကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီး သွားခဲ့တာပါ'

ကေစင်းစု ဒေါသ ထောင်ခနဲ ထွက်လာ၏။
လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး မေးလိုက်လေ သည်။

'မုယုကို ဘယ်သူတွေ သတ်သွားတာလဲ၊ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရှိ လို့လဲ'

ထိုလူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

'ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အရင်က ဒီနယ်မှာ မုတ်ဆိတ်ဆို တဲ့ လူမိုက် ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် ဗိုလ်ကျ စိုးမိုးနေခဲ့ တယ်....

မုယု ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာပြီး သူတို့ကို 'ဆုံးမလိုက်တော့ ခေါင်းမထောင့်ရဲ့ဘဲ အစေးကို ထွက်ပြေးသွားပါတယ်၊ မကြာ သေးခင်ကမူ မုတ်ဆိတ်ဟာ အပေါင်းအဖော် တစ်စုနဲ့ ပြန် လာပြီး မုယုကို လုပ်ကြံပစ်လိုက်တာပါ'

'တော့တ'

ကေစင်းစု တစ်ခေါက်မိသည်။
မုယု၏ ဓားကိုင်းသောလက် ဆိုးရှူးခြင်း မရှိခဲ့ပါလျှင်....

စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း၍ အရက်သမားဘဝ မရောက်ခဲ့လျှင်....
မုတ်ဆိတ် ဆိုသူသည် သူတစ်ယောက်တည်းနှင့် မုယုကို မယှဉ်နိုင်မှန်း သိ၍ အပေါင်းအဖော်များ ခေါ်လာခြင်း ပြစ် ပယ်သည်။

လူ၏ အပေါင်းအဖော်တို့သည်လည်း မည်သည့် နည်းနှင့် မျှ လူကောင်းများ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ထိုလူက....

'မုယု အသတ်ခံလိုက်ရတာကြောင့် မြို့တော်ဝန် အတော် ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပါတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မုယုရဲ့ အလောင်းကို မြေမြှုပ်ပေးခဲ့တာပါ၊ မုတ်ဆိတ်တို့လူစု မုယုကို သုတ်သင်ပြီး ဒီနယ်မှာ ပြန်ပြီး ခေါင်းထောင်လာမှားကုလဲ့ စိုးရိမ်နေရပါတယ်'

ကောင်းစုံက ထိုလူကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး....

'မုတ်ဆိတ်တို့လူစု ဘယ်မှာလဲ'

ထိုလူက စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့်....

'မြို့တောင်ဘက်က ခရေးကျေးရွာမှာ စခန်းချနေတယ်လို့ ကြားရတာပဲ၊ သူတို့ ရောက်လေရာ အရပ်မှာ လူတွေ ဒုက္ခ ရောက်ကြရဦးမှာပါဗျာ၊ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းပါတယ်'

လူက ခဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

'မပူပါနဲ့ဗျာ၊ မနက်ဖြန်ဆိုတာ သူတို့အတွက် မရှိတော့ ပါဘူး'

'ဟင်'

ထိုလူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။
သူ့ကို နားမလည်သလို ကြည့်မိသည်။

'ကျုပ်သွားလို့ဘိမယ်'

စကားဆုံးလျှင် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တစ်လိုက်၏။

ထိုလူက မျက်မှောင်ကုတ်၍....

‘မိတ်ဆွေ...ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ’

သူ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခရီးကျေးရွာကို ကူးမလို့ပါ’

စကားဆုံးလျှင် မြင်းကို ဆော်ငေါက်၍ ခုန်စိုင်း စီးနှင့်

သွား၏။

‘ခုပ်ခုပ်...ခုပ်ခုပ်’

မြင်းခွာသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကောင်းစွာသည် မြင်းညိုကြီးကို စီး၍ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်

သည်။

ထိုလူက ထွက်ခွာသွားသော ကောင်းစုံအား နားမလည် နိုင်စွာဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

မိုးကြိုးခင်း

မိုးကြိုးခင်း....

သိုင်းလော့တောင် ခေးပါဂူ ပြီးလျှင် မိုးကြိုးခင်းသည် အကျော်ကြားဆုံးသော ခေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မိုးကြိုးခင်းသည် သိုင်းလော့တမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည် မှာ ဆယ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီဖြစ်သည်။

ယခု....

မိုးကြိုးခင်းသည် သိုင်းလော့တ၌ ပြန်ထည်ထွက်ပေါ်၍ လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ခရေကျေးရွာ....
လိုက်ကျိမြို့နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာ၌ တည်ရှိပြီ။ အိမ်ခြေလေးရာကျော်ရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်လေသည်။ လယ်ယာကိုင်၊ ကျွန်းလုပ်ငန်း၊ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းသည်။ ကြတ်၊ ဝက်၊ နှား တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေး ဖြစ်ထွန်းလေသည်။

ထို့ကြောင့်...
ခရေကျေးရွာမှ ရွာသူရွာသားများသည် စားနိုင်သောက်နိုင် ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိကြလေသည်။

စီးပွားရေး ပြေလည်ကြသဖြင့် အလှူအတန်း ပေါ်သည်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပသည်။

အလှူနှင့် ပျော်စရာကေစွမ်းသော ဘုရားတစ်ရွာလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော်....

ယခုအချိန်၌ ကျေးရွာတွင် ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျေးရွာကို ငရဲတွင်းပမာ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ကြသည်မှာ မုတ်ဆိတ်တို့လူစု ဖြစ်လေသည်။

မုတ်ဆိတ်တို့လူစုသည် ခရေကျေးရွာသို့ရောက်ရှိနေကြပြီး ထင်တိုင်းကြနေကြသည်။

ရွာသူရွာသားများမှာ....

မုတ်ဆိတ်တို့လူစုအား ဆုံးမမည်သူ ပေါ်ပေါက်လာပါစေဘု ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဆုတောင်းနေကြတော့သည်။

* * *

နံနက်ခင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရန် ရွာထမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုစဉ်....
'လွတ်...လွတ်၊ ကျွန်မကိုလွတ်' ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ၏။ ရွာလမ်းပေါ်တွင် ရုတ်ရုတ်သွဲသွဲ ဖြစ်သွားသည်။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လူနှစ်ယောက်က ဆွဲသွားရမ်းစား လုပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

လူငယ်တစ်ဦးက ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်သျှင် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာပြီ....

'ခင်ဗျားတို့ မတရားမလုပ်နဲ့' အော်ပြောကာ ပြေးဝင်သွား၏။

မိန်းကလေးမှာ ထိုလူရွယ်၏ ညီမဖြစ်သည်။ ကျေးတောသူဖြစ်သော်လည်း မြို့ကြီးသူတစ်ယောက်ပမာ

တသွေးတမွေး လှပသူလေး ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို မုတ်ဆိတ်၏လူနှစ်ယောက်က သတော့ကျပြီ။

ပို၍ကြမ်းလာ၏။ လူရွယ်သည် ညီမဖြစ်သူ စော်ကားခံရသည်ကို တွေ့ရလျှင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ လယ်ယာလုပ်ငန်းသို့ ခက်ရင်းခွဲဖြင့် တိုက်

ခိုက်လိုက်၏။ မုတ်ဆိတ်၏ လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်အပိုက်မိ

သွားကာ တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရလေသည်။

၅၂ စကားသိုလ်သီဟအောင်

ချွန်မြနေသော ခက်ရင်ခွသည် ထိုလူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို စိုစွတ်
မိသွားသဖြင့်....

‘အမယ်လေးဗျ’

စူးရှစွာအော်ဟစ်၍ လဲကျသွားသည်။

ကျန်တစ်ဦးက သူ့အဖော်ခံလိုက်ရသဖြင့် ချစ်ချင် သတိ
ဝင်စားလေသည်။

‘ခွေးတောင်၊ မင်းအများ၊ ငါတို့ကိုတိုက်ခိုက်တယ်ပေါ့’
အော်ပြောကာ ခံစားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

လူရွယ် မရှောင်နိုင်ပါ။

‘အာ၊’

သွေးများရှဲသွားပြီး လဲကျသွားသည်’

‘အစ်ကို’

မိန်းကလေးသည် အစ်ကို၏အဖြစ်ကိုမြင်သွင် ထိတ်လန့်
စွာ အော်ဟစ်၍ ပြေးဖမ်းလိုက်၏။

မုတ်ဆိတ်နှင့်လူ့အ....

‘ခွေးမ...လာစမ်း’

သူမဆံစင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

ထို နောက်....

လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

‘ခုပ်’

‘အ...’

မိန်းကလေးမှာ အသိုးခံရပြီး သတိမေ့ကာ ပျော့ခွေ
ကျသွားလေသည်။

ထိုလူက ချက်ချင်းပင် မိန်းကလေးကို ပန်းပေါ်သို့ထမ်း
လိုက်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေသော ရွာသားများဘက်လှည့်ကာ....

‘ခင်ဗျားတို့လဲ ကျပ်ကျပ်သတိထားကြစေ’

သူက ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

ထို နောက်....

မိန်းကလေးကိုထမ်း၍ ထွက်သွားတော့သည်။

ယိုအခါ....

ရွာသူရွာသားများသည် လဲကျနေသောလူရွယ်ထံ ဝိုင်း၍
လေကြသည်။

‘တော့ထိ....ရက်စက်လိုက်တာ’

‘လူယုတ်မာတွေ’

‘တို့ရွာမှာလာပြီး ကောင်းကျန်းနေတာ လွန်လွန်းပြီ’

‘လူယုတ်မာတွေကို ရွာထဲခေါ်လာတဲ့ သူဌေးကြီး ယန်

ကြောင့် တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်ရတာ’
စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြော

လိုက်ကြလေသည်။

* * *

မကြာပါချေ၊
 ရွာထဲ၌ အမိန့်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ရွာသူရွာသားအားလုံး သူဌေးကြီးယန်၏ အိမ်ရှေ့တွင်
 လူစုရောက်စုရုံးရမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။
 အမိန့်ကိုဖိဆန်လျှင် သေဒဏ်အပြစ်ပေး ခံရမည်ဟုလည်း
 ခြိမ်းခြောက်ထားသေးသည်။
 ရွာသူကြီး၏အမိန့်ပင်လျှင် သူဌေးကြီးယန်၏ အမိန့်ထက်
 ရွာသူ ရွာသားများသည် လုပ်ငန်းခွင့်သို့ မသွားနိုင်ကြ
 တော့ထဲ....
 ချက်ချင်းပင် သူဌေးကြီးယန်၏အိမ်ရှေ့သို့ သွားရောက်
 စုရုံးကြရတော့သည်။

သူဌေးကြီးယန်၏အိမ်ရှေ့တွင် ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်
 လပ်ထစ်ခုရှိသည်။
 ယခု....
 ထိုမြေကွက်လပ်တွင် ရွာသူရွာသားများစုရုံး ရောက်ရှိနေ
 ကြပြီဖြစ်လေသည်။

တရွာလုံးလာရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားသဖြင့် ကုခေ၊
 သူငယ်မှအစ သတ်ကြီးရွယ်အိုများအထိ အားလုံးလာကြရ
 လေသည်။
 တစ်ရွာလုံး စုရုံးရောက်ရှိ နေကြသော်လည်း အသံဗလံ
 လုံးဝ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ။
 လူကြီးများက အသံတိတ်နေကြပြီးကုခေ၊များကခေါင်း
 မဖော်ရဲကြ။
 သူဌေးကြီးယန်၏ အိမ်ရှေ့တွင် ရုပ်ရည်ခတ်ထန်ကြမ်း
 တမ်းသူ သုံးယောက်က ရင်ထော့၍ ရပ်နေကြလေသည်။
 မကြာပါချေ၊
 သူဌေးကြီးယန်သည် လူတစ်စုနှင့်အတူအိမ်ထဲမှထွက်လာ
 သည်။
 သူဌေးကြီးယန်သည် ရွာသူရွာသားများ တစ်ချက်စေ့
 ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်....
 'ကောင်တယ်၊ သိပ်ကောင်တယ်၊ ကျုပ်တစ်ရွာလုံးရဲ့
 အကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး ခံးပြုရန်က ကုခေ၊စေ့ငံ့ရှောက်
 ပေးဖို့ သိုင်းလေက မိတ်ဆွေတွေကို ဖိတ်ခေါ်ထားတာကို
 သတ်သက်မဲ့ ရန်ပြုခဲ့ကြတယ်ပေါ့လေ၊ သိပ်ကောင်တယ်၊
 တစ်ရွာလုံး ဘာမှ အသုံးမကျဘူးဆိုတာ ဖော်ပြလိုက်တာ
 ပေါ့ခေ၊'
 ရွာသူရွာသားများ မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားကြ၏။
 သူဌေးကြီးယန်ခေါ်လာသည့် လူစုတရွာထဲတွင် ထင်တိုင်း
 ကျဲနေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

သူဌေးကြီးယန်က....

'ရွာလူကြီး ခင်ဗျားထွတ်ခဲ့ပါဦး'

ဟောင်းနှမ်းသော အဝတ်အစား၊ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် တုန်တုန်ချိချိဖြင့် ရှေ့သို့လှမ်းထွက် လာသည်။

သူဌေးကြီးယန် ခါးထောက်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားရဲ့ ရွာသူရွာသားတွေက ထင်တိုင်းကျနေတာကို ခင်ဗျား၊ ဆုံးတေ့စုဘူဇာ၊ ဒီမနက် ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ် ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလို့'

ရွာသူကြီးက တုန်ယင်သောလေသံဖြင့်....

'ကေခင်....ကေခင်လေး၊ သူ့ညီမကိုဆွဲစား၊ ရမ်းလေး၊ လုပ်နေတာနဲ့ စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ ဖြစ်သွားတာပါ၊ အခုဆို စောခင်လေးလဲ့ သေသွားပြီ'

'ဘာ'

သူဌေးကြီးယန်က အော်ဟစ်ရင်း၊ ရွာအကြီး အကဲအား မျတ်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေက ကောင်မလေးရဲ့ဘဝကို မြှင့်တင်ပေး ချင်ပေးချင်လို့ ခေါ်တာကို ငြင်းဆန်နေတာကို၊ သူကမူ အသုံးမကျဘဲ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေကိုတောင်ပြန်ပြီ၊ အပြစ်တင်ချင် သေးတယ်'

ပြောပြောဆိုဆို မြေပေါ် တံတေးထွေးချလိုက်သည်။ ရွာလူကြီးသည် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။

သူကိုယ်တိုင် ကြောက်နေလျှင် ရွာသူရွာသားများ၊ ပို၍ နှိပ်စက်ခံရတော့မည်ဟုလည်း အတွေးဝင်လာသည်။

ထို့ကြောင့်....

ခေါင်းမောပြီး ရဲပုံစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ဒီမှာ သူဌေးယန်၊ ကျုပ်ရဲ့ရွာလေးဟာ အေးချမ်းစိုပြည် ခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ အခု သူဌေးယန်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေရောက်လာစ မှဘဲ ပြဿနာပေါ်လာတာပါ'

'ဘာ....ဘာပြောတယ်'

သူဌေးယန်က အော်ငေါက်လိုက်သည်။

ရွာလူကြီးက တည်ကြည်သော် မျက်နှာထားဖြင့်....

'သူဌေးကြီးယန်....ကျုပ်ဟာ ဒီရွာရဲ့အကျိုးကို တာဝန်ယူ ဖို့ တာဝန်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ၊ သူဌေးကြီးယန်ရဲ့လုပ်ငန်း၊ တွေဟာ ကျုပ်တို့ရွာ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကို ဦးတည် နေပါပြီ၊ ခွါကြောင့် ဒီရွာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားကြပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေဆီမှာ သွားပြီး တိုင်တန်းရပါလိမ့်မယ်'

ရွာသူကြီး၏ ရဲရဲတောက်စကားများ ကြားလျှင်....

'ဟုတ်တယ်....လူဆိုးတွေကို ရွာကမောင်ထုတ်ပစ်'

'သူဌေးယန်ပါ သွားခိုင်း'

'လူယုတ်မာတွေကို မေခင်းထုတ်ပစ်'

'အာဏာပိုင်တွေဆီမှာ သွားပြီးတိုင်တန်းမယ်'

ရွာသူရွာသားများ၊ မကျေနပ်အံ့ကြွကားအော်ဟစ်ပြော ဆိုကြလေသည်။

'ဟင်'

လူငွေကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

တကယ်တန်း၌ တစ်ရွာ လုံးနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်နေရာ မညီ
သို့ ပြောမမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ်...

'ဟား ဟား ဟား'

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

အလွန်ထူးကျွင်းသော လူသန်ကြီး တစ်ယောက်သည်
မြေကုတ်လပ်သို့ လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူသန်ကြီးက...

ရွာသူကြီး...ခင်ဗျား တော်စော် သတ္တိကောင်းနေပါ
လား၊ ခေါင်းမာတဲ့လူ သတ္တိကောင်းတဲ့လူ ဘယ်လို ဖြစ်

သွားသလဲဆိုတာ ကြည့်ထား'

စကားဆုံးလျှင် လက်စွဲ ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

'ဝိုး'

'ဘုန်'

လူရိပ်သစ်ခုသည် လွင့်စဉ်လာပြီး မြေကုတ်လပ်ပေါ်သို့
ပြတ်ကျလာ၏။

ထိုလူရိပ်မှာ နံနက်ပိုင်းက ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်း
ခံရသည့် မိန်းကလေးဖြစ်နေပါတော့သည်။

ယခု...

မိန်းကလေးသည် သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။

ထူးမည် အသက်မသေဆုံးမီ လူယုတ်မာများ၏ စော်
ကားမှုကို ခံခဲ့ရကြောင်းထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။

'ဟင်'

'ဟား'

'ထို....'

ရွာသူရွာသားတို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေတော့
သည်။

အချို့က မကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာလွဲထားကြ၏။

ခေါင်းငုံ့ထားကြသည်။

အချို့က ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် မျယ်ရည်များပင် ကျလာ
သည်။

အချို့မှာ...

ဒေါသ ထွက်လွန်းသဖြင့် မေးကြောကြီးများ ထေခင်ထ။
ဇာအောင် အကြိတ်ထားမိကြ၏။

'မင်း... မင်းတို့ ယုတ်မာလှချည်လား'

ရွာလူကြီးက ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်လိုက်၏။

'ဟား ဟား ဟား'

လူသန်ကြီးက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

'ကျုပ်တို့ကို ယုတ်မာတယ်လို့ ပြောရုံတဲ ခင်ဗျားရှဲသတ္တိ
ဆိုးဘူး၊ ကျုပ် ဘာပြောခဲ့သလဲ၊ သတ္တိကောင်းရင် သေရ
မယ်ဆိုတာလေ....

‘တစ်ရွာလုံ၊ စံနမူနာ ယူနိုင်အောင် ခင်ဗျားကို အရင်ဆုံး ဆုံးမရမယ်’

စကားဆုံးလျှင်....

ရွာသူကြီး၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ငယ်ထိပ်ကို လက် ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ခွပ်....’

‘အား’

ရွာသူကြီးမှာ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

‘ဟင်’

‘ဟာ’

‘အို’

ရွာစု ရွာသားတို့ အဆိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်မိကြလေ သည်။

သူတို့၏ မျက်စိရှေ့ မှောက်ဥှပ် ရွာသူကြီး အသတ်ခံလိုက် ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

‘ဟား ဟား ဟား’

ထူဌေးကြီးယန် ဟားတိုက် ရယ်လိုက်ပြီး....

‘ကဲ...ဘယ်သူ ဘာပြောချင်သေးလို့၊ ငါတို့ကို အစခံချင်

တဲ့ လူတွေ သေဖို့သာ ပြင်ထား’

ထိုစဉ်....

‘လူယုတ်မာတွေ သေဖို့သာ ပြင်ပေးတော့’

ခံပြင်း ဒေါသထွက်နေသော လူရွယ် သုံးဦးသည် ဓားလှံ များ ဆွဲ၍ ပြေးလာကြ၏။

လူသန်ကြီးသည် သွေးဆေးနေသူ တစ်ဦးအလာ။

‘ကေစင်းတယ်....ကောင်းတယ်....လခကြ၊ ငါကလဲ သတ် ပုတ်တမ်း ကစားချင်တာ ကြာပြီ’

စကားဆုံးလျှင် လူရွယ်သုံးဦးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက် သည်။

လူရွယ်သုံးဦးသည် ဓားလှံများဖြင့် လူသန်ကြီးကို တရ ကြမ်း တိုက်ကြ၏။

သို့သော်....

လူသန်ကြီးက လူရွယ်တစ်ဦး၏ လက်ထဲမှ ဓားကိုဆွဲလှပြီး ပြန်စည် ချိတ်လိုက်သည်။

သူက တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်....

‘အား’

‘အမယ်လေး’

‘သေပါပြီဗျ’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူရွယ်သုံးဦး မြေပေါ် ဖရိုဖရဲ လဲကျသွား၏။

‘ဟား ဟား ဟား’

လူသန်ကြီးက ကျယ်လောင်စွာရယ်လိုက်ပြန်သည်။

လက်ထဲမှ ဓားကို တစ်ဆဆလုပ်၍....

‘ကဲ...ဘယ်သူထွက်ဦးမလဲ’

ဟူ၍ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လှသည့် လူသန်ကြီးကို မည်သူစာမှ မထွန်ခုံကြပါချေ။

လူသန်ကြီး၊ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။
'ဘယ်သူမှ မထွက်ရဲကြတော့ဘူးလား။ ဒါဖြင့် ဟောခွင့်
ခံက ဘာလုပ်ရမှလဲ'
ပြောရင်း လက်ထဲမှ ခေးဖြင့် လူအုပ်ကြားထဲ ပစ်ပေါက်
လိုက်၏။

'ဝှစ်...'
'ဒုတ်'
'အား'

ခေးသည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ထိမှန် သွားလေ
သည်။
ကလေးငယ်မှာ တစ်ချက်သာ အော်ခိုက်ပြီး ခွေခနဲ လွဲကျ
သွားတော့၏။

လူသန်ကြီးက ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းနေသည်ကို ကြည့်၍ ရွာ
သူ ရွာသားတို့ ကြောက်လန့်လွှားကြ၏။

အချို့သည် နှောတ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်၍ ထွက်ပြေး
ကြ၏။

လူသန်ကြီးက လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။
'ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်'

ဝင်းလွတ် တောထဲပဒသခ ခေးရောင်တို့ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

အဆိပ် အပ်ကလေးများသည် ထွက်ပြေးသွားကြသုတို့၏
နှောက်ကျော၌ အသီးသီး စိုက်ဝင်သွားကြ၏။

'အား'

'အုန်း...'
'အမယ်လေး'

'သေပါပြီဗျ'

အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ထွက်ပြေးသုတို့ မြေပေါ်သို့ လဲကျ
ကုန်တော့၏။

ရွာသားများ တုတ်တုတ်ပင် မထွုပ်ရဲတော့ပါ။

လူဆိုးတစ်ယောက်ကို နှိတ်ခိုက်မိသဖြင့် ရွာသားအထော်
များများ အသတ်ခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်စီလား။

ထွက်သွား၍လည်း မရ။

ဆက်နေလျှင်လည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်း ရှာပြီး
အသတ်ခံရမည့် သဘောရှိနေလေရာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
သည် စိတ်ဖောက်ပြန်သလို ဖြစ်သွားပြီး...

'ကျုပ်တို့ ထွက်သွားလို့ လဲ မရဘူး။ ဒီမှာ ဆက်နေလို့ လဲ
ဒုက္ခရောက်မယ်။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ'

ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်၍ ငိုယိုပြီး ပြေးလိုက်၏။

လူသန်ကြီး သဘောကျသွားသည်။

'ဟဲ...ဟဲ...ဒီလိုဆိုတော့လဲ ခင်ဗျားတို့က သဘောပေါက်
လွယ်သားပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခမခံရဘဲချင်ဘူး ဆိုရင် ရှိသမျှ
ရွှေငွေပစ္စည်း ဥစ္စာအကုန်လုံးကို ယူလာပေးရမယ်။ ခင်ဗျား
တို့ ငွေစရွှင်နေကြတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဝှက်ထေးတဲ့လူ သေ
မယ်...'

'ရှိတော့ အကုန်ပေးကြ။ ကျုပ်တို့ ကျေနပ်လေစေ
အောင် ရရင် ဒီက ထွက်သွားမယ်'

တစ်ရွာလုံးအား၊ ခေးပြတိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
လူသန်ကြီးသည် မုတ်ဆိတ်၏ ညာလက်ရုံးဖြစ်သည်။

အမှန်တော့...
သူတို့သည် သူဌေးလိုကို အကြောင်းပြု၍ ဤရွာကလေး၌
ခေတ္တ ခိုအောင်းနေကြခြင်း ဖြစ်၏။
တစ်ရွာလုံး ရှိသမျှ လုယက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြမည်သာ
ဖြစ်၏။

သူဌေးယန်က ငေးငိုင်းနေကြသော ရွာသားတို့ကို အော်
ဝေါဟ်လိုက်၏။

‘မင်းတို့ တစ်လုပ်နေကြတာလို့ ရှိသမျှ ရွှေငွေ အဖိုးတန်
ပစ္စည်းတွေ ယူပေးလိုက်ကြလေ’

လူသန်ကြီးက မဲပြုံး ပြုံး၍ သူဌေးယန်အား ကြည့်လိုက်
သည်။

‘ကျုပ်ပြောတဲ့ အထဲမှာ ခင်ဗျားလဲ ပါတယ်’
‘ဟင်’

သူဌေးယန် ကြွောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။
‘ကျုပ်...ကျုပ်’

လူသန်ကြီးက အေးစက်သော နေသံဖြင့် ပြောလာစေ
သည်။

‘ခင်ဗျားတ ဝိရွာမရ အချမ်းသာဆုံး မထွတ်လွှားကဲ-
ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းတွေလို့ အကုန်လုံး ထုတ်ပေးတော့’
သူဌေးယန်က မျတ်လုံးပြုသွားသည်။

‘မင်း...မင်းတို့’
‘တစ်လဲ ခင်ဗျား၊ သေချင်ပြီလား’

‘ကျုပ်...’
‘ခင်ဗျားပေးမသား၊ မပေးဘူးလား’

ယခုမှ...
လူဆိုးခေးပြဟူသည် သစ္စာမရှိကြောင်း...
ကျေးဇူးတရား နားမလည်ကြောင်း သူဌေးယန် ကောင်း

ဆောင်းကြီး၊ နားလည် သဘောပေါက်သွား၏။
သို့သော်...

သူ အသိနေခက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။
‘ကျုပ်...ကျုပ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ’

သူက ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။
‘ဟား ဟား ဟား’

လူသန်ကြီး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

‘ကဲ...တစ်ယောက်ချင်း ပြန်ပြီ၊ အဖို့ တန်ပစ္စည်း ရှိသမျှ
ယူလာခဲ့ကြ၊ ထိန်ဝှက်ထားတာတွေရင် သက်ပစ်မယ်၊ ထူထံ

ပြေးမယ် မကြံနဲ့၊ အကုန်သေကုန်မယ်’
ထိုစဉ်...

‘ခုပ်ခုပ်...ခုပ်ခုပ်’
မြင်ခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရစေ

သည်။

မြင်းခုခံသည် တစ်ထက်တစ်စ ပိုပြီး နီးကပ်စေ၍ ရွာထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ခရေကျေးရွာတွင် လူသန်ကြီး ထင်တိုင် ကျေနပ်ချိန်ပင်လျှင် ဆောင်းစု ရောက်ရှိလာလေသည်။

* * *

မြင်းခုခံတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် အပ်ကျသံကြားရအောင်အောင် ပင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်ဟုထင်မှတ်ရလေ၏။

ရွာသူရွာသား အားလုံး နောက်လှည့်ကြည့်ကြ၏။
ထိုအခါ....

မလှမ်းမကမ်း ဌ်ရပ်နေသော မြင်းစီးသမား တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ ကောင်းစုဖြစ်သည်။

ရွာသူရွာသားများက ဘေးသို့ရှုံ့သွားကြသဖြင့် အေးခင်းစု သည် ကို အတိုင်သားတွေ့မြင်ရ၏။

သူ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။
ထိုနေ့အထိ....

ရှေ့သို့လှမ်းလာ၏။

ရွာသူရွာသားများ ဘေးဖယ်သွား ကြသဖြင့် လမ်းရှင်း ပေးထားလိုက်ကြသလို ဖြစ်သွား၏။

ကောင်းစု လှမ်းလာနေသည်ကို ကြည့်ရင်....

လူသန်ကြီး၏ စိတ်ထဲ၌ ခေးတစ်ဇက် ရွှေ့လျားလာနေ သည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်လေ၏။

သူက တရွှေ့ ရွှေ့ လှမ်းလာရင်းမြေကွက်လပ်ရှေ့ သို့ရောက် ရှိလာ၏။

လူသန်ကြီးက ဝဲယဘက်ဖက်တစ်ချက်၌ရှိနေသော သူ၏ လူနှစ်ယောက်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

သူလူနှစ်ယောက်သည် ချစ်ချစ်ပင် ရှေ့တိုး သွားကြပြီး ကောင်းစု၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ညှပ်ကစားတိုက်ကြ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ခေးများကို တိတ်တဆိတ် ဆွဲထုတ် ၍ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်အနေအထား ဖြင့်မြိုင်တူ ထိုးသွင်းလိုက်လေ သည်။

သောင်းစု ခန္ဓာကိုယ်ကို အကြောဆန့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

ထိုးသွင်းလာသည့် ခေးကိုရှောင်တိမ်းလိုက်သလို ဖြစ်သွား သည်။

ဤကွင်....

လူသန်ကြီး၏ လူနှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်းပြန်လည် ထိုက်ခိုက်မိသွားကြ၏။

စဲဘက်မှလူ၏ခံစားသည် ယခုဘဏ်မှလူ၏လည်မျိုကို ထို၊
စိုက်မိသွားပြီး ယခုဘက်မှလူ၏ ခံစားက ဝဲဘဏ်လူ၏ ရင်ဝဲ ကို
ထိုးသွင်းမိသွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုသို့ဖြစ်သည်ကို မယူနိုင်ဟန်ဖြင့်
မျက်လုံးကြီးများဖြူကစား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
ပြီး အသံမထွက်နိုင်ကြဘဲ မြေပေါ် အအိအိလွဲကျ သွားလေ
သည်။

ပွဲဦးထုတ်မှစ၍ပင် လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် အသက်ပျောက်
သွားကြသည်။

* * *

ဝန်ကျင်တစ်ခုလုံး ပို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။
ရွာသူရွာသားတို့သည် မှင်တက်မိကာ ဝေးကြည့်နေကြပြီ
မှ ကောင်းစုံသည့် လူသန်ကြီးတို့ လူစုအား ဆုံးမရန် လာ
ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ကြ၏။

သို့သော်....

ဝမ်းသာသော အရိပ်အယောင်မပြခဲ့ကြ။

မတော်တဆ လူသန်ကြီးတို့လူစုကြောင့် သူ သေဆုံးသွား၊
လျှင် သူတို့၏ ကံကြမ္မာပို၍ဆိုးဝါးသွားမည် မတုတ်ပါလော။
လူသန်ကြီးသည် သူ၏လူနှစ်ယောက်သေသွားသည်ကိုမြင်
လျှင် မျက်နှာတည်သွား၏။

ကောင်းစုကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ်....

လူလေးယောက်ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာ၏။

လူသန်ကြီး မသိမသေခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထိုလူလေးယောက်သည် ချစ်ချမ်းပင် ကောင်းစုကိုခိုင်းရ

လိုက်ကြ၏။

‘ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း’

ခေကိုယ်စီဆွဲထုတ်ပြီးလျှင်

‘ယား’

ညာသံပေးအစပြိုင်တူတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ကောင်းစုက လက်တစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

ဝင်းလက်သော ခေးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘အား’

‘အံ့’

‘အမယ်လေး’

‘သေပါပြီဗျ’

စူးရှသည့်အော်ဟစ်သံများ တစ်ခုစီ ထွက်ပေါ် လာလေ
သည်။

လူဆိုးလေးယောက်သည် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ရန် ဓားများကို အပေါ်သို့ မြှောက်ရုံသာရှိသေးသည်။

မည်သည့်အချိန်က ထုတ်လိုက်မှန်းမသိသော သူ၏ဓားက အကာအကွယ်မဲ့နေသည့် သူ့တို့၏ဝမ်းပိုက်ကို ခုတ်ချလိုက်ပြီး သားဖြစ်သွား၏။

လူဆိုးလေးယောက်မြေပေါ် လဲကျသွား၏။

လူသန်ကြီး၏ ခန္ဓာစုနီယံ မသိမသာတုန်ခါ သွား၏။

ကောင်းစုသည် ခေယူမတုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့်....

သူ့၏ အေးစက်သောလှေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

မင်းက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စထဲ လူ့စွမ်းဆောင်း ဝင်လှုပ်ချင်တာ သာသဘောလဲကွာ

သူက အဖြေမပေးဘဲ

‘မှတ်ဆိတ်ကော’

လူသန်ကြီးမျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

ကောင်းစုအား စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘မှတ်ဆိတ်ကော’

သူက ထပ်မေးလိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာထဲမှ နှင့်သေသံကြောင့် မည်သို့မျှ စေ့စပ်၍ရ မည်မတုတ်ကြောင်း လူသန်ကြီး သဘောပေါက် လိုက်လေသည်။

‘ရှိတယ်’

သူက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုကျော်ဖြတ်သွားနိုင်မှ တော့ရပါလိမ့်မယ်’

ဟူ၍ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ရပါကယ်’

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာသည်။

လူသန်ကြီးက ပုဆိန်တစ်လက် ထုတ်ယူလိုက်၏။

တစ်ဆည်တည်းပင်....

‘ယား’

ငြာသံပေးတာ ကောင်းစုအား ဆီးကြို၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်လျင်မြန်လှသည်။

အားမန်ပါပြီး ပြင်းထန်လှသည်။

ကောင်းစု လဲကျ သေဆုံးတော့မည် ထင်မှတ်သားသော

ရွံ့သုရွံ့သားများမှာ....

‘အမယ်လေး’

လွတ်ခနဲ အော်သိုက်မိကြသည်။

သို့သော်....

အဖြစ်အပျက်တို့မယုကြည်နိုင်စရာ ကောင်းစေ့စေ့
ပြောင်လဲသွားသည်။

ကောင်းစုသည် လူသန်ကြီး၏ မြင်ကွင်းမှ ရုတ်တရက်
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

‘ဟင်’

လူသန်ကြီး အံ့ဩသွားသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုလည်း ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။

တစ်ခဏအတွင်း အရေးနိမ့်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်
လိုက်သည်။

လူသန်ကြီးသည် ချစ်ခင်နောက်လှည့်ကာ ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်
ချလိုက်သည်။

အဏယ်၍....

ကောင်းစုသည် သူ၏အနောက်ဘက်၌ ရောက်ရှိနေလျှင်
သူ၏တိုက်ကွတ်ကြောင့် ထင်သလိုလုပ်နိုင်စေ့မည် မဟုတ်ပါ
လော။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

သူ့အနေဖြင့် တန်ပြန်ရင်ဆိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရနိုင်စေ့
မည်ဟု ယူဆထားလေသည်။

ထောင်စုသည် အမှန်တကယ်ပင် နေ့စက်ကျောဘက်၌
ရှိနေပါသည်။

သို့သော်....

ကောင်းစုသည် ခံးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို
လူသန်ကြီးသည် မတူမီလိုက်ချေ။

နောက်သို့လှည့်ကာ ခေါင်းဖြင့်တိုက်ချလိုက်ချိန်တွင် ဝင်း
ထက်သေခံးရောင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကောင်းစု၏ခံးသည် ပြင်းထန်သော အဟုန်ဖြင့် ခုတ်ချ
လာသည်။

လူသန်ကြီးသည် သူ၏ခေါင်းကို သံမဏိပမာ မာမကျော
အောင် လေကျင့်ထားသူဖြစ်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်....

သူ၏ခေါင်းသည် ပြင်းထန်စွာခုတ်ချလာသော ကောင်း
စု၏ ခံးကို ဆောင့်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

ကောင်းစု၏ခံးသည် သူ၏ခေါင်းထက် ပို၍မာကျော
ပြီး ထက်မြက်လှကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

‘ခွမ်း’

ထို့ နေ့စက်....

‘ဝုန်း’

လူသန်ကြီး မြေပေါ်သို့ကျသွားသည်။

ဤတွင်....

မြေကွတ်လှုပ်တွင် ရှိနေကြသော လူသန်ကြီး၏လူမျိုးမှာ
အိမ်ထဲသို့ ခရောသောပါး ပြေဝင်သွားကြလေတော့သည်။

သွေးတီလူ

လူသန်ကြီး၊ မြေပေါ်လဲကျနေပြီ ဖြစ်သည်၊
သူ၏လူများသည် အိမ်ထဲသို့ ခွဲရောသောပေါ၊ ပြေးဝင်
သွားကြလေသည်။

သို့သော်....

‘ဟိတ်’

ကောင်းစုံ မြေပေါ်ခြေဆောင်ကာ အပေါ်သို့ ခုန်တက်
လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲတွင် သုံးလေးပတ်လည်သွား
ပြီ....

အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသူများ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်
ဖြတ်ကာ အိမ်တံခါးဆီ ရောက်သွား၏။

ခရောသောပေါ၊ ပြေးလာကြသူများသည် သူတို့၏ရှေ့၌
ရောက်နှင့်နေသော ကောင်းစုကိုကြည့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ်....

ကောင်းစုသည် ခေးကိုင်လက်အား တစ်ချက်မျှ ဝှေ့ယမ်း
လိုက်သောအခါ....

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အဖော်လေး’

‘သေပါပြီ’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ၊ ဓာတ်ခဲနက် စွတ်ပေါ်လာ
သည်။

လူသန်ကြီး၏ လူများသည် မည်သို့ တိုက်ခိုက်ခံရသည်ကို
မသိလိုက်ကြဘဲ အတုန်းအရန်၊ လဲကျ၍ သေဆုံးသွားလေ
တော့သည်။

ယခု....

အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ ရှိနေသော လူဆိုးလူမိုက်များမှ
ဇီဝိန်ချုပ်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲ၌ ကျန်နေသေးသောလူများသည် မျက်ခုံးလှုပ်နေ
ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းစု အိမ်ထဲသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

'ယား'

'ညာသံပေးသံများနှင့်အတူ ဓားကိုင်ထစသမျှား တစ်
ဖျန်ထိုး ထွက်လာကြပြီး ကောင်းစုအား၊ ဝိုင်၊ ရံတိုက်ခိုက်
စေကြလေသည်။

ကောင်းစု၏ ဓားကိုင်ထားသောလက်ထဲလည်း ခပ်သွက်
သွက် လှုပ်ရှားလေသည်။

'အား'

'အင်း'

'အမယ်လေး'

'သေပါပြီဗျာ'

ပြေးဝင်လာသူများ အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်သွားကြလေ
သည်။

ထို့နောက်....

အိမ်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

သန်းဖုက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

သူစုံစမ်းသိရှိထားသော သတင်းအရ မုတ်ဆိတ်တို့ အဖွဲ့
လူအင်အားကို သူသိထားပါသည်။

မုတ်ဆိတ်၏လက်ရုံး လူသန်ကြီးနှင့် မယုကိုလုပ်ကြံဖို့
မုတ်ဆိတ်အကူအညီခေါ်လာသော အနက်ရောင်သိုင်းသား၊
နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို သိလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင်....

လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လှေသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် လက်ခုပ်တီးကာ ဩဇာပေးရင်း
ကောင်စုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

* * *

ကောင်းစု၏ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။
သူရှေ့သို့ရောက်လာသူ နှစ်ယောက်အား သတိပြုကြည့်
လိုက်မိသည်။

တစ်ယောက်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးတွင်
စားချေအိတ်စာလေးများ ချိတ်ထားသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် ညိုပုပ်ပုပ်အရောင်တဖိတ်ဖိတ်စော့ဖော်
ပနေလေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ အနီရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်
ထား၏။

ဆံကေသားများကို သေသပ်စွာဖြုတ်လိမ်းထား၏။
မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးနေသည်။

အလွန်သဘောမနောကောင်ပြီ။ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝစည်
သူဌေးသားတစ်ယောက်အသွင် ရှိလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည်ခေသူများမတုတ်ကြောင်းကောင်းစွာ
ချစ်ချမ်းရိပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

သတိကြီးစွာ ထားလိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက....

'သွေးဘီလူး၊ သူက ဒီအထိဝင်လစွန့်င်တာ မဆိုးဘူးဗျ။

ချီးကျူးစရာကောင်းတယ်'

သူ၏စကားသည် ချီးကျူးစရာဖြစ်သည်။

သို့သော်....

စကားသံမှ အေးတိအေးစစ် ဖြစ်ပြီး အသက်မပါ

လှချေ။

အနီးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက....

'ဘယ်က ချီးကျူးစရာကောင်းရမှာလဲ ကျီးကန်းရယ်၊
ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းတယ်ဗျ။ သူ့ကြောင့် ကျုပ်တို့ခေစု
ခွဲပေးရမယ်လို့ နည်းသွားပြီဗေ'

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ
သည်။

'ဪ...ဟုတ်သားပဲ။ မုတ်ဆိတ်ရဲ့လူတွေ မရှိတော့ဘူး
ဆိုတော့ ဝေစုံခွဲပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့'

သွေးဘီလူးက....

'မုတ်ဆိတ်ကို ထည့်တက်စရာ မလိုတော့ဘူးထင်တယ်'

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျီးကန်း ဆိုသူက
သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး....

'တုတ်မှာပါလေ၊ သူက သိပ်ကြောက်တတ်တာ၊ အခု
လေ့စက်ဆို ထွက်ပြေးသွားရောပေါ့'

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချာပြောဆိုလိုက်ကြသည့် စကား
များကြားလျှင် ကောင်းစွာ မကျမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

အဓိကအားဖြင့်....

မုတ်ဆိတ်က မယုအား လုပ်ကြံလို၍ အပေါင်းအဖော်
များ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုပြုသန်စုတွင် မုတ်ဆိတ်အဓိကကျလေသည်။

ယခု....

မုတ်ဆိတ်သည် အခြေအနေမတန်မှန်းသိ၍ ထူ၏ပြေး
ရှောင်ကိမ်း သွားပုံရလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ....

မုတ်ဆိတ်ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှောင်ဖို့ပေးပြီး သုတ်သင်ပစ်မည်
ဟု ကောင်းစွာ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။

ကျီးကန်းနှင့် သွေးဘီလူးရှေ့တွင် အလွှာတကြီးမလုပ်
သင့်မှန်းသိ၍ စိတ်ကိုထိန်းချုပ် ထားလိုက်လေသည်။

ကျီးကန်းနှင့် သွေးဘီလူးကိုကြည့်ကာ သူ၏ဦးနှောက်
ထဲ၌ အသိတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။

အနက်ရောင် သိုင်းလောကတွင် အဆိပ် အသုံးပြုသော
ကျီးကန်းဆိုသည့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ရှိသည်။

ထို့အတူ....

စင်ကျန်နယ်၌ နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားနေသောဘီလူး
လေးဖော်ရှိကြသည်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ဘီလူးအေးဖော်တွင်အငယ်
ဆုံးဖြစ်သော သွေးဘီလူးပင်ဖြစ်သည်။

သူ၏ရှေ့တွင် ရောက်နေသူများမှာ ခေသူများ မတုတ်
ကြောင်း သိသိုက်ရသဖြင့် ကောင်းစု သတိထားနေလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျီးကန်းနှင့် သွေးဘီလူးတို့အစ်ယော့ကို တစ်ယော့ကို
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကျီးကန်းက....

‘ကပါဗျာ....ကျုပ်ကပဲ သူ့ကို တာဝန်ယူလိုက်ပါမယ်’
စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာလေသည်။

သွေးဘီလူးက တစ်ခုမပြောဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။
ကျီးကန်းက ကောင်းစုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီ....

‘မင်း၏ ဒီအထိစင်လခိုင်တာ ချီးကျူးပါတယ်ကွာ’
စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကစ ဦးညှိတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

သူ၏ လက်နက်ပုန်းများသည် ကောင်းစုထံသို့ တရစပ်
ပစ်လွှင့်လာလေတော့သည်။

ကောင်းစု သတိထားနေ၍ ထော်စောသည်။

ကောင်းစုသည် ခစူးကိုင်ထားသော လက်ကို ဝှေ့ယမ်း
လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရတ်....

ခစူးရိပ်များသည် ဝေ်ဝိုင်းပုံအထပ်ထပ် ဖြစ်သွားသည်။

လက်နက်ပုန်းများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တဖြုတ်ဖြုတ် ကျ၍
စောသည်။

ကျီးကန်း ကြောင်သွားသည်။

ထိုစဉ်....

ကောင်းစု၏ ခစူးဦးသည် စစ်ဝိုင်းရိပ်များကြားမှ -ထို၊
ပေစက်၍ ထွက်လာ၏။

‘ဟင်’

ကျီးကန်း ထိတ်လန့်သွားပြီး တပျာကယာ နောက်ဆုတ်
လိုက်လေသည်။

ကောင်းစု၏ ခစူးကလည်း သံလိုက်ပမာ ကပ်ပါလာ၏။
ကျီးကန်းသည် နောက်ဆုတ်လိုက်သဖြင့် လွတ်သွားပြီဟု
ထင်မှတ်လိုက်စဉ်....

ကောင်းစု၏ခစူးသည် သူ့ရင်ထဲကို ဖောထိစင်သွားသည်။
‘အာ၊’

ကျီးကန်းမှာ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ပြီး လဲကျသွားတော့
သည်။

သွေးဘီလူး၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းလိုက်တဲ့ခင်းကွက်’

သုက ချီကျူးလိုက်သည်။

ကောင်းစု ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဝေစုတွေကို မင်းတစ်ယောက်တည်းပိုင်ပြီလို့ မထင်ဘူး’

လခး’

သွေးဘီလူး၊ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မသင်ပါဘူးဗျာ’

ကောင်းစု မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

သုက သွေးဘီလူးအား ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သွေးဘီလူး မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ မိုးကြို ခင်းကောင်းစု ဖြစ်နေလို့ပါ’

ကောင်းစု ပြုံးလိုက်၏။

‘ရတနာခင်းမုယုနဲ့ ကျုပ်ဟာ သွေးသေ့မယ် မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိကြတယ်။ မင်းလဲသိဖို့ကောင်းတာပေါ့’

သွေးဘီလူး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

ဖြောင့်တော့သော လေသံဖြင့်....

‘သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ်’

‘ဒါပေမယ် ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ခင်ဗျားက သိုင်းလောကမှာ ဇာတ်မြုပ် နေလိုက်ပြီ ထင်လို့ပါ’

ကောင်းစု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

သုက သွေးဘီလူးအား စူ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းမှားသွားတာပေါ့၊ မုယု တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျုပ်တယ်နေရာရောက်နေ ရောက်နေ သိုင်းလောကထဲကို ပြန်ဝင်လာမယ်ဆိုတာ သိဖို့ကောင်းတာပေါ့’

သွေးဘီလူး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ် အခုအချိန်မှာတော့ ပြုပြင်လို့ မရတော့ပါဘူး’

ကောင်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သုက အေးစက်သော လေသံဖြင့်....

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ မင်းကိုခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

သွေးဘီလူး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ကောင်းစုက သွေးဘီလူးအားကြည့်ကာ....

‘မင်းက သွေးဘီလူးနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

ကောင်းစုက....

‘မုယုကိုလုပ်ကြံတုန်းက မင်းတယ်လို့ ပါဝင်ခဲ့သလို့’

အေးစက်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သွေးဘီလူး သက်ပြင်းချလျှင်သည်။

'ကျုပ်ကသူ့ကိုယပ်တောင်နဲ့ သွေးကြောထိုးပိတ်လိုက်ရုံပါ'
'ကြော်'

ကောင်စု ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

သွေးဘီလူးက ကောင်စုအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက်....

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပြောလိုက်၏။

'ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်က သိပ်ပြီး အရေးမပါပါဘူးဗျာ'

'ဟား ဟား ဟား'

ကောင်စု သဘောကျစွာ ရယ်ခေါလိုက်သည်။

ထို့နောက်....

သွေးဘီလူးအား အေးစက်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

'မဲ့ယု သေဆုံးသွားရတဲ့ လုပ်ကြံမှုမှာ အဓိကကျဆုံးဟာ
မင်းပဲ'

'ဘာဗျ'

သွေးဘီလူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်စုက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်....

'မင်းက သွေးကြောပိတ်လိုက်တော့ သူကမလှုပ်ရှားနိုင်
တော့ဘူးပေါ့၊ ဒီတော့ မုတ်ဆိတ်က ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်ပြီ
ပေါ့'

'ဟင်'

သွေးဘီလူး မျက်နှာပျက်သွား၏။

ကောင်စုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး....

'မင်းက မဲ့ယုကို ကိုယ်တိုင်သတ်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်တော့
ကျုပ်ကလဲ မင်းကိုသတ်မပစ်ပါဘူးကွာ'

စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားဖြင့်ထိုးလိုက်သည်။

သွေးဘီလူးကလည်း အာကျမခံ ယပ်တောင်ကို ထုတ်ကာ
ပြန်လည်တိုက်ခိုက် လိုက်သည်။

ကောင်စု၏ ဓားနှင့်သွေးဘီလူး၏ ယပ်တောင်ထိမိသွား
စေသည်။

'ဖျပ် ဖျပ် ဖျပ်'

သွေးဘီလူး၏ယပ်တောင်မှာ ချက်ချင်း အပိုင်းပိုင်း ပြတ်
သွားလေသည်။

'ဟာ'

သွေးဘီလူးအထိတ်အလန့်ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

သို့သော်....

'မင်း ရှေ့စင်ပြေးလို့ မရပါဘူးကွာ'

ကောင်စုက ရှေ့တိုး၍ သူ၏ရင်ဝကိုခံစားဖြင့်ထိုးစိုက်လိုက်
သည်။

'ဟင်'

သွေးဘီလူးက အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။

သူမျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားကာ အော်ဟစ်လိုက်လေ
စည်။

‘ခင်...ခင်ဗျား ကတိတည်ဘူး’

ထိုစဉ်...

ကောင်းစုက ဓားဖြင့် သူ၏ရင်ဝကို ထိရုံသာ ထိလိုက်ပြီး
ချက်ရင်း ရှုပ်သိမ်းလိုက်၏။

သွေးဘီးလူး၏ ခန္ဓာကိုယ်က ကျဉ်စက်ဖြင့် အဘို့ခံလိုက်
ရသလို ထိုကျဉ်သွားလေသည်။

ကောင်းစုက ဓားကို ရှုပ်သိမ်းကာ ဓားအိမ်ထဲသို့ပြန်သည့်
လိုက်သည်။

သွေးဘီးလူးမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ခင်...ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလို့’

ဘအံ့တပြုဖြင့် မေးလခန်း

ကောင်းစုပြုံးလိုက်သည်။

‘သွေးကြော ပိတ်လိုက်တာလေ’

‘ဟ့’

ကောင်းစုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘မင်းက မုယုကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ သွေးကြော ပိတ်
ပိတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကလဲ မင်းကိုးသ
ကြောပိတ် ရှိပိတ် ထားလိုက်တာလေ’

သွေးဘီးလူး ထိတ်လန့်သွားသည်။

‘ခင်... ခင်ဗျား’

သူက လှုပ်ရှားဖို့ကြိုစားသည်။

သို့သော်...

သွေးကြောပိတ် ခံထိုက်ရပြီ ဖြစ်ရာ မလှုပ်ရှား နိုင်ပါ
တော့ချေ။

ခံစားဖြင့်ထိုချိ သွေးကြောပိတ်သည့်ပညာကို ယခုမှ တွေ့ကြ
ပွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

တော်ရုံတန်ခိုး ဓားသမား၊ တစ်ယောက် အားနှင့် ထိုသို့
ပြုလုပ်နိုင်မည့် ဖြစ်သည်။

ထိပ်တန်း၊ ပညာ တတ်မြောက်သော ဓားသမား တစ်
ဆောက်မှသာလျှင် ထိုသို့ပြုလုပ်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ထိပ်တန်းပညာတတ်မြောက်သော ဓားသမားတစ်ယောက်
ဖြစ်သူ ကောင်းစုသည် ဓားပညာကို အရည်ကျိုသောက်ထား
သူတစ်ယောက်ပမာ ကျွမ်းကျင်လိမ့်မာသူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်
ရှားနေပါတော့သည်။

ကောင်းစုသက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘မင်းက သွေးကြောပိတ်လိုက်တော့ မုယုကို ခေါင်းကြီး
စို့ကရှင်းပစ်လိုက်ကြဲတယ် မဟုတ်လား’

သွေးဘီးလူးက ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ကောင်းစုက...

‘အခုလဲ ကျုပ်ကတော့ မင်းကို ရှင်းပစ်မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ဒါပေမယ်...’

စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထား
စည်။

သွေးဘီလူး တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိဟန်ဖြင့် တုန်လှုပ်
ချော့ကံချားသွားသည်။

‘ခင်...ခင်ဗျာ၊ မယုတ်မာနဲ့’

သူက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကောင်းစုပန်းတုန်လိုက်၏။

‘မင်းက အလုပ်တစ်ခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်လုပ်လိုက်
တာ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ ထည့်တုတ်မှပေါ့’

သွေးဘီလူး၏ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

သူက ကောင်းစုအား စူးရဲသေ့ မျက်လုံး အစုံဖြင့် စိုက်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သွေးကြောဖွင့်ပေးစမ်း’

‘ဟား ဟား ဟား’

ကောင်းစုသဘောကျစွာ ရယ်မောလို့လဲသည်။

ထို့နောက်

သွေးဘီလူးအား ကြည့်ကာ

‘ကျွတ်...ကျွတ် ဆနားစရာထောင်းလိုက် တာကွာ၊ ဒါ
ပေမယ့် မင်းဘာမှ မပူပါနဲ့ မယုကို မှတ်ဆိတ်ဆိတ် နှိပ်စက်ပြီး
သတ်ဖိတ်နဲ့စားရင် မင်းတထောင်းပါတယ်’

သူက ရှုရွာရွာသားများအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

‘သူတို့ကတော့မှတ်ဆိတ်လိတော့ မနှိပ်စက်တတ်ကြပါဘူး။
မယုထုတ်စားရင် မင်းကတော်ပါသေးတယ်’

အေးဘီလူး အထိတ်တစန့်ဖြစ်လာသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ထဆတ်ဆတ် တုန်ယင် လာသည်။

သူက ကောင်းစုအား နာကြည်းမုန်းတီးသော မျက်စိနှင့်
အစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘လူယုတ်မာ ကျုပ်ကို သွေးကြောဖွင့်ပေး’

ကောင်းစုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက်

ချာခနဲလှည့်ကာ သွေးဘီလူးကို ကျောခိုင်း သွားလေ
သည်။

သွေးဘီလူး ဒေါသခြောက်ခြောက်ထွက်သွား၏။

‘လူယုတ်မာ ကျုပ်ကို သွေးကြောဖွင့်ပေး’

သူက အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်၏။

သူက ဆက်ကာ ဆက်ကာ အော်ဟစ်နေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ကောင်းစု မကြာချင်ယောင် ဆောင်နေ လိုက်လေတော့
သည်။

ကောင်းစု မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားသည့်တိုင် သွေး
ဘီလူးက အော်ဟစ်နေဆဲ။

သို့သော်...

ကောင်းစု ထွက်သွားပြီး ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော ရွာ
သူ ရွာသားတို့တည့် လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲကိုင်၍ သူထက်ငါ
အလှူအယက် တိုးဝင် လာကြသည်ကို တွေ့သည့်အခါ သူ၏
အော်သံ တိတ်ဆိတ် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

သူထံသို့ ပြေးလွှားလာနေသည့် လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်၍
မျက်လုံးပြူ ထွက်လှ၏။

မကြာမီ....

လှအုပ်ကြီးသည် ဣအနီးသို့ ရောက်လာ၍....
ထို့နောက်....

* * *

မုတ်ဆိတ်....

မုတ်ဆိတ်သည် ဉာဏ်များလှသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

ကောင်းစု ရောက်လာသောအခါ အခြေအနေ မဟန်မှန်း
ဆဘောပေါက်သွား၏။

ထို့ကြောင့်....

ထွက်ပြေးသွား၏။

သူက အဝေးပြေးသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

အဆောက်အအုံ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေး၍ ပုန်းနေမိ
သည်။

ကောင်းစုစု မုတ်ဆိတ်ကို လိုက်မရှုပါ။

တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ သူ၏ လက်ထဲ ရောက်လာမည်ဟု
အစ်တစ်ခု ယုံကြည်မိသည်။

ကောင်းစု ထွက်သွားပြီး ရွာသူရွာသားတို့ လက်ချက်ဖြင့်
သွေးသီလူး မရွှေမလှ သေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့ရသည့် အခါ
သွေးပျက် ချောက်ချားမိ၏။

ထို့ကြောင့်....

မည်သူမျှ မသိခင် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ဖြတ်ပြီး ထွက်
ပြေးသွားတော့သည်။

* * *

ကောင်းစုသည် မြင်းညိုကြီးကို အသားကျ စီး၍ အရှေ့
အရပ်ဆီသို့ ဦးတည် ခရီးနှင့်နေ၏။

သူက မုတ်ဆိတ်ကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေသည့် မတုတ်ပါ။
မုတ်ဆိတ်သည် သူ၏ လက်ထဲမှ ပြေးလွတ်မည် မတုတ်တူ
ယူကြည်ထား၏။

သူ၏ စိတ်ထဲ၌ သွေးဘီလူးနှင့် ကျီးကန်းတို့ကို သုတ်သင်
လိုက်ရ၍ ကျေနပ်မှု ရသွားမိ၏။

မုယုအတူ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ
တုလည်း ယူကြည်မိ၏။

ထို့ကြောင့်....
သူ့အတွက် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် ခရီးနှင့်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

မြောက်ပိုင်းဒေသမှ သူ့အတွက် လွှာခဲ့သည်မှာ အကြောင်းရှိ
သည်။

သူသည် ဓားစာမား တစ်ဦး ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့်....

ဓားသမားတိုင်း ထားရှိသော ရည်ရွယ်ချက်မျှ သူရင်ထဲ
ထွက်သည်။ ရှိ၏။

ကောင်းစုသည် ခရီးဆက်လွှာရင်၊ တောအုပ် တစ်ခုကို
ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် မြို့ကလေး တစ်မြို့အား လှမ်းမြင်လိုက်ရာ
သေအခါ ဝမ်းသာသွား၏။

မြို့ကလေးဆီသို့ ဦးတည်၍ ခရီးနှင့်လာ၏။
မကြာပါချေ။

ဝံပုလွေ ခံတွင်း

နေခြည် ဖြာကျနေ၏။

ရွန်းလက်တောက်ပသော နေရောင်ခြည် အောက်တွင် ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံး သဏ္ဍာန်လှပနေ၏။

စိမ်းလန်းသည့် တောအုပ်များ၊ နံနက်ခင်းကို ကြိုဆို၍
ငွေ့ငွေ့၊ စွင့်စွင့် ဖူးပွင့်နေသော ရောင်စုံ တောပန်းများနှင့်
အေးမြ လတ်ဆတ်သော လေပြည် သေညင်းကလေးများ၊ တ
ကောင်းစု၏ စိတ်ကို ရှင်ကန်၊ တက်ကြွစေ၏။

'ခုပ်ခုပ်....ခုပ်ခုပ်'

မြင်းခွာသံတို့ စည်းချက် ဝါချက် ကျကျ ထွက်ပေါ်နေ
သည်။

မြို့တံခါ၊ဝဆီသို့ ဦးတည်နေသော မြေနှီလှမ်းလေးဆီသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုလှမ်းလေးအတိုင်၊ ဆက်၍ ခရီးနှင့်ပြီ၊ မြို့ထဲသို့ဝင်သွား လိုက်၏။

မြို့ထဲရောက်လျှင် လမ်းများပေါ်၌ အရောင်အသွေးစုံလင် စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူတို့ ဥဒဟို သွားလစနေကြသည်ကိုတွေ့ ရ၏။

ကောင်းစုက မြင်းကို အရှိန်သျှော့ချလိုက်ပြီး ခြေလှမ်း မှန်မှန် ပြန်ဆက်၍ စီးနင်းသွား၏။

ထိုနောက်....

လမ်းဆုံလမ်းခွဲ တစ်ခု အနီးရှိ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

မြင်းချည်တိုင်တွင် မြင်းကို ချည်နှောင်၍ ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့ သည်။

ကောင်းစု ရောက်ရှိချိန်သည် နံနက်စာ စားချိန် ဖြစ်လေ သည်။

ထိုကြောင့်

ဆိုင်ထဲတွင် လူစည်ကားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကောင်းစုသည် လူရှင်းသော ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်ပွဲ၊ တွင်နေရာယူ၍ စားသောက်ပွယ်ရာများ မှာကြားစားသောက် လိုက်၏။

ခရီးဝေးမှ လာခဲ့ခြင်းကြောင့် အနည်းငယ် ပင်ပန်းနေ သလို ဆာလောင်မုတ်သိပ်နေပြီ ဖြစ်၏။

ထူထည် စားသောက် ပြီးစီးသွားသောအခါ ဆိုင်လူလင် တစ်ဦးကို ခေါ်၍ ကျသင့်ငွေ ပေးချေလိုက်၏။
တစ်ဆက်တည်းပင်....

'ငါ့ညီ ဒီမြို့မှာ လေခင်းကစားပိုင်း ကောင်းကောင်းရှိတဲ့ နေရာကို မသိဘူးလား'

ဆိုလေလင် မျက်နှာပျက် သွားသည်။

'ကျွန်...ကျွန်တော် မသိပါဘူးဗျာ'

ထူက အတစ်တစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွား၏။

ကောင်းစု ပြုံးလိုက်၏။

'ငါ့ညီကို ဆုချမှားပေါ့ကွာ၊ သိရင် ပြောပြစမ်းပါ'

ငွေစက္ကူအချို့ ထုတ်ယူ၍ ဆိုင်လူလင်၏ လက်ထဲ ထည့် ပေးလိုက်၏။

ဆိုင်လူလင် မဝံ့ခရဲ ဖြစ်နေ၏။

'ကျွန်...ကျွန်တော်'

'ငါ့ညီသိရင် ပြောစမ်းပါကွာ၊ ကျုပ်ကလေခင်းကစား ပါသနားပါလွန်းလို့ပါ'

ဆိုင်လူလင်သည် ထူကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လက်ထဲ ရောက်နေသည့် ငွေစက္ကူများကို အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်လေ သည်။

ပြီးလျှင်....

လမ်းထောင့်က အရက်ဆိုင်အနောက်မှာ လေခင်းကစား ပိုင်းရှိသည်'

စကားဆုံးလျှင် ကောင်းစုအနီးမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက် သွား၏။

ဆိုင်ထဲမှထွက်လာပြီး မြင်းကိုမယူဘဲ ထွက်လာခဲ့၏။

စားသောက်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အရက်ဆိုင်တစ် ဆိုင်ရှိနေသည်ကို သူတွေ့မြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ထိုအရက်ဆိုင်ကလေးဆီသို့ လှမ်းသွားပြီး ဆိုင်ထဲမှလှမ်း ဝင်လိုက်လေသည်။

အရက်ဆိုင်ထဲ၌ အရက်သေ့ဘုတ်နေသူ သုံးယောက်ရှိလေ သည်။

ထိုလူများသည် ရုပ်ရည်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းပြီး မိုက်တိ မိုက်ကန်း ပြုလုပ်မည့်အသွင်ရှိကြလေသည်။

ကောင်းစုဝင်လူတို့သည်မြင်လျှင် မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကောင်းစုက အရက်ရောင်းနေသည့်ဆိုင်ရှင်ထံ လှမ်းသွား ပြီး ငွေစက္ကူ အထပ်လိုက်ဆွဲထုတ်ပြလိုက်၏။

သူ၏အမူအယူကြောင့်ဆိုင်ရှင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ နားမလည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့်လည်း ကြည့်လှ၏။

ကောင်းစုက ထည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်....

‘ကျုပ်က လောင်းကစားဖို့ သဘော’

‘ဟေ့’

ဆိုင်ရှင် လွတ်ခနဲအော်လိုက်သည်။

ကောင်းစုက ဆိုင်ရှင်အား စိုက်ကြည့်ကာ....

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဝိုင်းကောင်းကောင်း ညှိန်ပေးနိုင် မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူးဗျာ’

ထိုစဉ်....

‘ဝိုင်းထေခွင်းကောင်း၊ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိ တယ်ဗျ’

အရက်သမားတစ်ယောက်က ပြောလာသည်။

‘ခင်ဗျား လိုက်ပို့ ပေးနိုင်မလား’

‘သိပ်... ပို့ ပေးနိုင်တစပေါ့ဗျာ’

‘ခါဖြင့် သွားရအောင်’

‘ကျုပ်နေ့စတ်လိုက်ခဲ့’

ထိုသူက ဆိုင်အနောက်ဘက် ဝင်သွားလေသည်။

ကောင်းစုလည်း လိုက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆိုင်အနောက်ဘက် တံခါးပေါက် ကိုဖြတ်ကာ လှမ်းကြားလေ၊ တစ်ခုအတွင်းသို့ရောက် ရှိသွား ကြသည်။

နေ့စတ်ပေးလမ်းကြားသည် အမှိုက်သရိုက်များဖြင့် ညစ် ပတ်ရှုပ်ပွဲနေလေသည်။

မကောင်းသော အနံ့အသက်များလည်း ထကောင်း ထကောင်းထနေသည်။

သို့သော်....

ထိုလူက ဘာမှမဖြစ်သလိုလျှောက်သွားပြီး ကောင်းစုက လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို လှိုက်သွားစေည်။

နေ့တစ်နေ့၊ လမ်းကြားအတိုင်း လျှောက်သွားကြပြီ။ အိမ်
တစ်အိမ်၏ နောက်ပေး တံခါးပေါက်ဗျေ့သို့ ရောက်လျှင်
ထိုလူ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

တစ်ဖန်...

ကောင်းစုဘက်လှည့်ကာ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်၏။

'ကျုပ်...လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် ငွေတစ်ရာပေးရမယ်'
တောင်းစုက ဘာမှ မပြောဘဲ ငွေတစ်ရာထုတ်ပေးလိုက်

သည်။

ထိုလူသည် ငွေတစ်ရာရလျှင် အိမ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး တံခါး
ခေါက်လိုက်သည်။

'ဒေက်... ဒေက်'

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် တံခါးပွင့်သွားပြီ။ လူတစ်ယောက်
ခေါင်းပြုထွက်လာသည်။

ကောင်းစုအား ခေါ်လာသူက ပြောလိုက်သည်။

'ညွှန်သည်ပါလာတယ်'

အိမ်ထဲမှလူက ကောင်းစုအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်

လိုက်ပြီ။...

'ဝင်ခဲ'

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းစုက အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သူ့အား လိုက်ပို့သူက လေ့ချွန်ကာ အေးအေးလူလူ ပြန်

သွားလေသည်။

ကောင်းစု အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့်....

ဂျိန်း'

နေ့ကံပေးတံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

ကောင်းစု အိမ်ထဲရောက်သွားသည်နှင့် တံခါးပိတ်သွား
သည်။

ကောင်းစု မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

အမောင်ထဲ၌ အနည်းဆုံးခေးသုံးလက်စာ သူ့အားချိန်
ရွယ်ထားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

အကယ်၍...

တိုက်ခိုက်လာလျှင်လည်း သူက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်မည်
ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

သူက မိမိကိုယ်ကိုယ့် ကြည် စိတ်ချထား၍သာ ဤနေရာ
သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလော့။

ကောင်းစု ငြိမ်နေရာ မကြာပါချေ။

'မင်းက လောင်းကစားမလို့လား'

အမှောင်ထဲမှ အေးတိအေးစတိ စကားသံတစ်ချစ်ထွက်
ပေါ်လာသည်။

‘ဇာတ်တယ်’

ကောင်းစုက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

အမှောင်ထဲမှ အသံရှင်က....

‘ငွေတယ်လေခက်ပါလဲ့’

‘တစ်သောင်း’

အမှောင်ထဲမှအသံရှင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားငွေ တစ်သောင်းက ဘာလုပ်လို့ ရမှလဲ့ ကျွန်

တို့ ဇနီးမောင်မယ်အား ခိုင်းမှ တစ်လှည့်စားတောင်မရှိဘူး၊ သုံး
လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

ကောင်းစု ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျုပ်မှာ ခေးကောင်းတစ်လက် ပါလစပါသေးတယ်’

‘ကေးကောင်းတစ်လက် ဇာတ်အေး’

‘ဇာတ်တယ်’

‘မင်းခေးက ဘယ်လောက်ကောင်းလို့’

‘အနည်းဆုံး ခင်ဗျားကို နတ်ပစ်နိုင်တယ်’

အမှောင်ထဲမှ အသံရှင်က မရယ်တော့ပါ

‘မင်းဟာ ငါတို့နယ်ခြေထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သတိ

ထားဦးမှပေါ့ကွ’

‘ကျုပ်က နယ်မရွေးဘူး’

အမှောင်ထဲမှ အသံရှင်က....

‘ကဲ....မင်းရှဲခေးကို ပြပါဦး’

ကောင်းစု ဘာမှမပြောပါ။

ခါးမှခေးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်ကာ ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြင်
ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

အမှောင်ထဲ၌ပင် ခေးသည် လူတစ်ယောက်၏ ရင်ကို
ထောက်ထမ်းမိကြောင်း သိလိုက်၏။

သူတို့ စကားပြောနေကြစဉ်ကတည်းက ထိုလူနှင့် အကွာ
အဝေးကို တွက်ချက်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်....

သူက ခေးကိုဆွဲထုတ်ပြီး ထိုးသွင်းလိုက်သောအခါ....

ထိုလူ၏ရင်ဝဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ထောက်ထမ်းနိုင်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

အထယ်၍....

သူ၏လက် အချိန်အဆလွဲပြီး ထိုးသွင်းမိမည် ဆိုပါလျှင်
ထိုလူ သေဆုံးသွားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

အနည်းငယ်မျှ ကွာဟသွားလျှင်လည်း သူ၏ခေးသည်
ထိုလူ၏ရင်ဝဲသို့ ထောက်ထမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

သူက အတွက်လှဲသွားသည်နှင့် အမှောင်ထဲမှ ချိန်ရွယ်
ထားသော ခေးသိုးလက်က အန္တရာယ်ပြုလာကြလိမ့်မည်ဖြစ်

သည်။

ယခု....

ကောင်းစု၏ခေးသည် အဖိုအဖိုမရှိဘဲ အမှောင်တွင်းမှ
အသံရှင်၏ရင်ဝဲကို ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

အင်း

ကမ္ဘောဇတိုင်းမှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ်လှစ၏။

လကယ် ဓားကောင်းတစ်လက်ပါပဲ

ဟူ၍ ချီးကျူးစကား ဆိုလိုက်သည်။

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အခင်းထဲ၌ ထင်းသင်းရှင်းရှင်း ပြစ်သွားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ဟစ်ယောက်

ပစ္စည်းမဟုတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကောင်းစုက ခံားကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ထိုလူက....

လှေကားတစ်ခုကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းစု လှေကားအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်သွားလေ

သည်။

အပေါ်သို့ ရောက်သွားလျှင်....

သူ ပထမဆုံး ဝင်ရောက်စားသောက်ခဲ့သည့် စားသောက်

ဆိုင်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။

စားသောက်ဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်တွင် လူတစ်စုဝိုင်းဖွဲ့ကာ

လေခင်းကစားနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မသူးတင်အကြံ

လောင်းကစားခွင့်

အလွန်ခကြီးကြီးသော လောင်းကစားဝိုင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလောင်းကစားဝိုင်းတွင် ငွေဖြင့်လောင်းကစားကြခြင်း ဖောက်ပါ။

ခိုင်လုပ်သူသည် ဖဲသုပိကို ထက်ထဲကိုင်ထားပြီး....

ကဲ... ထိုးတော့

ထိုးသား လေးယောက်ရှိသည်။

ထိုးသား တစ်ယောက်က....

ကျုပ်က အသက်တစ်ချောင်း

ကျုပ်က အသက်နှစ်ချောင်း

အခြားတစ်ယောက်က အားကျမခံ လိုက်ထိုးလေသည်။
သတ္တိသည် အသက်ဖြင့် လောင်းကစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။
သို့သော်....

သူတို့၏အသတ်ဖြင့် လောင်းကစားနေကြခြင်း မဟုတ်ကြ
သည်မှ ထင်ရှားနေသည်။

ဒိုင်လုပ်သူက ဖဲ့ဝေလိုက်သည်။

ဖဲ့ခုပ်များကို လှန်လိုက်သောအခါ ဒိုင်လုပ်သူပင်အားလုံး
ကို အနိုင်ရလိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

‘ဒီနေ့တော့.... ငါ့အတွက် အသက်ဆယ်ချောင်းလေးထံ
အနိုင်ရလိုက်ပြီ၊ တော်လေခက်ပြီ’

ထိုးသားများကို ဒိုင်ကိုအနိုင်ပိုင်းသည်တု မပြောကြပါ။
ကျေရွာနှစ်နှစ်ပင် ထိုင်ရာမှထထထ ထွက်သွားကြသည်။
သူတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍန်နှင့် လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်လျှင် သိုင်း
ဆမားများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

သို့သော်....

လူကောင်းများမဟုတ်ဘဲ မကြားစား လူသတ်သမားမျှစွာ
ဖြစ်ရမည်ဟု ကောင်းစုံ တွက်ဆမိသည်။

သူတို့ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ပါစေ။

သူ့အတွက် အရေးမကြီးပါ။

သူ့အတွက် အရေးကြီးသည်မှာ ဒိုင်လုပ်သူနှင့် လောင်း
ကစားရန် ဖြစ်လေသည်။

ဒိုင်လုပ်သူက ဖဲ့ထုပ်ကိုသိမ်းပြီး ထိုင်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်
လိုက်သည်။

ကောင်းစုက ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ သူ့ရှု့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
သဖြင့် ရုတ်တရက် မထဖြစ်တော့ချေ။

ဒိုင်လုပ်သူနှင့် ကောင်းစုတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ကောင်းစုက ဒိုင်လုပ်သူအား ပြောလိုက်သည်။
‘ကျုပ်က ခံစားကောင်းတစ်လှက်နဲ့ အသက်တစ်ချောင်း
ကစားဖို့ရှိတယ်’

ဒိုင်လုပ်သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။
‘မင်းရှဲ့အသက်က အခဘတ်ကို တန်ဖိုးကြီးတယ်ကွ၊ ဒါ
ကြောင့် ကျုပ်ကလက်ခံပြီး ကစားနိုင်မှာမတူဘူး’

ကောင်းစု ပြုံးလိုက်သည်။
‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ အသက်တစ်ချောင်းနဲ့ ထပ်
ပြီးတော့ ကစားလို့ ရပါတယ်’

ဒိုင်လုပ်သူ ငနိုးတုန်လိုက်သည်။
‘မင်းကြားရတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်က အသက်ဆယ်ချောင်း
လောက် အနိုင်ရထားတယ်လေ’

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားပိုင်တဲ့အသက်နဲ့ လောင်းကြေး ထပ်
မှပေါ’

ဒိုင်လုပ်သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
‘ငါ့အသက်နဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ လောင်းကြေးထပ်ဖို့
စိတ်မကူးသေးဘူး’

ကောင်းစုံ ပြုံးလိုက်သည်။

ကံစွဲမရှိဘူး၊ ကျုပ်ကစားတစ်သက်ပါ အဆစ်ဆည်းလိုက်မှပေါ့

မိုးကြိုးစား ဟုတ်လား

ခင်ဗျား သိပါတယ်

ခိုင်လုပ်သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ကောင်းစု...တစ်နေ့ မင်းလိုက်လာမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါကြောင့် မလောင်းတော့ပါဘူး၊ ငါအရှုံးပေးလိုက်ပါပြီကွာ

ဟူ၍ ပြောလိုက်၏။

လိုနေအတ်....

ကံစပ်တီလိုက်ရာ ဆိုင်လုလင်များ ချက်ချင်း ရောက်ရှိလာကြ၏။

ဆိုင်လုလင်တို့သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အသင့် ယူဆောင်လာပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ကြရာ တစ်ခဏအတွင်း မှာပင်....

လောင်းကစားဝိုင်းမှသည် စားပွဲအသွင် ပြောင်းလဲသွားသည်။

လောင်းကစားခွိုင်....

လောင်းကစားခွိုင်ကို ကောင်းစု ထောင်းစွာ သိရှိထားသည်။

ထိုလူသည် သိုင်းလောက၌ သတင်းအရောင်းအဝယ်လုပ်နေသည့် ဇီးကွက်ပင်ဖြစ်၏။

ဤမြို့ကလေးတွင် ဇီးကွက်သည် ကြွလာအလွန်ရှိ၏။ သူ၏ လက်အောက်တွင် သတင်းပေးမည့်သူများ၊ ကြေးစားများ ရှိသည်။

အကယ်၍....

ဇီးကွက်က သူ့ကို မတွေ့လိုလျှင် သူ ရောက်လာသည်နှင့် ရှောင်လွှားနိုင်၏။

သူက မည်သို့ပင် လိုက်ရှာပါသော်လည်း ဇီးကွက်ကို တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဇီးကွက်သည် လိပ်ခေါင်းဝတ်ပြီး ပုန်းနေနိုင်သူ ဖြစ်၏။

ဇီးကွက်က သူ့ကို လက်ခံတွေ့ရန် စိတ်ကူး ထားသော ကြေစွင့်သော တွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှား၏။

ကောင်းစုက ဇီးကွက်ကို စိတ်ကြည့်မိ၏။

ဇီးကွက်က အရက် နှစ်ခွက် ထည့်လိုက်ပြီး တစ်ခွက်ကို ကောင်းစုထံ ကမ်းပေးလိုက်၏။

ကောင်းစုက မငြင်းဘဲ အရက်ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်မိသည်။

ဇီးကွက်က တအံ့တကြဲဖြင့် မေး၏။

မင်းတ အရက်ကို ဘယ် တုမှ မသောက်ဘူးလို့ ငါသိထားတယ်

သူ ပြုံးလိုက်သည်။

လူဆိုတာ အခြေအနေအရ ပြောင်းလဲ သွားတတ်ကြတဲ့ သဘောရှိပါတယ်ဗျာ

ဇီးကွက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်... မယုဆီမှာ ငါသတင်း သူ့ရောင်းပြီ၊ ကံတည်က တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ငါ့ဆီကို မင်းရောက်လို့ မယ်ဆိုတာ သိခဲ့တယ်'

'ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို လက်ခံ တွေ့ဆုံလိုက်တာပေါ့ ဗျာတ် လား'

'ဟုတ်တယ်'

ဇီးကွက်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်....

'ငါဟာ တစ်သက်လုံး သတင်းအရောင်းအဝယ် လုပ်တာ တဲ့ လူပါ၊ ခေးပါရဂူနဲ့ကျမှ ခံရတော့တာပဲ'

သူက အကဲခတ် ကြည့်မိ၏။

ဇီးကွက်က ဆက်ပြောသည်။

'ခေးပါရဂူဟာ အရင်က သိုင်းလောက်မှာ ပေါ်ပေါ်ထင် ထင် နေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီကို ခေးပညာ ယှဉ်ပြိုင်မယ် လူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာကြတယ်၊ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ခေးပညာ ယှဉ်ပြိုင်နေခဲ့ရတယ်၊ ကြာတော့ မြိုင်ပွဲတွေကို ပြီးငွေ လာတယ်....

'ခေးမကိုင်တော့ဘဲ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေချင်လာ တယ်၊ ဒါနဲ့ သိုင်းလောက်ကနေ ဇာတ်မြုပ် နေလိုက်တော့ တယ်'

ကောင်းစုက သူ့ကိုယ်တိုင် ကျင်းကျင်းနှင့် လက်ထပ်ပြီး မြောက်ပိုင်း၌ အေးချမ်းစွာ နေခဲ့သည်နှင့် သိုင်းလေ့စကတိုင် ကျင်လည် ကျက်စားခဲ့သည့် ဘဝချင်က ကွာခြားသည်ကို လက်တွေ့ ခံစားနားလည်ထားကြပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်....

ခေးပါရဂူ မည်သို့ ခံစားရမည်ကို အနီးစပ်ဆုံး နားလည် သည်။

ဇီးကွက်က ဆက်ပြော၏။

'သူက ဇာတ်မြုပ် နေလိုက်စေမယ် ကံဆိုးချင်တော့ သူ့ အကြောင်းကို ကျုပ်သိခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ငွေပေး ရင် သူ့ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သတင်းကို ပေးခဲ့တယ်၊ သူ့ကို တွေ့ချင်တဲ့ လူတွေက ကျုပ်ကို လာမှာပြီး ငွေပေးကြတယ်၊ ကျုပ်ဆီက သတင်းဝယ်ကြတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်က ငွေအတော် ရလိုက်တယ်....

'ဒါပေမယ့်... ကြာလာရင် ခေးပါရဂူက အေးဆေးမနေ ရတဲ့အတွက် ကျုပ်အပေါ် ဒေါသထွက်လာနိုင်တာကို မင်း တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတင်းမရောင်းတော့ဘဲ နေလိုက်တာ၊ အဲဒီ တော့မှ....

'ခေးပါရဂူအကြောင်း ပြောရင်ပြော မပြောရင် ကျုပ်ကို သတ်မယ်ဆိုတဲ့လူတွေ ပေါ်လာတယ်၊ ကျုပ်လဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံတော့ဘဲ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နေခဲ့ရတော့တာပဲ ကွာ'

ကောင်းစု မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

'ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတော့ လွှတ်ခံ တွေ့ဆုံ လိုက်ပြီလေ'

ဇီးကွက်က ပခုံးတုန်လိုက်၏။

'မင်းကို ငါက လက်ခံမေးတူတူ ဆိုရင် မင်းက ငါ့ကို မြေ
လှန်ပြီး ရှ မယ်ဆိုတာ သိထ လို့ ပေါ့ကွာ'

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဒါအမှန်ပဲဗျ၊ ဝေးပါရဂူ ဘယ်မှာ ရှိ ဘယ်ဆိုတာ ပြော
ပြပါ'

'စိတ်ချ၊ ငါပြောပါ့မယ်ကွာ'

ဇီ ကွက် နေရာဒေသ တစ်ခုကို ပြောလိုက်၏။

ကောင်းစုက

'ခင်ဗျား သေချာတယ်နော်'

'သေချာပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ဇာတ်မြုပ်နေတာပါ'

'ထူးက ဟို နရာ ဒီနေရာ ပြောင်းမနေဘတ်ဘူး'

'သိပ်ပြောင်းတတ်တာပါ'

'ဒါဖြင့်...ခင်ဗျား ပြောတဲ့ နေရာမှာ မရှိတော့ဘဲ တစ်ခြား
နေရာကို ပြောင်းဘားတော့မယ် ဆိုရင်ရော'

ဇီ ကွက် လက်က ပြ၏။

'ဘာမှပုနဲ့၊ သူ့ပြောင်းသေးဘူး၊ မိုးရာသီ ရောက်တဲ့
အထိ အဲဒီမှာ သူ့ရှိနေလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ သူ့နေရာပြောင်း
သွားပြီဆိုရင် ကျုပ်ချစ်ချစ် သိမှာပါ'

ကောင်းစု ပြုံးလိုက်၏။

'ခင်ဗျားက အတော် ကို ပိုင်တခဲ'

သူ ဘာမှ မပြောပါချေ။

ကောင်းစုက တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီ...။

'ကျုပ်ကို အခုလိုပြောပြတဲ့အတွက် ဘယ်လောက် ပေးရ
မလဲပြောပါ'

ဇီ ကွက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး'

ကောင်းစု ပြုံးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား တော်တော် သဘောကောင်းပါသား'

'မင်းဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဆီကိုမလာပါနဲ့
တော့ကွာ'

ကောင်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားကို နောက်
ဆုံးလားဘူတာပဲ၊ နောက်နောင်ဘယ်တော့မှ တွေ့စရာမလို
တော့ဘူးလို့ ယူ ကြည်ထားတယ်'

ဇီ ကွက်ကျေနပ်သွားသည်။

'မင်းစိတ်ထဲမှာ ဒီလိုရှိတာ ငါဝမ်းသာပါတယ်ကွာ'

'သိပ်လွဲဝမ်းမသစနဲ့ဦး၊ ကျုပ်ကကား မဆိုးသေးဘူး'

ဇီ ကွက် မျက်မှောင်ကြိုက်လိုက် သည်။

'မင်း ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ'

'ဝေးပါရဂူအကြောင်း သိချင်တဲ့လူတွေက ခန္ဓထုပ်ပိုက်
ပြ ခင်ဗျားကို လာရှုကြတယ် မဟုတ်သေး'

ဇီ ကွက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ကောင်းစု မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'မုယုကျတော့ ခိုလို့မဟုတ်ဘူး'

ထိုစကားကြားလျှင် ဇီးကွက်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ကေစင်းစုက ဇီးကွက်အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
'ခင်ဗျားက သူ့ဆီကိုသွားတယ်၊ ပြီးတော့မဖြစ်စေလောက်
ငွေနဲ့ ဓားပါရဂူရဲ့သတင်းကို ရောင်းချခဲ့တယ်၊ အဲ့ဒါ အာ
သဘောလဲဗျ'

ဇီးကွက် သစ်ပြင်၊ ချလိုက်သည်။
'ငါက စေတနာနဲ့ပါကွာ'

'ဪ'
'မုယုရဲ့ ရတနာဓားက အတော်ကို ထင်ရှား၊ တယ်လေ
ကွား၊ သူကလေး ဓားပါရဂူကိုယှဉ်နိုင်ယင် ကျိန်းဓမ္မ အနိုင်
ရမှတ်လို့ ငါယုကြည်မိတယ်၊ ဒါကြောင့်သူ့ဆီကိုသွားပြီး
သတင်းပေးလိုက်တာပဲ'

ထောင်းစု မဲပြုပြုလိုက်၏။
'ဒါပေမယ် ခင်ဗျားထင်သလိုဖြစ်မလားပဲ မုယု အရေး
နိမ့်သွားပြီး လူတ်တစ်ဖက်ပြတ် ဒုက္ခိတ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်
မဟုတ်လား'

ဇီးကွက်သစ်ပြင်းချလိုက်သည်။
'ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ'
ကေစင်းစု၏မျက်နှာတည်ကြည်သွားသည်။
'ခင်ဗျားက ဒီစကားတွေ တစ်ခြားတစ်ယောက်ယောက်
ကိုသွားပြောရင်တော့ ယုချင်မှယုကြမှတ်ဗျ'
ဇီးကွက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

'မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ'
ကေစင်းစုက အားစက်စော လေသံဖြင့်
'ဓားသမားတစ်ယောက်ဆိုရင် ဓားပါရဂူကို ယှဉ်ချင်တဲ့
ဆန္ဒရှိနေကြမှာပဲ၊ အဲ့ဒါကိုခင်ဗျားသိတယ်...
'မုယုက ဓားသမားတစ်ယောက်ဘဲ ခင်ဗျားက ဓားပါ
ရဂူနဲ့သွားပြီး ယှဉ်စေချင်လို့ တမင်သွားပြောခဲ့တာ မဟုတ်
လား'

ဇီးကွက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ်လေ ငါသွားပြောပြီး သူကသွားပြီးယှဉ်ပြိုင်
နိုင်ရင်အနိုင်ရမယ်လို့ ငါယုဆခဲလို့ဗဲ'
ကေစင်းစု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက သူ့ယို ချောက်တုန်းခဲ့တာ'
'ဘု'
'ဓားပါရဂူအကြောင်း မုယုကိုသွားပြီးပြောပြဖို့ ခင်ဗျား
ကိုဘယ်သူခိုင်းခဲ့တာလဲ'

'ဟင်'
ဇီးကွက်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။
ထောင်းစုဆက်ပြောလာသည်။
'မုယု ဒုက္ခရောက်တာကို မြင်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်က
ခင်ဗျားကို ခိုင်းခဲ့တယ်ဆိုတာကျုပ်သိတယ်'
ဇီးကွက်မျက်နှာပျက်သွားသည်။
'မဟုတ်ဘူး ငါက'

'ခင်ဗျားလိမ်နေလို့ အပိုပါဘဲဗျာ၊ ကဲ....ဘယ်သူ့အ ခိုင်း
ခဲဘယ်ဆိုတာပြောပါ'

'ဒါ ဒါ'

ကောင်းစုက အေးတိအေးစစ်ဖြင့်

'ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ လိမ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိ
ပါတယ်'

ဇီးကွက်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် လူတစ်ယောက်က ငွေပေးခဲ့လို့ သူ့ခိုင်းတဲ့
အတိုင်း ဓားပါရဂူအကြောင်း မယုကို ငါသွား ပြောပြခဲ့
တာပါ'

ယုကအမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလေ့လေသည်။

ကောင်းစုက....

'ခင်ဗျားကို ခိုင်းတာ ဘယ်သူလဲ'

ဇီးကွက်က တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

'မုတ်ဆိတ်'

ကောင်းစု၏မျက်နှာစာပာခက်ထန်သွားသည်။

အဖြေမှာ ရှင်းနေပါတော့သည်။

မုတ်ဆိတ်သည် မယုကို အခဲမကျေဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်

မယုခုက္ခရောက်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဓားပါရဂူနှင့်
သွားရောက် ယှဉ်ပြိုင်ရန်ဖန်တီးခဲ့သည်။

မုတ်ဆိတ်ဆင်ထားသည့် အကွက် အတိုင်း မယုကသွား
ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့လေသည်။

ဓားပါရဂူကို မယုညှိနိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်ကာ လစ်တစ်ဖက်
ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သည်။

စိတ်ဓာတ်ကျကာ အရက်သမား လုံးလုံးဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ....

မုတ်ဆိတ်သည် အဖော်များ ခေါ်ကာ မယုကို သုတ်သင်
ဖစ်ခဲ့လေသည်။

ကောင်းစုက

'ခင်ဗျားက ငွေမျက်နှာတစ်ခုထဲကြည့်ပြီး အလုပ် လုပ်ခဲ့
တာကို မုတ်ဆိတ်ဟာမယုကို လုပ်ကြံနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးတဲ့
နေရာမှာခင်ဗျားဝင်ပါတာ ဘဲ'

ဇီးကွက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'မင်းမှားနေပြီ၊ ကျုပ်က ဓားပါရဂူအကြောင်း ပြောပြ
တာ မယုက ကျုပ်အပေါ် ဘယ်လေစာထံကျေးဇူးတင်သလို့
ဆိုတာ မင်းမြင်စေချင်တယ်'

'ခင်ဗျားက သူ့အပေါ် အကောင်ကြံခဲ့တာကို လူမသိ
ပေးဘဲကိုး၊ တကယ်လို့သာ မုတ်ဆိတ်ကခိုင်းလို့ ခင်ဗျားထံ
လာပြောပြတာကို လူသိရင် မုတ်ဆိတ်ကိုအရင် ရှင်းပစ်မှာ
ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဓားပါရဂူကိုသွားပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့မှာ'

'ကျုပ်က မင်းလိုမတော့ခဲ့ဘူး'

'ဘယ်တွေမလဲ မုတ်ဆိတ်ဆီကငွေရတာကိုး'

ကောင်းစုက ခနဲလိုက်၏။

ဇီးကွက်က ဇက်ကပြသည်။

'ငါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ကုန်၊ အခု ကျုပ်က မင်းကို
စားပါရဂူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြခဲ့ပြီ၊ ပြီ မဟုတ်
လား...'

'မုယုအတွက် အလျော်ပေးခဲ့တဲ့သဘောကို ခင်ဗျာကဆို
လိုတာလား'

ဇီးကွက် ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ကောင်းစုက အေးစက်သော လေသံဖြင့်...

'မုယုအတွက်ကော၊ ကျုပ်အတွက်ပါ ခေးပါရဂူကိုကျုပ်
ရင်ဆိုင်မှာပါ၊ မှတ်ဆိတ်လို့ မလွတ်စေရပါဘူး၊ ပြီးတော့
သူနဲ့ပူးပေါင်းကြံစည်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားကိုလဲ ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်
မှာ မဏ္ဍိတ်ဘူး'

ဇီးကွက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သို့သော်...

ချစ်ချမ်းပင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။

'ကောင်းစု...မင်း၊ ငါတို့ပိုင်နယ်ထဲမှာ ရော့ဖ်နေတယ်ဆို
တာ စတိထေးဦး'

'ဟား ဟား ဟား'

ကောင်းစု သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

'အခုချိန်ထိတောင် ခင်ဗျားဘက်က သေချာနေသေးတယ်
လို့ ခင်ဗျားထင်နေတာကိုး'

'သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ငါက အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့
မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို အနည်းဆုံး ခေးဆယ်ချက်လောက်
ခုတ်ချလားလိမ့်မယ်'

ကောင်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ ခင်ဗျားအချက်ပေးလိုက်ပါ'

'မင်း'

ကောင်းစုအ အေးစက်သောလေသံဖြင့်...

'ကျုပ်က တစ်ကုန်နဲ့ သုံးအထိ ရေတွက်မယ်၊ သုံး
လို့ရေတွက်ပြီးတစ်ခုနဲ့ ခင်ဗျားကိုသတ်ပစ်မှာပဲ၊ ကျုပ်...ရေ
တွက်နေတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားလူလေ့ကိုအချက်ပေးပြီး
ခေါ်လိုက်လို့ ရတာပေါ့၊ ကဲ...စမယ် ကစ်'

ကောင်းစု အော်လိုက်၏။

ဇီးကွက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

'နှစ်'

ကောင်းစု၏အသံ ထပ်မံလွှတ်ပေါ်လာသည်။

ဇီးကွက် မနေနိုင်ပါတော့ချေ။

'ဟေ့...ဘာလုပ်နေကြတာလဲ'

အကယ်၍...

အကြောင်းရှိလျှင် သူက အချက်ပေးသည်နှင့် သူ့လူများ၊
ချစ်ချမ်းရောက်လာကြရန် ကြိုတင်စီစဉ်ထားလေသည်။

ယခု...

ဇီးကွက်က အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်းမည်သူမျှရောက်
လာကြချေ။

'သုံး'

ကောင်းစု၏ ရေတွက်သံတွက်ဝေါ်လာ၏။

'ဟင့်'

ဇီးကွက် အထိတ်တလန်ဖြစ်သွားသည်။
ကူညီမည့်သူများ ရောက်မလာစေဖြင့် အခြေအနေမဟန်
တော့မှန်၊ သဘောပေါက်လာပြီ၊ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစား
လိုက်သည်။

သို့သော်....

သူ့နေခတ်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဝင်းလက်သော ခေးရော့ ထွက်ပေါ်လာပြီ၊ ကော်ခင်းစု
၏စီးထဲ သူ့ရင်ဝဲသို့ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။
'အား'

* * *

ဇီးကွက် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျနေသည်။

သူ့မျက်နှာက မဲ့နေ၏။

ယခုလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ သူ
မျှော်လင့်ထော့ခဲ့ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ငွေမျှော်နှုတ်စစ်ရတည်းကိုသာကြည့်ပြီး လူတကာမျက်နှာ
မွှေးပေါ် စကြိုလျှောက်နေသူတစ်ယောက် လောကထဲမှ
မျှော်ကွယ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

* * *

ကောင်းစုက ခံးကို ခံးအိမ်ထဲ ပြန်ထိုးသွင်းလိုက်လေ
သည်။

မရှုမလှ လဲကျသေဆုံးနေသော ဇီးကွက်ကိုကြည့်ကာ....

'ခင်ဗျား၊ လောဘကြီးတယ်မဟုတ်သား၊ တစ်ယောက်
ယောက်က ခင်ဗျား သွားရေကျသောက်အောင် ငွေပုံပေး
မယ်ဆိုရင် ခားပါရဂူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြဦးမှပဲ'
သူ၏စကားသံကိုဇီးကွက်ကြားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေး
ကြားနိုင်မည် ပြောနိုင်မည်ဆိုသျှင်....

'ဟုတ်တယ်'

ဟူ၍ ပြောမည်သာဖြစ်သည်း

ကောင်းစုက....

'ခားပါရဂူကို ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူနိုင်မယ် လူ့ဘာ ကျုပ်ပဲ
ဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ်က အနိုင်မရဘူးဆိုရင် အနိုင်ရမယ် လူပေါ်
ပေါက်မလာရသေးအောင် ခားပါရဂူရှိတဲ့ နေရာကို ပြောပြ
နိုင်တဲ့လူမရှိတော့မှ ဖြစ်မှာပေါ့'

ဟူ၍ ရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

ခပ်အေးအေးပင် ထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ကေခင်းစုံ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရည် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသူ နှစ်ယောက်၊ အနက်ရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်နှင့်ထိုးသစ်၊ လေးယောက်သည်
ခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှထွက်လာ၍ ဇီးကွက်အနီးသို့လျှောက်
လာကြ၏။

အမှန်တော့....

သူတို့သည် ဇီးကွက်၏ အသက်ကို ကာကွယ်ရန် ယခု
ထပ်ပို၍ စေးစီးစွာ ထွက်လာဆင့်၏။

ဇီးကွက်က သူတို့ကို ခေါ်လိုက်သည့် အသံအား ကေခင်း

စွာ ကြားခဲ့၏။

သို့ပါလျက်....

ထိုစဉ်က အဘယ်ကြောင့် ထွက်လော့ဘဲ ယခုမှ ထွက်လာ
ကြပါသနည်း။

အခါလုံးတ အနက်ရောင်ဝတ်နှင့် လူကို ကြည့်လိုက်ကြ
သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်နှင့် လူက ဇီးကွက်၏ အလောင်းကို ငုံ့
ကြည့်ပြီး....

‘ငါတို့ စေးစေထွက်သင့်တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ်....’

ဘယ်သူမှ ထွက်မလာခဲ့ကြလို့ စကားပြောနိုင်တာပဲ’

အားလုံး၏ အကြည့်က အနက်ရောင်ဝတ်နှင့်လူထံမှ ဖယ်
ခွာသွားကြသည်။

* * *

ပြာလွင်လွင် မိုးကောင်းကင်ကြီး နောက်ခံထား၍ မြင့်မား
မတ်စောက်လှသည့် တောင်ညိုကြီး နှစ်လုံးသည် ယှဉ်တွဲ၍ ရှိ
နေ၏။

တောင်နှစ်လုံးကြား၌ ရောင်စုံ ပန်းများ ပွင့်နေသည့်
တောင်ကြားလမ်း တစ်ခုရှိ၏။

လေပြည်လေညှင်း ဝေ့ယမ်း တိုက်ခတ်နေသိသိ။

မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့များ လွင့်ပျံ့နေ၏။

ကျေးငှက်ကလေးများ ပျံ့ဝဲနေသလို ပျားပိတုန်း လိပ်ပြာ
များလည်း ပန်းဝတ်ရည် စုတ်ယူရန် ပျံ့ဝဲနေကြ၏။

စန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။

ကောင်းစုသည် အိမ်မက်ကမ္ဘာ တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာ
သည်ဟုပင် ခံစားရ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေးမေးကြည့်ရင်း....

'ဒီလို သဘောလွှဲပတ်နေရာမျိုး ယောက်ပေတို့မှ ချိမယ်
လို့ တောင် မထင်ဘူး'

ဟူ၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍ အောင်ကြားလမ်းထဲသို့ ဝင်
လာခဲ့၏။

သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် ကိုယ် အိမ်ကိုယ်ယာ ပြန်လာစေ
တစ်ဦးနှင့် တူလှ၏။

တောင်ကြားထဲသို့ ရောက်သောအခါ ပို၍ပင် အေး
ချမ်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သမင်ကလေးများ၊ ယုန်များ၊ ပြေးလွှား ဆော့တူစားနေ
ကြ၏။

သူ့ကို တွေ့ရသော်လည်း ကြောက်လန့်သွားပုံ မရပါ။

သူက စိတ်လိုလက်ရပင် တေးကဗျာ တစ်ခုကို ညည်းတွား
လိုက်မိသည်။

တောင်ကြားလမ်း အတွင်းဘယ်သို့ ဝင်လာခဲ့ရာ တစ်နေရာ
သို့ အရောက်တွင် ပန်းများ လိုက်ရှုနေသည့် အတိုးအို တဦး
ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအတိုးအိုသည် နန်းများဆီအာရုံရောက်နေ၍ သူ့ရောက်
လာသည်ကို မသိပါ။

'အဟဲး'

သူက ချေခင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်မှ သတိဝင်လာပုံ ရှုလေ
သည်။

ပန်းပင်များ၊ ကြားမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်၏။

ချက်ချင်းပင်....

သူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော်က ကောင်းစုပါ၊ ဝမ်းလိနဲ့တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့
တစ်ပါ'

ဝမ်းလိဆိုသည်မှာ....

ခေးပါရဂူကို ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အတိုးအိုက....

'ဪ...ဪ... ဝမ်းလိကို တွေ့ချင်လို့ကို၊ လာပါ
ကွယ်'

ဗျူဗျူဝှားဝှား ဖိတ်ခေါ်သည်။

'ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ'

အတိုးအိုသည် ပန်းများထည့်ထားသော ခြင်းတောင်းကို
ဆွဲ၍ လမ်းပြ ခေါ်သွား၏။

သူက လိုက်သွားသည်။

ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ကြားမှ ဖြတ်သွားကြပြီး
ခဏအကြာတွင် စမ်းချောင်းလေး တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိ
သွားကြ၏။

စမ်းချောင်းလေး၌ ချေခင်းကူးတံတားတစ်ခု ရှိနေ၏။

အတိုးအိုက....

'ချောင်းတစ်ဖက်ကို ကူးသွားပါကွယ်'

‘ကျေးဇူးပါဗျာ’

ကောင်းစုက အတိုးအိုက်နှုတ်ဆတ်၍ ချောင်းကျွန်းတံတား၊
လေးအား ဖြတ်ကျော်လိုက်၏။

တစ်ဖက်လမ်းသို့ ရောက်သွားလျှင်....

‘အဘ....ပြန်လာပြီလား။ ပန်းတွေ အများကြီး ခူးလို့ရ
စာခဲပြီလား’

စကားသံနှင့်အတူ လူငယ် တစ်ဦး ပြေးထွက်လာသည်ကို
မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူငယ်သည် ကောင်းစုကို တွေ့လျှင် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်
သွားပြီး....

‘ဪ....ညော်သည်ကိုး’

ဟူ၍ ရေရွတ်လိုက်၏။

ကောင်းလိ ပြုံးမိသည်။

‘ညီလေး....ကျုပ်က ဝမ်းလိနဲ့ တွေ့ဖို့ လစခဲတာပါ’

လူငယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ’

စကားဆုံ လျှင် လမ်းပြ ခေါ်သွားသည်။

ကောင်းစုသည် လိုက်သွား၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တောလမ်းထဲလေး အတိုင်း သျှောက်
သွားကြပြီး သစ်ပင်များကြားမှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်နှင့်
တောင်ကုန်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ယခု....

မတင်ခြေရင်းတွင် သေးငယ်သော်လည်း လှပ၍သပ်ရပ်
သက်ရပ်သည့် အိမ်လေးတစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူငယ်က အိမ်ကလေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။
ကောင်းစုသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားနေသည့် မေ။

ပါရဂူနှင့် တွေ့ရလော့မည်မို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။
ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လိုက်သွားသည်။

အိမ်လေးထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ လူငယ်က....
‘ထိုင်ပါခင်ဗျာ’

စားပွဲတစ်လုံးတွင် နေရာတိုင်ခင်း ပေးလိုက်သည်။
ထိုနေ့စက်....

ရေနူးကြမ်းများ၊ မုန့်အချိုများဖြင့် ညှော်ခဲကျွေးမွေးစေ
သည်။

ကောင်းစုက ညှော်ခဲပြုသည်ကို လေးစားသည့်သဘော
ဖြင့် အနည်းအကျဉ်း စားသောက်သည်။

လူငယ်က သူ့အား ယပ်တောင်တစ်ချောင်းဖြင့် ယပ်ခတ်
ပေး၏။

ညော်သည်ကို လိုလေးသေးမရှိ ညှော်ခဲပြုသည့်သဘောစင်
ဖြစ်သည်။

ကောင်းစုက ချိုသာသောလေသံဖြင့်....

‘ညီလေးဝမ်းလိနဲ့ တွေ့ပါရစေ’
လူငယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့....တွေ့ရပါမယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ’

စကားဆုံးလျှင် ခေါ်သွားပြန်သည်။
 ကောင်းစုလည်း ဝေါက်ခနဲထရပ်ကာ လိုက်သွားသည်။
 သူတို့ အိမ်ကလေးမထွက်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တစ်
 သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 တေ့စင်ကုန်းသည် အတော်စေ မြင့်မား မတ်စေမည်လေ
 စသည်။
 သူသည် အမှုမထားဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် လိုက်
 သွား၏။
 လူငယ်ကိုကြည့်ကာ....
 'ကိုယ်ဖော့ပညာမဆိုဘူး'
 ကောင်းစုစိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိသည်။
 သူကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ လိုက်
 သွား၏။
 မကြာပါချေ။
 နှစ်ယောက်သား တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ
 သည်။
 တောင်ပေါ်တွင် ဝါးရုံပင်များမှာ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု
 ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။
 လူနေအိမ်ခြေ လုံးဝမတွေ့ရပေ။
 ကောင်းစု မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ....
 'ဝမ်းလီ ဘယ်မှာလဲ'
 လူငယ်က....
 'ဟိုမှာရှိပါတယ်'

ဝါးရုံပင်တစ်ပင်သို့ ညွှန်ပြကာ ပြောသည်။
 ကောင်းစု သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မ အုတ်ဂူ
 တစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
 'ဟင်'
 ကောင်းစု အံ့ဩသွားသည်။
 ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ဝါးရုံပင်
 အောက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။
 ဝါးရုံပင်အောက်၌ အုတ်ဂူလေးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေ
 ပါ၏။
 အုတ်ဂူအနီးမှ အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းထား၏။
 အုတ်ဂူပေါ်တွင် ရောင်စုံပန်းများ ကြွသွားသည်ကို တွေ
 ရ၏။
 ကောင်းစုလည်း ပန်းခူ၊ နေသေ၊ အဘို၊ အိုက ဖျတ်ခနဲ
 သတိရလိုက်သည်။
 အုတ်ဂူရှေ့တွင် ကျောက်ပြားတစ်ခု စိုက်ထူထားသည်။
 ကျောက်ဖျာပေါ်တွင်....
 သိုင်၊ လေထာ ပထမခေး
 ခေးပါရဂူဝမ်းလီ၏ အုတ်ဂူ
 ဟူ၍ ကမ္မည်းရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။
 'ဟေ'
 ယောင်စု လွှတ်ခနဲ အော်မိ၏။
 ဝမ်းလီ....
 ခေးပါရဂူဝမ်းလီ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ မှဇွတ်ပါလား။

ကောင်းစုက လူငယ်လေးကို ကြည့်လိုက်သည်။
 လူငယ်လေး ခေါင်းငုံ့ထားသည်။
 ကောင်းစု လှုပ်ခနဲ မေးလိုက်၏။
 'သူ့ ဘယ်တုန်းက အခုလိုဖြစ်သွားတာလဲ'
 လူငယ် ခေါင်းမောလာ၏။
 သူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းနေ၏။
 'လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကပါ ခင်ဗျာ'
 ကောင်းစုမျက်နှာ တည်ကြည်သွားသည်။
 'ဘယ်သူလက်ချက်လဲ'
 လူငယ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
 'ဘယ်သူလက်ချက်မှ မဟုတ်ပါဘူး'
 'ခါဖြင့်'

'အစ်ကိုကြီးဟာ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆံသလို လစရောက်ပြီ။
 စိန်ခေါ်တဲ့လူတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နေခဲ့ရတာကြောင့် အချိန်ကြာ
 လာတာနဲ့အမျှ အခါအင်တေ့ ကုန်ခန်းတဲ့ ရောဂါဝေဒနာ
 တစ်မျိုး ခံစားလာရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နေ့စဉ်ဆုံးကွယ်လွန်
 သွားပါတယ် ခင်ဗျာ'

ကောင်းစု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 စော့ပါရဂူသည် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
 သူ့အနေနှင့် ယှဉ်ပြိုင်စရာကကြောင်း မရှိတော့ပါ။
 သို့သော်....

အဘယ်ကြောင့်မှန်း မသိ။
 ကောင်းစု၏စိတ်ထဲ တဝင်မကျစွာဖြင့် ဖြစ်လေစေသည်။

ထို့ကြောင့်
 အုတ်ဂူကို သေသေချာချာ အကဲခတ်လိုက်သည်
 အုတ်ဂူသေးမှသာ ပကတိငြိမ်သက်နေသည်။
 သံသယဖြစ်စရာ ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ရပါ။
 ကောင်းစုက လူငယ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။
 လူငယ်သည် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသည့်အသွင် ရှိနေသည်။
 ကောင်းစုက လူငယ်အား စေ့စေ့ ကြည့်ကြည့်ပြီ....
 'သူ့ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတာ ဘာကြောင့် သိင်၊ ဇောက

မှ မကြေညာတာလဲ'
 လူငယ်က ရှင်းပြလိုက်သည်။
 'အစ်ကိုကြီးဟာ ရှိ ရိုးအေးအေးနေချင်တဲ့သူပါ။ ဝါသနာ
 ဝါလို သိုင်းဝဲညာကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့ပေမယ့် ကျော်ကြား
 မှုကိုမမတ်မောပါဘူး....

'သူ့ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတာ သိသွားကြရင် သူ့အုတ်ဂူကို
 လာကြည့်ကြမယ်....

'လူတွေ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေမှလဲ မလိုလားပါဘူး။ ဒါ
 ကြောင့် ဘာသတင်းမှ ကြေညာဖို့မှာ သွားလို့ပါ'

ကောင်းစုက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 'အင်း.... သူ့ဟာ တစ်စုံတစ်ရာ ကိုချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ လူ
 တစ်ယောက်ပါပဲ'

လူငယ်ဦးညွှတ်လိုက်၏။
 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ.... နောင်ကြီးက....'
 ကောင်းစု၏စိတ် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီ။

'ကျွန်ုပ်တို့ ဖိတ်မကူးသေးဘူး'
'ညော်'

'ကျုပ်က သူ့အတွက်ဝမ်းနည်းတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဒီနေရာ
မှနေဦးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်'
လူငယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ'
စကားဆုံးလျှင် လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။
ကောင်းစုကလည်းလိုက်သွားလေသည်။
ကြောပါချေး
တောင်ခြေမှ အိမ်ကလေးသို့ တောင်စုတို့ပြန်လည် ရောက်
ရှိသွားကြလေသည်။

* * *

ဆယ်ရက်....
ဆယ်ရက် ဟူသောအချိန်ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်လေသည်။
ဆယ်ရက်အတွင်း....

အတိုးအိုသည် ပန်းမျှားရူးကံစ ဝမ်းလိမ်အုတ်ဂူတွင် ကြ
ရသည့် ဘာဝန်ဝတ္ထုများကို နေ့စဉ်မပျက် ပြုလုပ်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

လူငယ်လေးကလည်း အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။
တမင်းတင်းများချက်ပြုတ်သည်။
အဝတ်များလျှော်ဖွတ်လေသည်။
ကောင်းစုသည်ဝမ်းလိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန်လာခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း
သိသွားကြသော်လည်း ဗြူစုခြင်း ကြည်ဖြူခြင်းမျိုး လိုဝ
မရှိချေ။

ကောင်းစုသည် ဆယ်ရက်တိုတို အချိန်ဖြုန်းမိပြီးလော
တုပ်ဆင်မှုတ်လာနေသည်။
အတိုးအိုနှင့်လူငယ်ကိုလည်း အားထုတ်အားနာဖြစ်သာလေ
သည်။

ထို့ကြောင့်....
ဆယ် တစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင်အတိုးအိုနှင့်လူငယ်ကို
နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားရန် ပူးပေါင်းပြုတ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့....
ဆယ် တစ်ရက် မြောက်သောနေ့သည် ကောင်းစုအဖွဲ့၏
ထူးခြားသော နေ့တစ်နေ့အဖြစ် အမှတ်အသား ဖြစ်ပေါ်သေး
သည်။

* * *

ကောင်းစုသည် ဘယ်နေ့တွင် ထွက်သွားရကေခင်းနိုးဖြင့်
စဉ်စားတွေးတောရင်၊ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော် သွားလေရာမှ
စင်စင်လင်းမှ နိုးလာသည်။

နေအတော်မြင့်နေပြီ ဖြစ်၍ အတိုးအိုသည် ပန်းခူးပို့ထွက်
သွားပြီဖြစ်သည်။

လူငယ်မှာလည်း စမ်းချောင်းလေး၌ အစတ်များသွား၍
လျှော်ပွတ်နေပုံရသည်။

ထောင်းစုအခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသောအခါ စားပွဲပေါ်
တွင် သူ့အတွယ် စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်
ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထောင်းစု ပင့်သတ်ရှိတ်လိတ်မိသည်။

အင်း...ငါတဝမ်းလိသေသွားပြီဆိုတာကိုတဝင်မကျဘူး။
ဒါကြောင့်နေခဲ့တာ အခုဆိုရင် ဆယ်တစ်ရက်တော့ခင် ရှိပြီ
လူတို့ငါ့အပေါ်မငြိုငြင်ဘဲညွှတ်ဝတ်ကျေကြတစ အစ၊ နှစ်စရာ
တေခင်ကောင်းနေပြီ။

သူက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ယနေ့....

သူသည် ဤနေရာလေးမှထွက်သွားရန် ခိုင်မာစွာဆုံးဖြတ်
လိုက်လေသည်။

သူက မုတ်ဆိတ်ကိုလိုက်ရှုစေသ သုတ်သင် ရှင်၊ လင်းပစ်ရ
မည်။

ထို့နေ့စက်....

ဇနီးသည် ကျင်းကျင်းနှင့် သားဖြစ်သူတောင်းဖု၊ တို့ ရှိရာ
မြေစက်ပိုင်းဒေသသို့ပြန်သွားမည်သာဖြစ်သည်။

ခားပါရဂူဝမ်းလိသေဆုံးသွားပြီဆိုသည်ကို သူကမည်သူ
ကိုမျှပြောပြလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ကောင်းစုသည် စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ပြင်ထုန်းသော စား
သောက်ဖွယ်ရာများကိုကြည့်လိုက်သည်။

ဤတွင်....

မခမျှဘင့်ဘဲ ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိနေသည်ကို ဖျံပဲခနဲ သတိ
ပြုမိလိုက်လေသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာ ထူးခြားလှသည်တော့မဖွတ်
ပါချေ။

တမင်း၊ ပဲပြားကြော်၊ အသီးအရွက်ကြော်၊ ဟင်းချိုနှင့်
ကြက်ဥဖြစ်သည်။

နေ့စဉ် အသားဟင်းလျှာအဖြစ် ကြက်ဥသို့မဟုတ်ဝက်အူ
ချောင်း သို့မဟုတ် ငါးဟင်း သို့မဟုတ် အသားကင် တစ်ခုခု
ပါလေ့ရှိသည်။

ဟင်းချိုနှင့် အသီးအရွက်ကြော်မှာလည်း အပြောင်းအလဲ
မရှိသည်။

သို့သော်....

အပြောင်းအလဲရှိသည်က ပဲပြားဟင်းဖြစ်သည်။
ပဲပြားကိုလေးထောင့်အတုံးကလေး ဖြစ်အောင်လှီးကာ

အချိုချက်ထားသည့် သက်ဆက်လွတ်ဟင်းတစ်ခွက် ပါရှိလေ
သည်။

အဘိုးအို၊ လူငယ်တို့နှင့်အတူ သူကထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း၊
စားခဲ့သူးတော်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

သတ်သတ်လွတ် ပဲပြားဟင်းကြိုက်သူမှာ မည်သူဖြစ်ပါ
သနည်း။

ယောင်းစုသည် ထိုသို့သောအတွေးဝင်လေသည်နှင့် ချက်
ချင်းပင် မီးဖိုချောင်တက်သို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

လူငယ်ချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်းဟင်းများကို စစ်ဆေး
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ....

ထမင်းဟင်းများသည် လူလေးယောက်စာ ချက်ပြုတ်ထား
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဘိုးအို၊ လူငယ်နှင့် ကောင်းစုတို့ သုံးယောက်သည် ဤ
အိမ်ကလေး၌ ရှိနေကြပါသည်။

နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်မှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ကောင်းစုသည် ထွက်သွားတော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

ခင်းဆွဲကား ခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက် လာခဲ့လေတော့
သည်။

လေတကူးဟူး တိုက်ခတ်နေဆဲ။

ဝါးရုံပင်များမှာ လေယူရာ ယိမ်းနေကြသည်။

ကောင်းစုသည် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်လေ
သည်။

ဝါးရုံပင်အောက်ရှိ စမ်းလီ၏အုတ်ဂူဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်
ပင် လှမ်းသွားလိုက်လေသည့်။

အုတ်ဂူအနီးတစ်ဝိုက်၌ အမှိုက်ပုံရိပ်များကင်းစင်နေပြီ၊
ရောင်စုံပန်းများကျဲထွားသည်။

ကောင်းစုက အုတ်ဂူရှေ့သို့ရောက်လျှင် ခါးမှခံးကို ချွမ်
ခနဲမြည်အောင် ဆွဲ၍ ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

မြေပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွဲ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

နေ့မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကောင်းစုသည် အုတ်ဂူရှေ့တွင် တင်ပျဉ်ခွဲထိုင်နေဆဲ။

သူ၏ရှေ့တွင် ဓားကိုမြေးပေါ် ထိုးစိုက်ထားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်....

ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီ။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လူတစ်
ယောက် တက်လာလေသည်။

လူငယ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်လေးသည် ကောင်းစုကိုတွေ့မြင်သွားလျှင်....

'နေခင်ကြီးက ဒီမှာရောက်နေတာကိုး၊ ကျွန်တော်က
နေခင်ကြီးကိုလိုက်ရှာနေတာ မနတ်စာလဲ့ မစားရသေးဘူး၊
မတုတ်လား၊ နေ့မှန်းတည့်ချိန်တောင် ရောက်နေပြီ ထမင်၊
စားပါဦးလား'

ကောင်းစုက ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်နေ၏။

လူငယ်....

'နေခင်ကြီးက ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ'

ကောင်းစုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ကျုပ်မလိုက်နိုင်သေးဘူး'

လူငယ် အံ့ဩသွားသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ နေခင်ကြီးရဲ့'

ကောင်းစုက....

'ကျုပ်က မိန်းမလေးနဲ့ မတူမချင်၊ ဒီနေရာက မထဘူးလို့
ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ'

'ဟင်'

လူငယ် လျှပ်လျှပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

ကောင်းစုကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ရှင်....

'အစ်ကြီးဝမ်းလိက် ကွယ်လွန်သွားပြီလေ'

ကောင်းစုက ပြုံးလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ်'

'ဒါပေမယ် ဘာဖြစ်သလဲဗျ'

'သူက အသက်ပြန်ရှင်လာရင် ရှင်လာနိုင်တယ် မတုတ်
လား'

ထိုစကားကြားလျှင် လူငယ်မျက်နှာပျက်လားလေ၏။

ကောင်းစုက....

'ကျုပ်က ဒီနေရာမထပဲ ထိုင်စေခင့်နေမဆိုရင်သူကအသက်

ပြန်ရှင်လာမယ်လို့ ကျုပ်ယုကြည်ထားတယ်လေ'

လူငယ်ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထို့နေ့စက်....

ချာခနဲလှည့်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့
သည်။

* * *

အမွှာခဲရိပ်များ သန်းလာချိန်တွင် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

လူငယ်လေးသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်....

သူ၏မျက်နှာစာသည် တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

ကောင်းစုရှေ့ သို့ရောက်လျှင်လတ်နှစ်ဖက်ဆုပ်တင်ပြီးညွှတ်
လိုက်ပြီ....

'အစ်ကိုကြီး ဝမ်းလီက ညစာစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်
ပါတယ်ခင်ဗျာ'

ထိုစကားကြားလျှင် ထောင်စုဖော်ပြနိုင်အောင် ဝမ်း
သာသွားလေတော့သည်။

သူ အတွေး မှန်ကန်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား၊

ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

မြေးပေါ်၌ စိုက်ထားသော ဓားကို ဆွဲထုတ်၍ ဓားအိမ်ထဲ
ထိုးသွင်းလိုက်၏။

ပြီးလျှင်....

'တောင်းပို...ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်'

လူငယ်လေးက ရှေ့မှ ထွက်သွား၏။

ကောင်းစုက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားသည်။

သူတို့သည် တောင်ခြေမှ အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်သွားကြ
ခြင်း မဟုတ်ပါ။

မိတ်ဆွေ

အချိန်များ တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးသွား၏။
နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်သို့ ငုံ့လျှို၊ ကွယ်ပျောက်
သွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းစုသည် အုတ်ဂူရှေ့တွင်ထိုင်နေစဉ်၊
ဝမ်းလီအသက်ရှင်နေသည်ဟူ၍လည်း၊ ကေခင်း၊ လူငယ်နှင့်
အတိုအိုက သူ့အားလှည့်စားနေသည် ဟူ၍လည်း၊ ကေခင်း
ယုံကြည်ထား၏။

သူ့သ ဝမ်းလီနှင့် မတွေ့ရမချင်၊ အလျှော့မပေးဟု သန့်
ငွေခန့်ချထားလိုက်လေသည်။

တစ်ခြားတစ်ဖက်မှ ကျွဲပတ်၍ တေ့စင်ခြေသို့ ဆင်းသွား
ကြခြင်း ဖြစ်၏။

အတန်ကြာ လျှောက်သွားကြပြီးလျှင် ရေကန်ကြီး တစ်ခု
အနီးသို့ ရောက်သွား၏။

ရေကန်ရှေ့တွင် မီးရောင်မျှား ထိန်ထိန်လင်းနေသော အိမ်
တစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

လူငယ်က ညွှန်ပြု၍....
'အဲဒီမှာ အစ်ကိုကြီး ဝမ်းလိ စောင့်နေပါတယ်'

ကောင်းစုံက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ခပ်မြန်မြန် လှမ်းသွား
လိုက်၏။

မီးရောင် ထွက်ပေါ်နေသော အိမ်အနီးသို့ မရောက်မီ
အလွန် သယံဇာတသည့် ပလွေသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေ၏။

ပလွေသံသည် သာယာကြီး မိုးညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ကေ့စင်းစုက ပလွေသံကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲတွင် ပျော်
ရွှင် ချမ်းမြေ့မှု ခံစားရသည်။

ထိုအချိန်....
တောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

လရောင်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ
သည်။

ကောင်စုသည် မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသော အိမ်ကလေး
ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လိုက်၏။

လရောင်နှင့် မီးရောင်ကြောင့် အိမ်ကလေးကို သေချာမြင်
ရ၏။

အိမ်ကလေးမှာ ဝါးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

မြေစက်ပိုင်း ကျေလက်ဒေသ၌ နေထိုင်ခဲ့သည့် အောင်းစု
သည် ဝါးအိမ်လေးကို တွေ့ရလျှင် သူ့အိမ်ကို လှမ်းသိည့်စိတ်
များပင် ပေါ်လာ၏။

အကယ်၍....
ထိုအိမ်လေး၌ နေထိုင်သူမှာ ဝမ်းလိဖြစ်မည် ဆိုပါလျှင်

သူသည် ဟိတ်တန်မကြီးဘဲ အလွန် ရိုးသားစွာ နေထိုင်သူဖြစ်
မည်မှာ ထင်ရှား၏။

ဝါးအိမ်အနီးသို့ ရောက်မှ လှေကားရင်း၌ ထိုင်၍ ပလွေ
မှုတ်နေသူ တစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပါးပြီး အပြာရောင် အင်္ကျီရှည်ကို ဖော်ဆင်ထား၏။

လရောင်ဖြင့် ထိုလူရွယ်၏ အသားသရေမှာ ပိုးဟပ်ဖြူဘစ်ကောင်ပမာ ဖြစ်ပွားနေသည်။

အစဉ်အမြဲ တွေးတောစဉ်းစားနေတတ်သည့် စာပေသမား၊ ကဗျာသမား တစ်ဦးနှင့်လည်း တူလှ၏။

ကောင်းစုသည် ထိုလူရွယ်ကို ကြည့်ရင်း အထိုလို ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်....
'သူ့ကို ကြည့်ရတော့ ငါ့အသက်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းဘဲ၊ ဝမ်းလီ မဖြစ်နိုင်ဘူး'

ဟူ၍ စိတ်ထဲ တွေးမိသည်။
ထိုစဉ်....

ပလ္လမူတနေသော လူရွယ်က ပလ္လကို ကိုင်၍ ထရပ်လိုက်သည်။

ကောင်းစုကို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွတ်သို့က်ပြီး....
'ညစာစားဖို့ ကြပါဗျာ'

ဖိတ်ခေါ်လာသည်။
သူ၏ စကားသံမှာ အလွန်သာယာ နာပျော် ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ထင်ရ၏။

ကောင်းစုတ....

'ခင်....ခင်ဗျားက....'
စကား အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေ၏။

လူရွယ်က တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့်....
'မိတ်ဆွေအပေါ် လိမ်ညာဝံ့တာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊

ကျုပ်အပေါ် နားလည် ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်'
ထိုစကားကြားလျှင် ကောင်းစု မျက်လုံး ပြူးသွားမိခေမည်။

သူသည် သိုင်းလော့ထဲ၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသည့် မဲခူးပါရဂူ ဝမ်းလီနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံရပြီ ဖဟုတ်ပါလား။

'အိမ်ထဲကြွပါဗျာ'
ဝမ်းလီက ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ကောင်းစုသည် လှေကားထစ်များကို မညှိသို့မညှိပုံ ဖြတ်ကျော်၍ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်ကိုပင် မသိနိုင်ပါဘော့ချေ။

* * *

ဝါးအိမ်ကလေးမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှသည်။
 လူ့အသုံးအဆောင် ပရိဘောဂပစ္စည်းများ အားလုံး စီ၊
 ဖြင့်ပြုလုပ်ထား၏။
 ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ ထမင်းပိုင်းတွင် လူနှစ်ယောက်စာ ပြင်
 ထားလေသည်။
 'ထိုင်ပါဗျာ'
 ဝမ်းလိက နေရာထိုင်ခင်း ပေးသည်။
 ထောင်းစုဆာ ထိုင်လိုက်သည်။
 နှစ်ယောက်သာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြလျှင် ဝမ်းလိ
 က ခူးခပ် ကျွေးမွေး၍ ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။
 ထမင်းပိုင်း၌....
 ဝမ်းလိသည် သက်သတ်လွတ် ပဲပြားဟင်းကို နှစ်သက်စွာ
 စားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်စထက်တစ်စ ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သည်။
 အေးမြသော ညဉ့်လေများ တိုက်ခတ်လာ၏။
 ည၏ ပိုးထောင်လေးများ အော်မြည်သံများမှလည်း
 ဟိုမှ...ညီမှ လွတ်ပေါ်နေ၏။
 လဝန်း ထိန်ထိန်သာနေဆဲ။
 ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။
 ဝမ်းလိသည် ဝါးအိမ်လေးရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ရပ်၍
 ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို ဝေးမော၍ကြည့်နေ၏။
 'လူနှင့် မလှမ်းကမ်းတူ ကောင်းစုရပ်နေ၏။
 ရုတ်တရက်....
 ဝမ်းလိက စာကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်လိုက်သည်။
 ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက လရောင်အောက်တွင် လွတ်လပ်
 ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးလွှားဆော့ကစားကြပုံ သီကုံးရေးဖွဲ့ထား
 သည့် ကဗျာကိုလေး ဖြစ်သည်။
 ကောင်းစု ချက်မှောင်ကြိုတ်သွား၏။
 ဝမ်းလိသည် အသေးအမွှားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဟု
 ပင် တွေးမိလိုက်၏။
 ဆူက တေးကဗျာရွတ်ဆိုပြီးလျှင် ကောင်းစုဘဏီ လှည့်
 ထား....
 'ကကေးဘဝမှာ လွတ်လပ်တယ်၊ ပျော်ရွှင်တယ်၊ ပျော်
 စရာကောင်းတယ်၊ ပျော်စရာကောင်းတာ မရှိဘူး။ ကျုပ်ပြော
 တာ ခင်ဗျားလက်ခံနိုင်သလား'
 ထောင်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'လတ်ခံနိုင်ပါတယ်ဗျာ'

ဝမ်းလိ ကျေနပ်သွားသည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်လို သာ ဖြစ်စင်ထဲနဲ့လို့ သားတွေကို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ အရောင်တွေ မဆိုးခဲ့ကြဘူးဆိုရင် လူကြီးဖြစ်လာတဲ့ဘဝမှ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့ အရသာကို ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယု ကြည်ထွားတယ်'

ကောင်းစု သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'ခင်ဗျာ၊ ပြောစရာကုန်ပြီဆိုရင် ကျုပ်ပြောပါရစေဗျာ' ထူက ဝမ်းလိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ကလဲ့၍ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကို စဉ်းစားမနေချင်တော့။

ဝမ်းလိ လက်ကပြလိုက်သည်။

'ကျုပ်တစ်ခု ပြောချင်ပါသေးတယ်'

ကောင်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ပြောပါ'

ဝမ်းလိသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

'ကျုပ်နဲ့အတူတူ ဆယ်ရက်လောက်နေပြီးမှ ခင်ဗျာပြော

ချင်တဲ့ စကားကိုပြောဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ'

ကောင်းစု ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရတော့သည်။

ဆယ်ရက်၊

ဆယ်ရက်အတွင်း ထောင်စုသည် ဝမ်းလိနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် အတူအိပ်ကြသည်။

အတူစားကြသည်။

ကဗျာလင်္ကာများအကြောင်း ပြောဆိုကြသည်။

စစ်တုရင် ထိုးကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်....

ဆယ်ရက်ဟူသော အချိန် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

* * *

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ကောင်းစုသည် ထွက်ပေါ်လာသော နေဝန်းကြီးအား ရေးမောကြည့်နေရာမှ ဝမ်းလိဘက် လှည့်လိုက်၏။

ဝမ်းလိက ပြုံးလိုက်ပြီ....

'နေလုံးကြီး တဖြည်းဖြည်း ငုတ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားတာ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ပေါ်လာတာတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်မိတဲ့လူ ဘယ်စောက်များလဲ'

ကောင်းစု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
'များမယ်မထင်ဘူး။'

'လူ့ဘဝဟာ အင်မတန်မှ တိုဘောင်းတယ်ဗျ။ ရတနာ၊
ရခိုင်အချိန်လေးမှာ တန်ဖိုး ရှိအောင် နေသွားနိုင်ကြမို့ထက်
အရေးကြီးတာ အာမမရှိတော့ပါဘူးဗျာ'

ကောင်းစု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဆယ်ရစ်မျှ အတူနေပြီးနောက် ဝမ်းလိသည် ဟန်ဆောင်
ပရိယာယ်ကင်းပြီး ဖြစ်သော စိတ်ထူးဖြင့် အေးချမ်းစွာ
နေလိုသည်ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရပြီဖြစ်၏။

သူသည် ဘာကိုမှမမေ့မလျော့ဘဲ အရာရာကိုသတိထားပြီး
ဘဝကို အလေးအနက်ထားသူ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိခဲ့ရ
လေသည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ဝမ်းလိအား မိတ်ဆွေတစ်ဦးမဟာ
ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ကောင်းစု ပင့်သတ်ရှိန်လိုက်သည်။

ဝမ်းလိ ပြုံးလိုက်သည်။

'စ... ခင်ဗျား ပြောချင်တဲ့စကားကို ပြောနိုင်ပါပြီဗျာ'

ကောင်းစု ရုတ်တရက် ပြောမထွက်တော့ပါ။

ဝမ်းလိကို ဝေကြည့်နေမိသည်။

'ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ လူ့ခွဲတစ်ခုဟုတ်လား။'

ဝမ်းလိက မေးလ၏။

ကောင်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်'

သူ၏ အသံ ခြောက်သွေ့ အက်ကဲ့နေသည်။

ဝမ်းလိက ပင့်သတ်ရှိန်လိုက်ပြီး....

'တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြတယ် ဆိုတာ
ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်နော်'
ကောင်းစု သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က ယှဉ်ပြိုင်ရမှာပဲခလ'

သူက ဇွတ်မှိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းလိ ခေါင်းခါအမ်းမိ၏။

'ယှဉ်ပြိုင်စရာ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ဝမ်းလိက ကောင်းစုကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး တည်ငြိမ်
သော လေသံဖြင့် ပြောလာ၏။

'ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အရှုံးပေးလိုက်မှာမို့ပါ'

'ဟာ'

မေးမျှော်လင့်သောစကားကြားလိုက်ရသောကြောင့်ကောင်း
စု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

* * *

ဝမ်းနည်းမှု

လေဝေဝမ်း တိုက်ခတ်နေသည်။
ရောင်စုံ တောပန်းရန်၊ လေးမျှားက လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံ
နေ၏။
ကျေးငှက်သာရဏစ မျိုးစုံတို့လည်း တေးသီကျူနေကြ
သည်။
သယံဇာတ ကောင်းသော မနက်ခင်း၊ တစ်ခုပင် ဖြစ်ပေ
သည်။
ကျယ်ပြန့်သော မြေကွက်လပ်ရှေ့တွင် လူနှစ်ယောက် ရပ်
နေကြ၏။
လေအဝေတွင် သူတို့၏ အဝတ်အစားများ၊ တဖျပ်ဖျပ်လူ
လွင့်သွားသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား...

* * *

ကောင်းစုက ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်
ရင်း ဝမ်းလိကို မေးလိုက်၏။
'ခင်...ခင်ဗျားက အရှုံးပေးလို့ကိမ်မယ်ဟုတ်လား'
ဝမ်းလိ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'
ကောင်းစု ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်၏။
'မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး'
သူက ကပျာကယာ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။
ဝမ်းလိ မျက်မှောင်ကုတ်မိ၏။
'ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ခင်ဗျားက အနိုင်ရသွားလို့ ယှဉ်ပြိုင်
ချင်တာ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား အနိုင်ရသွားရင် ပြီးရာ
မဟုတ်လားဗျာ'
သူ၏ မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။
'ကျုပ်က အရှက်မရှိတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘာ'
'ဟင်'

'ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ အယ်သုသာသလဲဆိုတာ လက်တွေ့
ရင်ဆိုင်ပြီးမှ အနိုင်ယူမှာ'

ဝမ်းလိသည် သူ၏ စကားကို ကော့စင်းစု နားမထည်နိုင်
သည့်အပြင် အဓိပ္ပာယ်ကောက် လွဲသွားသဖြင့် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွား၏။

ကောင်းစုက-ဝမ်းလိကို စေ့ စေ့ ကြည့်ပြီး....

'ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ ခင်ပါကယ်၊
ဒါပေမယ် ... ယှဉ်ပြိုင်စေ့ ဖြစ်မယ်'

သူက ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။

ဝမ်းလိ ရွှေ့စရာ လမ်းမရှိတော့ပါ။

ထိုကြောင့်....

သဘောတူလိုက်သည်။

'ကော့စင်းပြီလေ....ယှဉ်ကြတာပေါ့'

ကော့စင်းစု ကျေနပ်သွားသည်။

'ချွမ်း'

ခမ်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

ဝမ်းလိအား ကြည့်လိုက်ပြီး....

'ကဲ... ခင်ဗျား၊ ခားထုတ်ပေးတော့'

ဝမ်းလိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ကျုပ် ခမ်းထုတ်စရာ မလိုဘူး'

ကောင်းစု ခွေပြာသွား၏။

'ဘု...ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အထင်သေးတာလား'

ဝမ်းလိ ကပျားကယာ လက်ကပြသည်။

'ဟာ...ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'ခေါ်ဖြင်...ခင်ဗျားက တာလို့ ခမ်းမထုတ်ထားလဲ'

ဝမ်းလိ လက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထို့နောက်....

တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်၏။

'ကျုပ်ရဲ့ ခားက စိတ်ထဲမှာပဲ ရှိနေလို့ပါ'

'ဟင်'

ကောင်းစု အံ့ဩသွားရသည်။

ခေး....

ခေးတစ်လက်ကို လက်ထဲမှထုတ်ဖိတ်ထဲ၌ ထားသည်

ဆိုပါလျှင်....

သူ၏ စိတ်ထဲရှိသမျှ အရာဝတ္ထု အားလုံးကို ခေးအဖြစ်

ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဥပမာ....

လက်ချောင်းကလေးများ၊ ခြေထောက်၊ မြစ်ပင်၊ သစ်

ကိုင်း အရာရာ အားလုံးသည် ခေးတစ်သက်ပမာ ထက်မြက်

လာလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလိက ခားမကိုင်ပါ။

သို့သော်....

ကောင်းစုက ခားကိုင်ရမည်ဟု အတင်းအကြပ်တောင်းဆို
လာသဖြင့် ခားတစ်လက်ကိုင်လိုက်ရသည်။

ကောင်းစု၏ခားသည် နှစ်မည့်ကျော်မိုးကြိုးခားဖြစ်လေ
သည်။

ကျောက်တုံး။ ကျောက်ခဲ။ သံတုံး။ သံခဲများကိုပင်
ခုတ်ပစ်နိုင်သော ခားထောင်းတစ်ထက်ဖြစ်၏။

သို့သော်....

ဝမ်းလိကိုင်ဆောင်ထားသော ခားမှာမူ သစ်မန်မြတ်ခုတ်
ခားတစ်လက်ဖြစ်၍ နေသည်။

နေရောင်ခြည်အောက်တွင်....

ကောင်းစုနှင့် ဝမ်းလိတို့မျှော်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြစေ
သည်။

ဆောင်းစုသည် ခားတစ်လက် ထောင်ထားသကဲ့သို့ မှာ
မားမတ်မတ်ရပ်နေ၏။

ထူးချွန်ကိုယ်မှ အေးစက်သော အငွေ့အသက်များ
ထွက်ပေါ်နေသည်။

ဝမ်းလိက ဖြစ်သလို ရပ်နေ၏။

လေပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လိုက်လျှင် လဲကျသွားတော့မည့်
အသွင် ရှိလေသည်။

ထူးချွန်လက်ထဲ၌ မြစ်ခတ်ခားကို ဖြစ်သလိုကိုင်ထား၏။

ကောင်းစုသည် ဝမ်းလိနှင့် ယှဉ်မြိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသော
အခါ မိတ်ဆွေဆိုသည့် ဝေဟာရကို မေ့ထားလိုက်၏။

ကြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ဟု နှလုံးသွင်းလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်....

‘ဟား’

ညာသံပေး၍ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
ထူးချွန်တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ပွယ်ရာ တောင်းလေ့မတ်
အောင် အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်နေ၏။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

‘ချွမ်း ချွမ်း ချွမ်း’

ခားရိပ်များသည် လျှပ်ပြက်သလို ထွက်ပေါ်လာ၏။
မြေလိမ်မြေကောက်ပမာ လူ့လွန်လှုပ်ရှားသွားသည်။

လှိုင်းထမ်းပိုးများ ရိုက်ခတ်သလို ပြင်းထန်သည်။
ရေတံခွန်စီးကျလာသလို တိုးဝင်လာသည်။

လေပွေတိုက်ခတ်သည့်ပမာ ဝေ့ကာ ပဲထောင့်ဖြင့် မွေနှောက်
သွားသည်။

ကောင်းစုတတ်မြောက်ထားသည့် ဓမ္မပညာကို အိတ်သွန်
ဖမ္မေမောက် ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

* * *

ဝမ်းလိ၏ ဓမ္မကွတ်များသည် အားမာန်ကင်းမဲ့နေလေ
သည်။

သူ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ခြေလက်မသယ်နိုင်သော လူမမာ
တစ်ယောက်နှင့်တူနေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အရက်မူးသမားတစ်ယောက်နှင့် တူ
နေသည်။

ဓမ္မပညာလုံးဝမတတ်ဘဲ ခံဘူးကိုင်ထားသူတစ်ယောက်နှင့်
ပို၍တူနေသည်။

* * *

နေဝန်းနီမှာ အခရူ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။
အပြုအရောင် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းပေါ် တစ်စတစ်စဖြင့် တက်
လာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းသွားသော အနောက်ဘက်၌ ဝှုပ်လျှိုး
တူယ်ပျောက်သွားသည်။

* * *

နေခြည်ပျောက်သွားသောအခါ လမ်းနိမ့်ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ဝိုင်းစန်းသော လမ်းကြီးလည်း ကမ္ဘာမြေကလွှားကို
အေးမြသော အလင်းရောင်ပေးစွမ်းကတော့ တဖြည်းဖြည်း
ရွှေ့လျားသွားသည်။

ဝါးအိမ်မလေး....

ဝါးအိမ်လေးရွှေ့တွင် ကြေကွဲဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်
ဝေါက်လာခဲ့၏။

ဝမ်းလိသည် ကျောက်ရုပ် ထစ်ရုပ်ပမာ ကောင်စု၏
အလှေခင်စား၌ ခူးထောက်ယင်၊ ရီစေသောမျက်လုံးများ
ဖြင့် ဝေကြည့်နေ၏။

သေဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်သည် တယ်သော အခါမှ
အသက်ပြန်ရှင်သန်လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဝမ်းလိသည် ကောင်းစု၏ အလောင်းကို ကြည့်ရှင်၊
ရုတ်တရက် တစ်ချိန်ကသူနေထိုင်ခဲ့သော ဂေဟစု၏ ဧည့်ခန်း၊
ကြီး နံရံပေါ်၌ ရေးထားသော စာလုံးများကို မြင်ယောင်
လာသည်။

ထိုစာလုံးများမှာ သူ၏သစ္စာစကားများဖြစ်သည်။

သူ၏သစ္စာစကားမှ...။

‘ကျွန်ုပ်၏ခားဖြင့် မည်သူမျှ အသက်မသေစေရပါ’

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်....

ဝမ်းလိမျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များစီးကျလာလေတော့
သည်။

နေဝန်းနီမှာ အနှောင့်အယှက်တင် ငုတ်လျှို၊ ပျောက်ကွယ်
သွားတော့မည်ဖြစ်သည်။

နှူးကျောင်းသားအချို့သည် နှူးများကို အော်ငေါက်
ကာ မောင်းနှင်လာနေကြသည်။

ပြေးလွှား သွားသော နှူးများကြောင့် ဖုန်တထောင်၊
ထောင်ထောင်လေသည်။

အဝေးမှတေးသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

ကျင်းကျင်းက အဝေးဆီသို့ ဝေးမော ကြည့်နေသော
သားဖြစ်သူ ကေစင်းဖုန်း၏ပခုံးကိုသိုင်ဖက်လိုက်သည်။

‘မိုးချုပ်တော့မယ် မေမေတို့ပြန်ကြပါစို့’

ကောင်ဖုန်းက မိခင်ဖြစ်သူကိုမော့ကြည့်လာသည်။

‘မေမေ’

‘ဟင်’

‘ဖေဖေ တယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ့ဟင်’

ကျင်းကျင်းပြုံးလိုက်သည်။

‘ပြန်လာမှာပေါ့သားရယ်’

‘ဖေဖေသွားတာ ကြာပြီနော်’

‘ဪ...သားရယ်’

‘ဖေဖေက ဘာကြောင့် ဝီလေခက်အကြံကြီး သွားရတာ
လို့ဟင်’

ကျင်းကျင်း မသိမသာသတ်ပြင်းချလိုက်၏။

ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ သားရယ် ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ပြန်လာမှာပါ၊
မေမေတို့ဆီကို ဆက်ဆက်ရောက်အောင် ပြန်လာ ပါမယ်လို့

သားဖေဖေက တတိပေးသွားခဲ့တယ်လေ၊ ကဲ... မောင်လေးပြီ
မေမေတို့အိမ်ပြန်ကြစို့နော်

ကောင်ပု၊ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

သားအမိနှစ်ယောက်မှာ အဝင်လမ်းကိုကျောခိုင်းလိုက်ကြ
သည်။

သူမတို့၏အိမ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲကာ အရှေ့ရွာ ထွက်
ခွာသွားကြသည်။

တကယ်၍...

ကောင်းစုသည် သူတို့ထံသို့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လာနိုင်
တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း သိခဲ့ကြမည် ဆိုပါလျှင်....

* * *

မြေဘီလူး

ရွှေနဂါးစားတော်ဆက်....

ရွှေနဂါးစားတော်ဆက်သည် အလွန် နှစ်မည်ကြီးသော
စားတော်ဆက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

အကောင်စား ဟင်္သာလျာများ၊ ထိတ်တန်း အရက်များ၊
ရနိုင်သည့်အပြင်....

ချောမောလှပသော မိန်းကလေး များ၏ ပြုစုယုယမှုဖြင့်
အရသာခံကာ စားသောက်နိုင်သောအပြင် ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်
သူများ၊ ကြားတွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားနေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ယနေ့....

ရွှေနဂါးစားတော်ဆက်သို့ အပြာရောင် ပိုးဖဲအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိ လာလေ့တော့သည်။

ထိုလူရွယ်ကို မြင်သျှင် ဆိုင်လုလင်များသည် လာနေကျ ဖောက်သည်မဟုတ်ဘဲ သူစိမ်းဧည့်သည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ငွေတတ်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

လုလင်ကလည်း ဈေးအကြီးဆုံး ဟင်းလျာ ဆယ်မျိုးနှင့် ထိပ်တန်းအရက်များမှာကြားသည်။

သူ့အား လိုလေသေးမရှိဘဲ ပြုစုနေကြသည့် ဆိုင်လုလင်များကို ဆုငွေပေးလေသည်။

ယ...န့အဖို့....

လူရွယ်သည် ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်အတွက် အကောင်ဆု ဧည့်သည်ဖြစ်သွားလေသည်။

ဆိုင်လုလင်များ၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် မိန်းမချော လေးများ ရောက်ရှိလာကြသည်။

လူရွယ်အနီး၌ ဝိုင်းဝန်းထိုင်ကာ ပြုစုယူယ ကြသည်။

လူရွယ်မှာ သူ့အားဂရုစိုက်ပြီး ပြုစုယူယသည်ကို အလွန်သဘောကျပုံရလေသည်။

ငွေကို နှမြောတုန်တိုခြင်း မရှိဘဲ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ထုတ်ကာ ဆုငွေအဖြစ်ပေးကမ်းသည်။

လူရွယ်သုံးဖြုန်းပုံကိုမြင်သျှင် ဆိုင်ရှင်က ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ထီးတုံးပြောလိုက်သည်။

‘မြေးခွ ရှိချိဆိုကိုသွား လူနှစ်ယောက်လောက်လွတ်လိုက်ပါလို့ ပြောလိုက်’

ဆိုင်လုလင်သည် မိန်းကလေးများက ပြုစုယူယမှုကိုခံယူကာ ပျော်တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသော လူရွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလိုက်လေသည်။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာရှင်းသွားသည်။ ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်၌လည်း ဆိုင်ထဲဝင်သူ မရှိတော့

ဘဲ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသူများသာ တွေ့ရသည်။ ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ရှိအမှောင်ရိပ်

စစ်ခေတ်၌လူနှစ်ယောက် ရှိနေကြပါသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည်....

ခန္ဓာကိုယ် သန်မာထွားကြိုင်းလှသည့် လူသန် ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

မျက်လုံးပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ မျက်ခတောင်မှေးမှေး၊ မျက်နှာထူအမ်းအမ်းဖြင့်....

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲကစ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မည့် သူ
 များဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားနေသည်။
 ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ လူဆိုးလူမိုက်ခေါင်းဆောင်မြေခွေး
 ရိုချီ၏လူများဖြစ်ကြသည်။
 မြေခွေးရိုချီနှင့်ရွှေဒဂါးစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တို့သည် နဂို
 ထပ်အဆက်အသွယ်ရှိကြသည်။
 လစရောက်စားသောက်ပြီး ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်သူ မျက်နှာ
 စိမ်းများတွေ့ပါက ထိုင်ရှင်က မြေခွေးရိုချီကို တိတ်တဆိတ်
 အကြောင်းကြားသည်။
 မြေခွေးရိုချီက သူ၏လူများကိုလွှတ်ကာ လုယက်ခိုင်းစေ
 သည်။
 လုယက်၍ ရသည့် ငွေထဲမှ ဆိုင်ရှင်ကို ဝေစု ခွဲပေးရစေ
 သည်။
 သူတို့ ထိုသို့ မကြာခဏပြုလုပ်ခဲ့ကြ ပူးလေသည်။
 ယနေ့လည်း....
 ငွေသုံးနိုင်သည့် မျက်နှာစိမ်း လူငယ်အကြောင်းကိုဆိုင်ရှင်
 က သတင်းပေးသဖြင့်....
 လုယက်ဖို့ မြေခွေးရိုချီ၏လူများဖြစ်ကြသော လူသန်ကြီး
 နှစ်ယောက်တ လစရောက်စောင့်ဆိုင်း နေကြခြင်း ဖြစ်စေ
 သည်။
 ကြောပါချေ။
 လူရွယ်သည် ဆိုင်ထဲမှ ဒယ်၊ဓယုင်ဖြင့်ထွက်လာသည်ကို
 တွေ့ရစေသည်။

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။
 လူရွယ်က တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသည်၍ လှမ်းလာရင်၊
 လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။
 လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်က အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ခုန်ထွက်ထွေး
 ကြသည်။
 လူရွယ်၏ ဝဲယံတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ နေရာယူလို၏ကြပြီး
 နောက်....
 'မင်းကိုကြည့်ရတာ တော်တော်ပျော်သလို ရတယ်'
 လူရွယ် ရယ်မောလိုက်သည်။
 'ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ အရက်ကလဲကောင်း၊ စားစရာကလဲ
 ကောင်း၊ မိန်းကလေးတွေကလဲ ချောချောလေးတွေဆိုတော့
 ဘာပြောကောင်းပါ့မလဲဗျာ'
 လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က....
 'အပဲပြောပြော.... မင်းရဲ့ငွေ အတော်ကုန်သွားခဲ့တပဲ
 မဟုတ်လား'
 လူငယ်က ပေါ့ပျက်ပျက်လေသဖြင့်....
 'ငွေကုန်တာများ တာဆန်းလို့လဲဗျာ၊ ငွေဆိုတာ သုံး
 မြုန်းပစ်ဖို့ မဟုတ်လားဗျ'
 'သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ကဲ.... မင်းအိတ်ထဲမှာ ပါသမျှထုတ်
 လိုက်စမ်း'
 လူရွယ်က အရယ်မပျက်ဘဲ...
 'ကျုပ်ဆီက လူယူကြမလို့လားဗျ'
 လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က....

'အေး...ကေခင်းကေခင်း ပေးချင်ရဲပေး၊ သေသွားမလို့
တစ်မတ်သလဲ့'

လူရွယ်က ကြောက်ရွံ့ သောဟန်ဖြင့်...

'အမေလေး... ကြောက်စရာကြီးပါလား'

လူသန်ကြီးက သဘောကျစွာဖြင့်....

'ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် သတ်ပစ်မယ်၊ ကဲ... မြန်မြန်ထုတ်
စမ်း'

လူရွယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ပေါတယ်၊ ရပါတယ်'

ပြောရင်း အင်္ကျီလတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်သည်။

လက်ကို ပြန်၍ ထုတ်လိုက်သော အခါ....

ငွေပါမလခဘဲ လက်သီးဆုပ်လျက်သား ပါလာပြီး လူ
သန်ကြီး နှစ်ယောက်၏မျက်နှာကို ဟင့်ထိုးလိုက်၏။

'ခုပ်ခုပ်'

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် ပက်လက်လန်သွားသည်။

'တောက်'

'မင်းကမျှစား ငါတို့ကိုထိုးရဲ့တယ် ဟုတ်လား'

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် ဒေါသတကြီးကြီးဝါး၍ လူထိမိ
ထလိုက်ကြ၏။

လူရွယ်ကို စိစိညက်ညက် အမုန့်ချေပစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
ကြသည်။

သို့သော်

သူတို့လဲကျသွားပြီး ပြန်ထလိုက်ကြသည့် ယစ်ဒဂ် အချိန်
အတွင်း လူရွယ်မှာ ပျော့ဘဲချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

လူသန်ကြီး နှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

'ဒီကောင် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ'

ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှားကြည့်လိုက်သည်။

လူရွယ်၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရဘဲပင်။

လူရွယ်သည် မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို ပျောက်ဆုံးသွားပြီ
ဖြစ်လေသည်။

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်
လိုက်ကြ၏။

ထို နောက်....

ဟိုကြည့်သည်ကြည့် အားကြောင်ကြောင်ဖြင့် ထွက်ခွာသွား
ကြလေတော့သည်။

မြို့စွန်တွင် အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

ထိုအဆောက်အဦးကြီးမှာ မြေခွေ ရိချိုဆိုသူ ပိုင်ဆိုင်သည့် အဆောက်အဦး ဖြစ်လေသည်။

မြေခွေရိချိုသည် လူဆိုးလူမိုက်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည် နှင့်အညီ တပည့်တပန်းပေါများပြီး အလွန်ဆိုးမိုက်သူ ဖြစ်လေသည်။

မည်မျှ ဆိုးမိုက်သနည်းဆိုလျှင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် လက်ညှိုးထိုး မလွဲအောင်ရှိနေသည့် အမေ့ရွတ်များက သက်စေခံလျက် ဌ်၏။

မြေခွေရိချို၏ အဆောက်အဦးဗျေ့ကို လူသန်ကြီး နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့သည် သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်မှ ဖြတ်ကျော်လိုက်သောအခါ....

‘ရပ်လိုက်၊ ဘယ်သူလဲ’

မေးမြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က....

‘ဟေ့ ကေခင်တွေ....ငါတို့ပါကွ၊ ဒီလေ့စက်ကိုယ်လုံးကြီးတွေ မြင်ရတာတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

အမှောင်ထဲမှ ခားကိုင်းထားသူသုံးယောက် ထွက်လာကြပြီး....

‘လက်စသပ်တော့ ကျွဲညီနောင်တို့ကိုး၊ ဘယ်လိုလဲကွ အဆင်ပြေလာကြတယ် မဟုတ်လား’

ခားသမားတစ်ထောင့်က မေးလာ၏။

ကျွဲညီနောင်ဆိုသည့် လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်မှာ ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်နေသည့် မျက်နှာစိမ်းတစ်ကောက်အား သူ့ခားရောက် လုယက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြေခွေရိချို၏ လူအားလုံးက သိထားကြလေ၏။

ကျွဲညီနောင်အနက် အကြီးဖြစ်သူက....

‘အဆင်ပြေတာ မပြောနဲ့၊ ကံကောင်းလို့ အသစ်ပါလာတာ၊ ထို....လျှင်လိုက်တဲ့ကောင်’

ဟူ၍ မကျေမနပ်နှင့် ပြောလာ၏။

ခားကိုင်းထားသူ တစ်ယောက်က....

‘ဒါဆို မင်းတို့ ခံလာရပြီပေါ့’

ကျွဲလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘အေး....ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

သူက ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

ခားကိုင်းထားသူ ပြုံးလိုက်၏။

‘ဘေးမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဆရာကြီးက မင်းတို့ကိုစောင့်နေတယ်၊ သူ့ခားတွေလိုက်၏။

ထိုညီနောင်က ကပျားကယာ အဆောက်အဦးအတွင်းသို့ ဝင်သွားဦး’

အဆောက်အဦးအတွင်းတွင် ကျန်သည့် အခန်းများမှာ အမှောင် ချထားသော်လည်း အခန်းတစ်ခုက မီးလင်းနေပါသည်။

မြေခွေရိချို၏ အခန်းဖြစ်၏။

ထိုညီနောင်မ၊ မဝံ့ခဲဖြင့် ခေါင်းဝုံ စာ အခန်းတွင် သို့
ဝင်သွားကြသည်။

အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့်...
'ဘယ်လိုလဲဟေ့၊ အဆင်ပြေသေးကြလား၊'
မေးသံပေါ်လာ၏။

'မြေခွေးရိုချီ၏ အသံဖြစ်သည်။
ထိုညီနောင်မှာ ခံလာရသဖြင့် ခေါင်းမပော်ဝုံကြချေ၊
မြေခွေးရိုချီက....

'မဟုတ်ကောင်တွေ ငါမေးနေတယ်လေ အဆင်ပြေသေးကြ
တယ်မဟုတ်လား၊'

ကျဲကြီးက အလစ်ယစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်....

'မ...မပြောပါဘူးဆရာ'
'ဘာက'

မြေခွေးရိုချီ ခေါ်သံတကြီး အော်လိုက်၏၊
ထူက မဝံ့ခဲဖြင့်....

'ဒီကောင် မခေဘူး၊'
'မင်းတို့ ခံလာရပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊'
'ဟုတ်... ဟုတ်မိတယ်'

'နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကို တောင် မခိုင်တော့ဘူးလား၊'

ကျဲလေးက....

'ဒီကောင်လေးက ဘာမဟုတ်တဲ့တောင်လေး မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ အတော်ဟုတ်တဲ့ကောင်လေးပါ'

သုကလည်း....

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ထိုးကြိတ်ပြီး ဘယ်ရောက်
သွားမုန်း၊ မသိတော့ပါဘူး၊ မှင်စာလေးတစ်ကောင်လို့ တေ့စင်
ထင်ရတယ်'

ဟူ၍ ထောင့်ခံပြောဆိုလာသည်။
သူတို့သည် လူကေခင်ကြီးပြီး ဥဇဏ်မရှိသော လူဗလံ
များဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပါသည်။

ထိုစဉ်...
'ဟား ဟား ဟား'

ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

ရယ်သံကြောင့် သူတို့ညီနောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
သွားကြသည်။

ထိုရယ်သံမျိုး သူတို့ကြားဖူးထားကြသည် မဟုတ်ပါလား၊
ချက်ချင်း ခေါင်းမောကြည့်ကြ၏။

ထိုအခါ...
မြေခွေးရိုချီ ထိုင်နေကျထိုင်ခုံတွင် အခန့်သား ထိုင်နေသူ
ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူမှာ သူတို့ကို ထိုးကြိတ်သွားသော လူရွယ်ပင်ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

လူ့ဘန်ကြီးနှစ်ယောက် ဒေါသထွက်သွားကြ၏။
'ဟင်၊ မင်း...မင်း'

'မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေတာလဲ'

ဟုရေရွတ်လိုက်ကြသလို ချက်ချင်းဟိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

မြေခွေးရိုချိက....

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေကြသလဲ၊ သေချင်ကြပြီ
ထင်တယ်’

ဟုအော်ခေါက်လိုက်မှ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကြသည်။

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘သူတို့က ကျုပ်ကို စားသေစက်ဆိုင်အထွက်မှ လူယက်ဖို့
ကြိုးစားခဲ့ကြတစ်ခုပေါ့’

‘ဟင်’

မြေခွေးရိုချိ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

ပြီးမှ....

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

‘ဟား ဟား ဟား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေတယ် ဒီလိုဗျ’

ဆိုင်ပိုင်ရှင် အကြောင်းကြားသဖြင့် ငွေကို ရေလိုဖြုန်းနိုင်
သူ မျက်နှာစိမ်းလူရွယ်တစ်ယောက်ကို လူယက်ဖို့ မိမိက သူ
တို့ညီနောင်အား လွှတ်လိုက်သည့်အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်
စေသည်။

လူရွယ်က....

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်ကလက်သီးတစ်ချက်စီထိုးပြီး ဆုံးမမိတစ်
ကံမကောင်းတယ်၊ နို့မတုတ်ရင် ခင်ဗျားလူနှစ်ယောက် မလွယ်
ဘူး’

ထိုစကားကြောင့် လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် ခံပြင်းသွားကြ
ပြန်သည်။

သူတို့၏ခေါင်းဆောင် မြေခွေးရိုချိနှင့် ထိုလူရွယ် မည်သို့
ပတ်သက်နေသည်ကိုလည်း စဉ်းစားမရကြချေ။

‘ကျွဲညီနောင် သူ့ကိုအရိုအသေပြုကြစမ်း’

ဟူ၍ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့ညီနောင်ပို၍ မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

သူက မင်းတို့ကိုညှာလိုက်လို့ အသက်ချမ်းသာရာ ရနေ
တာ ဘာမှတ်သလဲ’

မြေခွေးရိုချိက အော်ခေါက်လိုက်သည်။

လူရွယ်က သဘောကျစွာဖြင့်....

‘ကျုပ်ကို လစပြီး လူယက်ကတည်းက ပီပီမှီမှီဆိုရင်
ခင်ဗျားလူတွေပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာတွေ့ပြီး တမင်ညှာလိုက်
တာတဲဗျာ’

စကားဆုံးလျှင် ရယ်မောနေပြန်သည်။

သူတို့ညီနောင် ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ် မြေခွေးရိုချိ၏ အော်
ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟေ့မင်းတို့ညီနောင် ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊ မြေဘီလူး
ကို ဂါရပြုလိုက်လေ’

သူတို့ညီနောင်၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။

ယခု....

သူတို့ညီနောင်သည် အခြေအနေမှန်ကို သဘောပေါက်
သွားကြပြန်၏။

သိုင်းလောကတွင် စင်ကျန်နယ်မှ တီလူးလေးဖော်သည်
အလွန်ကျော်ကြားလျက်ရှိကြပေသည်။

ယူတို့ထက်ပို၍ သိုင်းပညာတော်သော ပို၍မိုက်မဲ့ပြီး ရက်
စက်ကြမ်းကြုတ်သော မြေတီလူးနှင့်မှ ကြုံတွေ့ရသည်မဟုတ်
မိလား။

သူတို့ညီနောင် တို့ဆိုင်းမဲနေခွဲကြံတော့ပါ။
ချက်ချင်းပင် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကစ ဦးညွှတ်ယင်း...
'မြေတီလူးကို ဂါရပြုပါတယ်'

ဟူ၍ ပြောလိုက်၏။
လူရွယ်(၁၁) မြေတီလူးက သဘောကျစွာရယ်မေစနေ၏။
မြေခွေးရိုချို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။
'မင်းတို့သွားကြတော့'

အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် သူတို့ညီနောင်မှာ ခေရာသောပါ။
ထွက်သွားကြတော့သည်။

သတင်း

ကျွန်ုပ်တို့နောင်ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။
အခန်းတိုင်း၌ မြေတီလူးနှင့်မြေခွေးရိုချိုတို့နှစ်ယောက်သာ
လျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ၌
'မြေတီလူးခင်ဗျား ကျုပ်ဆီလာခဲ့တာ အကြောင်းရှိ
မယ်ထင်တယ်'

ရိုချိုက သွားတိုးစမ်းသလိုမေး၏။
မြေတီလူး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ဟုတ်တယ်'

ရိုချို အံ့သြဟန်ဖြင့်
'ဘယ်လို အကြောင်းတို့စွဲများလဲ ပြောပါဦးဗျား'

မြေဘီလူးက
 'စစ်ကျန်နယ်မှ ဘီလူးလေးဖော်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျာ၊
 သိတယ်နော်'
 ရိုချို ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'သိတာပေါ့ဗျာ ကျုပ်အပြင် သိုင်းလေးက တစ်ခုလုံးလွဲ
 သိကြတာပါပဲဗျာ'
 မြေဘီလူး၊ 'ခက်ပြင်းတင်ချင်ချင်က
 'ကျုပ်တို့ လေးယောက်ထဲက အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သွေးဘီ
 လူးက ပြည်မကိုထွက်လာပြီ၊ ဘာသတင်းမှမကြားရပဲပျောက်
 ဆုံးနေတယ်'
 'ဟင်'
 ရိုချို အံ့ဩသွား၏။
 ဘီလူးစေးဖော်သည် သိုင်းပညာတော်သလို ကြောက်
 စရာအောင် သူများလည်းဖြစ်ကြ၏။
 မြေဘီလူးက ရိုချိုကိုကြည့်ကာ
 'ကျုပ်က သွေးဘီလူး အကြောင်းစုံစမ်းဖို့ လိုက်လာခဲ့
 တာပါ'
 ရိုချို ရင်ထိတ်သွား၏။
 သွေးဘီလူးဖျောက်ဆုံးနေပြီ၊ စုံစမ်းရန် မြေဘီလူးက
 ရှုထံသို့ ရောက်လာ၏။
 ထိုကိစ္စသည် ဝမ်းသာစရာအောင် သော ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်
 ကြောင်းနားလည်ထား၏။

ရိုချိုက မြေဘီလူးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ပွင့်ပွင့်
 လင်းလင်းပြောလိုက်၏။
 'ဒီကိစ္စ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူးထင်တယ်-
 သူက ဘီလူးလေးဖော်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ဖို့ ဘယ်တုန်းက
 မှ စိတ်မကူးသူဖြစ်၏။
 မြေဘီလူး မခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ဟုတ်ပါတယ် မပတ်သက်ပါဘူး၊ ခုခပမယ် ပတ်သက်
 နေသူ တစ်ဦးက အကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ ခင်ဗျား ဆီကို
 လာခဲ့တာပါ'
 ရိုချို မျက်ခမ့နှင့်ကုတ်လိုက်၏။
 'ဘယ်သူကများ ပတ်သက်နေလို့လဲ'
 မြေဘီလူးက
 'မုတ်ဆိတ်ပါ'
 'အထွတ်'
 'ခင်ဗျားက သူ့ကိုသိတယ် မဟုတ်လား'
 ရိုချို ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'သိပါတယ်၊ နေရာတယာဝင်ရှုပ်တဲ့လူပေါ့၊ ဘာသတ္တိမှ
 မရှိဘဲ လူမိုက်လုပ်ချင်တဲ့သူပေါ့'
 သူက ပြုံးလိုက်၏။
 'မုတ်ဆိတ်ဟေ့ ကျုပ်ညီ သွေးဘီလူးရယ်၊ ကျွန်ုပ်
 ရယ် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလုပ်ကြီးတစ်ခု လုပ်စရာ ရှိတယ်
 ဆိုပြီ၊ ခေါ်သွားလယ်လို့ သတင်းရလို့ ကျုပ်က မုတ်ဆိတ်

နဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားဆီမှာ အကူအညီလေ့တောင်း တာပါ။

ရိုချီမုက်နာ ပြုံးရွှင်သွား၏။

မြေဘီလူးကိစ္စသည် သူနှင့်စို စဉ်းမျှပတ်သက်နေခြင်း မရှိ
ဘဲဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်စရာမလိုတော့ချေ။

လူက အကူအညီပေးနိုင်လျှင် မျက်နှာရဦးမည် ဖြစ်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့်....

‘ကျုပ်မှာ အဆက်အသွယ်တွေရှိပါတယ်။ သုံးရက်အချိန်
ပေးပါ။ မုတ်ဆိတ်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ရအောင်စုံစမ်းပေး
ပါမယ်’

မြေဘီလူးက

‘သုံးရက်တောင် စောင့်ရမယ်ဟုတ်လား’

စိတ်ပျက်လို ညည်းညူလိုက်၏။

ရိုချီက

‘ကျုပ်ယ သေချာအောင် ပြောတာပါ။ ဒီထက်စော့ချင်တဲ့
စော့ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားစောင့်နေရတဲ့ ရတ်တွေမှာ မပျင်း
မရိရအောင် ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို ကျုပ် ပြော
ထားလိုက်ပါမယ်’

စွာ ပြောလိုက်၏။

ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်ဟူသော အမည်ကို ကြားရလျှင်
မြေဘီလူး၏ မျက်နှာပြုံးရွှင်သွား၏။

‘အင်းဒါဆိုယင်တော့မဆိုးဘူး၊ အဲဒီဆိုင်က မိန်းကလေး
တွေက အတော်ကို ချောလှတပဲဗျ’

ရိုချီ ရယ်မောလိုက်၏။

‘စိတ်ချ ခင်ဗျားစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်’

ဆိုသွင်းလှသော ဘီလူးလေးဖော်တွင် သွေးဘီလူး
သည် ငွေမက်သူဖြစ်၏။

မြေဘီလူးမှာ မိန်းမပေ့သူဖြစ်၏။

ရိုချီက တတိတည်ပေသည်။

မြေဘီလူးသည် ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်အပေါ်ထပ်ရှိ
အခန်းတစ်ခန်းတွင် တည်းခိုနေထိုင်ခဲ့လေ၏။

သူ့အတွက် အရက်၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ပြုစုယူ
ဆွဲ မိန်းမချောလေးများမှအစ လိုလေလေးမရှိ ပြည့်စုံနေခဲ့
သည်။

ထို့ကြောင့်....

သုံးရက်ဟူသော အချိန်မည်သို့ ကုန်ဆုံးသွားသည် ကိုစင်
မြေဘီလူးမသိလိုက်တော့ချေ။

မည်သို့ဆိုစေ
သုံးရက်ပြည့်သောနေ့တွင် ရှိချိထံသို့ရောက်သွားလေအံ့
သည်။

* * *

မြေဘီလူးရောက်လာသောအခါ ရှိချိက ဆီးကြိုညှိခံလေ
သည်။

မြေဘီလူးက....
'အခြေအနေတပ်လိုလဲ'
ဟူ၍ မေးလိုက်၏။
ရှိချိ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'သတင်းရထားပြီးပါပြီ'
မြေဘီလူး မျက်လုံးများတောက်ပလာ၏။
'ပြောပါဦး'

'မှတ်ဆိတ်ဟာ တစ်ခုခုကို ကြောက်လန့်ပြီး ပုန်းနေတယ်
သူ့ဟာ ပူပေါက် တိုးထားတဲ့ ပုံလဲရတယ်၊ ခိုးရာပါ ပစ္စည်း
တစ်ချို့ လာရောင်လို့ ခြေရာခံမိတာပါ'
မြေဘီလူး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိက်လိုက်၏။

'ကျုပ်ညီ အကြောင်းကော ဘာများ ကြားသေးသလဲ'
ရှိချိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
'ဘာမှ မကြားပါဘူး'
'ကေခင်းပြီ၊ အခုမှတ်ဆိတ်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကိုသာ
ပြောပါ'
'သူ့ဟာ'
ရှိချိက မှတ်ဆိတ်ခိုအောင်းနေသည့် နေရာကို ပြောပြလိုက်
သည်။

* * *

မြေဘီလူးသည် ကျက်သရေမင်္ဂလာ ကင်းမဲ့လှလေသော
သုသာန်မြေအတွင်းသို့ အေးအေးလူလူ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။
သူ၏အသွင်က အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေသော်လည်း။
သူ၏မျက်လုံးများမှာ မတည်ငြိမ်ဘဲ ပတ်စန်းကျင်ကို အကဲ
ခတ်၍ ကြည့်နေ၏။

မကြာပါချေ။
သုသာန်မြေ၏ အနောက်ဘက်မှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီသို့
အကြည့်ရောက်သွား၏။
ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် အိမ်တစ်လုံး ရှိနေလေသည်။
သူ့ဘာသာနေထိုင်သော အိမ်ဖြစ်သည်။
မြေဘီလူးက ထိုအိမ်ကလေးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်း၍
သွားလိုက်၏။

မြေဘီလူးသည် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင်...
'အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့'
ဟူ၍ အသံပြုလိုက်၏။
သူ့အသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းတွင် အိမ်ထဲမှ
အသံဗလံအချို့ ကြားလိုက်ရစေသည်။
မြေဘီလူး နားစိုက်ထောင်လိုက်ပြီး သဘောပေါက်သွား
သလို ပြုံးလိုက်သည်။
ထိုစဉ်...
'ဘယ်သူလဲ'
အိမ်ထဲမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ
စေသည်။

မီးခိုးကြွက်လျှောက်

သုသာန်မြေ....
သုသာန်မြေမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့၍ နေသည်။
မြေပုံမှတ်တိုင်များ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ထိုးထိုးတောင်
ထေရင် ရှိနေသည်။
သုသာန်အလယ်မှ ဇရပ်ပျက်မှာ ဇေတိုက်ခတ်လေသွေ့
တကျွဲ ကျွဲမြည်သံများ တွက်ပေါ်လာ၏။
လူရွယ်တစ်ယောက်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို နှောတ်ပစ်ကာ
သုသာန်မြေထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။
ထိုလူရွယ်သည် ရိချိထံမှ ထွက်လာခဲ့သော မြေဘီလူးပင်
ဖြစ်၏။

မြေဘီလူးက....
 'အလောင်းတစ်လောင်း မြေမြုပ်ဖို့ မြေကျင်းတစ်ကျင်း၊
 လောက် တူးပေးနိုင်မလားဗျာ'
 အဘိုးအိုက....
 'ဘယ်တော့ မြုပ်မှလဲ'
 မြေဘီလူးက....
 'အခု'
 အဘိုးအို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။
 'ဟာ...အခုချက်ချင်းကြီးတော့'
 အဘိုးအို၏ စကားမဆုံးမီ မြေဘီလူးက ငွေစက္ကူများကို
 အထပ်လိုက် ထုတ်ယူကာ....!
 'ကျေးဇူးပြုပြီး တူးပေးပါဗျာ'
 အဘိုးအိုအနီးသို့ ချဉ်းသွားကာ အဘိုးအို၏လက်ထဲသို့
 ငွေစက္ကူများ ထည့်ပေးလိုက်၏။
 အဘိုးအို မငြင်းနိုင်တော့ပါ။
 'ကောင်ပြီလေ၊ တူးပေးရမှစပေါ့'
 ချက်ချင်းပင်....
 ပေါက်တူးနှင့် ဂေါ်ပြားများကို ယူလိုက်လေသည်။
 မြေဘီလူးက....
 'သင့်လျော်တဲ့နေရာသာ ရွေးတူးပါ။ ရပါတယ်။ ကျွန်
 တော် စီမံအနားယူနေပါတယ်။ ကျင်းတူးပြီးရင် ခေါ်ဆို
 ပေါ့။ လိုက်ကြည့်ပါမယ်'
 အဘိုးအိုက....

'ရပါတယ်... ရပါတယ်'
 ဟု ပြောကာ ခပ်သွက်သွက်ပင် ထွက်သွားလေသည်။
 အမှန်တကယ်လည်း ထိုကိစ္စသည် အပန်းကြီးသေဇာန်ကိစ္စ
 မျိုး မဟုတ်ပေ။
 လုပ်ပေးရသည့် အလုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာသော
 ငွေများရလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။
 ထို့ကြောင့်
 ငွေပေးယူကျေနပ်အောင် လိုက်လျော့ရဦးမည် ဖြစ်သည်။
 အိမ်ထဲ၌ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေသည်။
 ပျဉ်ချပ်အရှည်များ၊ အတိုများ၊ အခေါင်းများဖြင့် ရှုပ်ပွ
 နေသည်။
 အဘိုးအိုမှစ အခေါင်းများလည်း ပြုလုပ်ထူဖြစ်ကြောင်း
 ထင်ရှားနေပါသည်။
 အိမ်ထဲ၌ အသင့်ပြုလုပ်ပြီးသာ အခေါင်းသုံးလေးလံ မျှ
 ရှိနေပါသည်။
 တူများ၊ လူများ၊ ဆောက်များနှင့် သံမှိုများကိုလည်း
 တွေ့ရသည်။
 မြေဘီလူးက သံမှိုအချို့နှင့် တူဘစ်သက်ကို ယူလိုက်၏။
 အခေါင်းများကိုကြည့်ပြီး....
 'လက်ရာမြောက်လိုက်တဲ့ အခေါင်းတွေ'
 ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။
 ပြီးလျှင်....

အဖုံးဖုံးတစ်သော အခေါင်းတစ်လုံးအနီး ချဉ်းကပ်
သွားလိုက်သည်။

‘ဒီအခေါင်းက အကောင်ဆုံးပဲ’
တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်၏။

အခေါင်းမှာ အသစ်စက်စက် ဖြစ်သည်။

အဖုံး ဖုံးထားသော်လည်း သံမှိုရိုက်ကစ မပိတ်ရသေး
ပါချေ။

မြေဘီလူးက....

‘အခေါင်းတစ်လုံးကို သံမှိုရိုက်ပြီးပိတ်ရတာ မခက်ဘူး
ထင်တယ်’

ပြောပြောဆိုဆို အခေါင်းအဖုံးပေါ်သို့ သံမှိုများအား
ထပ်၍ ရိုက်ချလိုက်၏။

‘ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း’

ကျယ်လောင်သော မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
တစ်ခဏအတွင်းမှပင်....

အခေါင်း၏အဖုံးကို ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့
သည်။

မြေဘီလူးက တူကိုကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်၏။

ထိုနေ့က....

‘အဘိုးကြီးပြန်ရောက်လာရင် ဒီအခေါင်းကို အရင်ဆုံး
မြေမြှုပ်ခိုင်းရမယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤတွင်....

‘ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း’

အခေါင်းဖုံးကို ထုရိုက်သံနှင့်အတူ....

‘ဟေ့...အခေါင်းဖုံး ဖွင့်ပေး’

အခေါင်းထဲမှ အော်ပြောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရစေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

မြေဘီလူးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

ထိုနေ့က....

အခေါင်းပေါ် တက်ထိုင်လိုက်လေသည်။

‘ဒုန်း...ဒုန်း’

‘လာ...အခေါင်းတံခါးဖွင့်စမ်း’

အခေါင်းထဲမှာ အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ် လာလေ
သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

မြေဘီလူး အူလှိုက်သည့်လှိုက် ရယ်မော လိုက်လေတော့
သည်။

‘မှတ်ဆိတ် မင်း၏အခေါင်းထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေတာလား
ကွ...’

ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

အခေါင်းထဲမှ....

‘ခင်ဗျားဘယ်ထူလဲ’

အထိတ်တလွန် မေးမြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြေဘီလူးက...

'ကျုပ်ကမြေဘီလူးပေါ့'

'ဘာဗျ'

'မင်းခေါ်သွားတဲ့ သွေးဘီလူးရဲ့ အစ်ကိုလေး၊ ကဲ...
အခေါင်းအဖုံးကို ငါဖွင့်ပေးမယ် မင်းထွက်ပြေးမလား'

'မပြေးပါဘူးဗျာ'

'ကောင်းပြီ'

မြေဘီလူးက အခေါင်း အဖုံးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်....

အခေါင်းအဖုံးကို လက်ဖြင့် ဆွဲခွာလိုက်သည်။

'ချုပ်'

အခေါင်းအဖုံး ပွင့်သွား၏။

ရုတ်တရက်....

အခေါင်းထဲမှ လူတစ်ယောက် ခုန်ထွက်သွား၏။

ထိုလူမှာ မုတ်ဆိတ်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

မုတ်ဆိတ်မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နေသည့်။
သူက မြေဘီလူးအား လှည့်စား၍မရန်၊ ကောင်းစွာ
သဘောပေါက်လိုက်သည်။

မုတ်ဆိတ်ကိုကြည့်ကာ....

'ဟား...ဟား...ဟား'

မြေဘီလူးဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။
မုတ်ဆိတ်က လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ် လိုက်လေ
သည်။

'ကျုပ်တို့က အချင်းချင်းတောပဲဗျာ လေးစားပါတယ်'
သူက ချိုသာသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မြေဘီလူးက....

'မင်းက ကျုပ်ကိုအချင်းချင်းလို့ သဘောထားမယ်ဆိုရင်
ကျုပ်ရဲ့ညီ သွေးဘီလူး ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြရင်
ကောင်းမယ်'

သူက အေးစက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မုတ်ဆိတ်မျက်နှာပျက်သွား၏။

သို့သော်....

ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆယ်ကာ ခေါင်းခါယမ်း ပြလိုက်လေ
သည်။

'ကျုပ် မသိပါဘူးဗျာ'

'ဘာကွ'

မြေဘီလူး ဒေါပူသွားသည်။

မုတ်ဆိတ်ပင်သင်္ကေတရှိ ကိုလိုက်ပြီး....

‘သူက ကျီးကန်းနဲ့အတူ ကျုပ်နေခက်ကို လိုက်လာတာ
မှန်တယ် ပြည်မကိုရောက်တော့ စိတ်ပြောင်းပြီ၊ ကျုပ်နဲ့လမ်းခွဲ
သွားခဲ့ကြတယ်ဗျာ’

မြေဘီလူးက....

‘သူတို့ ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲ’

မုတ်ဆိတ် ခေါင်းခဲ ယမ်းလိုက်သည်။

‘ဒါတော့ ကျုပ်လဲမသိဘူး’

မြေဘီလူး မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘သူတို့ ဘယ်သွားကြတတ်ဆိုတာ မင်းမသိပေမယ် သူတို့
ကိုတော့ မင်းသိမှာပေါ့’

‘ဗျာ....’

မုတ်ဆိတ်ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

မြေဘီလူး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းက သူ့တော်ဆီကို သွားတယ်ဆိုတော့ပွဲ ပေါက်တစ်ခု
တို၊ နေပြီဆိုတာထင်ရှားဟာပေါ့’

မုတ်ဆိတ်မျက်လုံးပြူသွား၏။

‘ကျုပ် ကျုပ်’

မုတ်ဆိတ်မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

မြေဘီလူး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေတော့

သည်။

မုတ်ဆိတ်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘မင်းငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြရင်ကောင်းမယ်’

‘ကျုပ်’

မုတ်ဆိတ် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေ၏။

မြေဘီလူးက ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်တာကြောင့် ခုလောက်ထိစိတ်ရှည် နေရတာထဲဆို
တာ ကျုပ်ကိုကျုပ်တောင် အံ့ဩနေတယ်’
မုတ်ဆိတ်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ့မယ်ဗျာ’

‘ဒီလိုပေါ့’

မြေဘီလူးကျေနပ်သွား၏။

‘ကောင်းပြီ ပြောပါ’

မုတ်ဆိတ်ကပြော၏။

‘ထူဟာ’

ထို့နောက်....

မုတ်ဆိတ်က သွေးဘီလူးကြံ့ခဲရုပ်မျှကို ပြောပြလိုက်လေ
တော့သည်။

ခရေရွာသူကြီးက ကျုပ်အကြောင်းကို ရတနာစားမုယုဆို
မှာသွားပြီး တိုင်ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရတနာစားမုယု
ကိုရှင်းပစ်ပြီး တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့က ခရေရွာမှာသွားပြီး
ထင်တိုင်ကဲ့ခဲ့တာပဲဗျာ...

ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် တင်ရွာလုံးကိုသတ်ပစ်ဖို့တောင်
အစီအစဉ်ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ရတနာစားမုယုရဲ့ သွေး
သောက်ညီအစ်ကို ကောင်းစုရောက်လာလို့ အားလုံးခုန်
ရောက်ခဲ့ကြရတာပါ။

မုတ်ဆိတ်က မကျေမနပ်ဖြင့်ပြော၏။
မြေဘီလူးက မုတ်ဆိတ်ကိုကြည့်ပြီး....

ကျုပ်ညီကို ကောင်းစုက ခေးနဲ့ထေ့တတ်ပြီး သွေးကြော
ပိတ်စင်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား။

မေးလိုက်၏။
မုတ်ဆိတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ဟုတ်တယ်'
မြေဘီလူးက....

'သွေးကြောပိတ်ခံတာရတဲ့ ကျုပ်ညီလေးဟာ ခေါင်
ထွက်နေကြတဲ့ ရွာသူရွာသား တွန့် လက်ထဲမှာဘဲ ကျရောက်
သွားခဲ့ရတော့ပေါ့ဟုတ်လား။

မေးလိုက်ပြန်၏။
'ဟုတ်...ဟုတ်တယ်'

မုတ်ဆိတ်သည် သွေးဘီလူး၏အဖြစ်ဆိုးကို မြင်ရောင်လေး
ပြီး မျက်နှာပျက်သွားရလေ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် သွေးဘီလူးကိုဝိုင်းပြီး အမဲ့ပျက်
လိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

'ဟူး
စိတ်မသက်သေအဖြစ် လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်၏။
သူသာ သွေးဘီလူးကဲ့သို့ကြုံတွေ့ခဲ့ရလျှင်ဟူသော အတွေ့
ဖြင့် စိတ်မသက်သေဖြစ်သွားခြင်းပင်။

မြေဘီလူးက ရေရွတ်လိုက်၏။
'ကျုပ်ညီရဲ့အဖြစ်က တွေးဝံ့စရာတောင် မရှိပါလားကွ'
မုတ်ဆိတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ကျုပ်တို့အားလုံး ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့
ကြပေမယ့် ကျွန်ကနန်းနဲ့ သွေးဘီလူးတို့ကတော့ ကဆိုး
သွားပါတယ်ဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်၏။
မြေဘီလူးက မုတ်ဆိတ်အား အေးစတ်စွာစိုက်ကြည့်လိုက်
စေ၏။

'မင်းကတော့ ကံကောင်းသွားတယ်ခေါ့'
ဟု ပြောလေ၏။
'ကျုပ်'

မုတ်ဆိတ်က ဆက်မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။
မြေဘီလူးက ဆက်ပြော၏။

'ရတနာစားမုယုကို လုပ်ကြံမယ်ဆိုရင် သူ့မှာသွေးသောက်
မိတ်ဆွေ ကောင်းစုရှိသေးတယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးတွတ်ထားရမှာ
ပေါ့'

မုတ်ဆိတ်ကလည်းပြော၏။

‘ကောင်းစု ရတနာခင်း၊ မယုနဲ့လမ်း၊ ခွဲခွဲတစ်ကြာပြီ၊ မြေစက်
ပိုင်းမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး၊ ကလေးတစ်ယောက်တောင်ရနေ
ပြီ၊ သိုင်းလေးကထဲ မဆင်းတော့ဘူးလို့ ကျုပ်ထွက်ဆ
မိလို့ဗျ’

မြေဘီလူးကမေး၏။

‘မနက်ဆုံးတော့ မင်းတို့မမျှော်လင့်တဲ့ ကောင်းစုရောက်
လာလို့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားကြတာပေါ့ ဟုတ်ဇာ၊’

မုတ်ဆိတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဒီကိစ္စမှာ ကောင်းစုက တရားခံအစစ်ပေါ့ဗျာ’

မုတ်ဆိတ်က ကောင်းစုအပေါ် အတင်းအကြပ်အပြစ်ပုံချ
နေ၏။

မြေဘီလူး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ကောင်းစုက အဓိက တရားခံ
ပါဆဲ’

‘သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်မပါဗျာ’

မုတ်ဆိတ်က တိုက်တုန်းလိုက်၏။

သူက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

မုတ်ဆိတ်အား ကြည့်လိုက်၏။

‘စိတ်ချ သူ့ကြောင့် ကျုပ်ညီလေးထွေးရတော့ ကျုပ်
က သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး’

မုတ်ဆိတ်က အားတက်သရောပြော၏။

‘သူ့ကို သတ်သင်ပစ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်လဲ ကူညီနိုင်သလောက်
ကူညီပါ့မယ်’

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

‘မင်းက ဘာကူညီနိုင်လို့လဲ’

‘သူ့ဘယ်မှာဒေသနာပုံဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်ဗျ’

သူက....

‘ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါဦး’

မုတ်ဆိတ်က ကောင်းစုနဲ့လိုင်သည့် ရွာအကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်၏။

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းတယ်၊ အခု ကောင်းစုဘယ်မှာလဲ’

‘သူ့ရွာကို ပြန်သွားပြီထင်တယ်’

‘အင်းခလ၊ ကျုပ်လိုက်သွားရမှပေါ့’

သူက မုတ်ဆိတ်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

မွဲပြုံးပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

‘မင်းသင် တကယ်လို့ ကျုပ်ညီကို လာမခေါ်သွားဘူးဆို
ရင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရပါ့မလား’

‘ဗျာ’

မုတ်ဆိတ်ရင်ထိတ်သွား၏

သူက....

‘ဒီကိစ္စမှာ မင်းကတရားခံပဲလို့ ကျုပ်ဘင်တယ်၊ မင်း
ဘာ ပြမလဲ’

‘ကျုပ်’

မုတ်ဆိတ် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေ၏။

သူက ဆက်ပြော၏။

မင်းသာမခေဘူးဆိုရင် ကျုပ်ညီ ဒုက္ခရောက်သွားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး’

မုတ်ဆိတ်က ကပျာတယ်ထက်ကပြောလိုက်သည်။

‘ဟာ... ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ကွာ၊ ကောင်းစုက မခမျှင်လင့်ဘဲ လစဝင်ရှုပ်လို့ပါ’

သူက....

‘မင်းဆင်ချေပေးနေလို့ အပိုပဲကွာ၊ ငါ့ညီ ဒုက္ခရောက်တာကို မင်းတွေ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ကိုယ်လွတ်ရုံးပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ကဲ... မင်းဘာပြောချင်သေးလဲ’

မုတ်ဆိတ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ဒါတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တမင်သစ်သစ် အပြစ် ထင်နေတာပဲဗျ’

မြေဘီလူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မင်းကိုအပြစ်တင်နေတာ မဖျတ်ဘူး မင်း အပြစ် မင်းသိ အောင်ပြောပြနေတာ’

မုတ်ဆိတ် ဒေါပူသွား၏။

ဒေါသထကြီး အော်ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်မှာဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး’

မြေဘီလူးက....

‘ကျုပ်ကတော့ မင်းကိုဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ အပြစ်ကို ကျူးလွန်ထားတယ်လို့ ယူဆတယ်’

‘ဒါတော့ ကျုပ်ကိုသက် သက်မဲ့’

မုတ်ဆိတ်မှာ စကားကိုဆုံးအောင် မပြောလိုက်ပါ။

အကြောင်းမှာ....

မြေဘီလူး၏ အင်္ကျီလက်အိုးထဲမှ ခံားမြေစင် တစ်လက် စစ်လှိုင်လာပြီး သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို စိုက်ဝင် သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဝှံ့စ်’

‘အင့်’

မုတ်ဆိတ် မသဲမကဲ့သည်။ ညှုလိုက်၏။

မြေဘီလူးက မုတ်ဆိတ်အနားသို့ လှုပ်တစ်ပြက်ရောက်သွားပြီး သွေးကြောများကိုပိတ်လိုက်၏။

မုတ်ဆိတ် ဒုက္ခရရသွားသည် ဖြစ်သော်လည်း သေသည်ထိ တော့မဟုတ်ပါ။

မြေဘီလူးက အခေါင်းကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

အဘိုးအိုက အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

မြေဘီလူးက ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘မြေတွင်းတူးပြီးပြီလား’

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘တူးပြီးပါပြီ ခါထစ်အခေါင်းကို ဘာကြောင့်’

သူ၏ စကားမဆုံးမိမြေဘီလူးက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်
သည်။

ကျုပ်တို့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ မြေမြုပ် ချင်တာ
မို့ပါ။

အခေါင်းထဲက

မှတ်ဆိတ်လေ

ဟင်

အဘိုးအို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

မြေဘီလူးက....

မှတ်ဆိတ်မှာ လူယက်တိုက်ခိုက်လို့ ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ
လာတယ်။ သူတစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ရှား

ကြည့်ရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။

မြေဘီလူးက အခေါင်းကို ထမ်းပြီးထွက်သွားသည်။

လူဆိုးခားပြုဟူသော်ကား အမှန်တရားကိုကျေခိုင်းထား

ကြသမျှဖြစ်ပေသည်။

မြေဘီလူးသည်မြေပေ့သည့် အပြင် အလွန် ရက်စက်ကြမ်း

ကြုတ်သော သူဖြစ်လေသည်။

* * *

အကြောင်း

သိုင်းလောက၌ ထူးခြားသောသတင်းတစ်စုံ ထွက်ပေါ်
လာ၏။

ထိုသတင်းကို ကြားရသူတိုင်းက တအံ့တဩ ဖြစ်ကြစေ
သည်။

သိုင်းလောက၌ ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့သောမိုးကြိုးခံးကောင်၊
စုံသယ်ခားပါရဂူနှင့်သွားခရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့၏။

ငြိပ်ပဲ့အပြီးတွင် ကောင်စုံသည် ခားပါရဂူ၏ လတ်ချက်
ဖြင့်သေဆုံးသွားသည် ဆိုသောသတင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ခားဖြင့် မည်သူမျှသေစေရ
ဟူသော ခားပါရဂူ၏ သစ္စာစကားကို သိရှိသောကြည့်

များအားလုံး ကောင်းစုသေဆုံးသွားသည် ဆိုသောသတင်း

ကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်ကြသည်မှာ ထူးဆန်းသည် မဆိုနိုင်
တော့ချေ။

နေ့နံနက်မှ အနောက်တစ်ညိုငုတ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွား
တော့မည်ဖြစ်လေ၏။

ကောင်းဖူးသည် ရွာအဝင်လမ်းလေးဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေ
သည်။

သူ၏ပြုစင်သန့်ရှင်းသော မျက်နှာလေးတွင် စိတ်ညစ်ညို
သည့်အသွင်ပေါ်လွင်နေလေ၏။

‘သား၊ မိုးချုပ်တော့မယ် မေမေ့တို့ အိမ်ပြန်ကြစို့ဇေ’
မိခင်ဖြစ်သူ ကျင်းကျင်း၏ စကားသံ ထွက်ပေါ် ထားမှ
ကောင်းဖူးကမိခင်ဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်လေသည်။

‘မေမေ ဖေဖေသွားတာ ကြာပြီနော်’

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ကောင်းဖူးက မေးသည်။

‘မေမေ...ဖေဖေ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲဟင်’

ရုတ်တရက်....

သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာ
သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က....

သူမသည် သားဖြစ်သူကိုခေါ်ကာ ဆယ်မိုင်မျှဝေးသော
မြို့လေးသို့သွားကာ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဝယ်ယူ
ခဲ့သည်။

ထိုမြို့လေးတွင်....

ကုန်သည်ပွဲစားများ၊ ဝင်ရောက် သွားစောကြပြီ၊ သိုင်း
လောကသားများလည်း ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

လူပျော်ကြီးသည် ခရီးသွားများ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများနှင့်
ဆက်သံသည့် ကုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

လူပျော်ကြီးသည် သိုင်းလောက၏ သတင်းထူးများအား
ကြားနေတတ်သည်။

ကျင်းကျင်းသည် လူပျော်ကြီးနှင့် သွားရောက်စော့ဆုံပြီး
သတင်းထူးတစ်ခု ကြားရ၏။

သူမနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေသော သတင်းတစ်ခု ဖြစ်
ကြောင်း နေ့စက်မှ သိလိုက်ရလေ၏။

သိုင်းလောက၏ သတင်းသည် မြောက်ပိုင်း နယ်သို့တိုင်
လွင့်ပျံ့ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းကို သိရပြီးနောက်....

ကောင်းဖူးက ရေရွတ်လိုက်၏။

‘မြန်မြန်လာပါတော့ ဖေဖေရယ်၊ သားလွမ်းလှပါပြီ’

ကျင်းကျင်းက မျက်နှာကို တစ်ချစ်လွဲလိုက်၏။

သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်ကို မတွေ့မြင်စေလိုပါ။

အကယ်၍....

ဖေဖွဲ့ဖြစ်သော ကောင်းစု တည်သောအခါမှ ပြန်လွန်နိုင် တော့မှာ မဟုတ်ကြောင်း စောစောစောစော သိနိုင်မည် ဆိုပါလျှင်...

* * *

'ဟား ဟား ဟား'

ရယ်မောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြေဘီလူးက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မြေခွေးရိုချီက မေးလိုက်၏။

'မြေဘီလူးဟာ မုတ်ဆိတ်ဆိတ်က တစ်ခုခုရခဲ့ပြီ ထင်တယ် မြေဘီလူး ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ညီအကြောင်းကို သိခဲ့ရပါတယ်ဗျာ'

'မြေဘီလူးရဲ့ညီ သွေးဘီလူးဟာ'

'သူ့သေသွားပါပြီ'

'ဗျာ'

မြေခွေးရိုချီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

ဘီလူးလေးဖော်သည် အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းသူ များအဖြစ် ကျော်ကြားနေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ယခု....

သွေးဘီလူးလေးဆုံ သွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်....

ကျွန်ဘီလူးသို့ ဖော်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ပိုက် ကြည့်နေကြမည် မဟုတ်ပါ။

သိုင်းလောကတွင် ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည်ဟု မြေခွေးရိုချီ နားလည်လိုက်၏။

မြေဘီလူးကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

'ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဗျ'

မြေဘီလူးက ပြော၏။

'မိုးကြိုးစားကောင်းစုရဲ့ လက်ချက်ပဲ'

မြေခွေးရိုချီ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ပေးစပ်ပိတ်ထားပြီး ထပ်မံမေးတော့ပါ။

မိုးကြိုးစား ကောင်းစုသည် ပို၍ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

မြေဘီလူးက ပြော၏။

'ကောင်းစုက မြောက်ပိုင်းကိုပြန်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က မြောက်ပိုင်းကိုလိုက်သွားဖို့ စိတ်

ကူးထားတယ်'

ရိုချီက....

'ကျုပ်က'

'ခင်ဗျားလဲ လိုက်ခဲ့ရမယ်'

'ကျုပ်'

မြေဘီလူးက ပြုံးလိုက်၏။

'မြေခတ်ပိုင်းဒေသကိုသွားရတာ ပျော်စရာကောင်းမှာပါ ဗျာ၊ တောတောင်ရေမြေနဲ့ သဘာဝအလှအပတွေ သိပ်ပေါ များတယ် ဆိုပဲဗျ'

ရိုချိုက ဘာမျှမပြောနိုင်ချေ။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် မိုးကြိုးခင်းအောင်းစို့နှင့် ရင် ဆိုင်ရမည်ကို စန့်လေးနေသည်။

မိုးကြိုးခင်းကောင်းစုသည် သိုင်းပညာအလွန်တော်သူဖြစ် ကြောင်း သိဘာကြုံဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်....

'ခေါက်....ခေါက်'

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရိုချိုက ပြောလိုက်၏။

'ဝင်ခဲ့ပါ'

တံခါးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

ရိုချို၏ တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ရိုချိုက မေးလိုက်၏။

'ဘာကိစ္စလဲဟေ့'

ထိုလူက....

'သိုင်းလေးကမှာ ထူခြားတဲ့ သတင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ် လာလို့ လာပြောတာပါ'

ရိုချို မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

မြေဘီလူးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

သတင်းလာပို့သူက....

'မကြာသေးခင်က သတင်းတစ်ခု ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ မိုးကြိုးခင်းကောင်းစုဟာ သူ့ရဲ့သွေးသောက်မိတ်ဆွေ ရတနာ စားမယူ အရေးနိမ့်သွားတာကို မကျေနပ်လို့ ခားပါရဂူနဲ့ ထူးချွန်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပါဘယ်'

'ဟင်'

မိုးကြိုးခား ကောင်းစု၏အမည် ပါလာသဖြင့် မြေဘီလူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

'ဘယ်တုန်းကလဲ'

သတင်းလာပို့သူက....

'သိပ်မကြာသေးပါဘူး'

'သူတို့ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား'

သတင်းပို့သူက ခေါင်းညိတ်၏။

'ကောင်းစုဟာ ဇာတ်မြုပ်ရှောင်တိမ်းနေတဲ့ ခားပါရဂူကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကောင်းစု ရှုံးနိမ့်သွားပါတယ်'

မြေဘီလူးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။

သတင်းလာပို့သူက ဆက်ပြောလေ၏။

'ခားပါရဂူရဲ့ ဆက်ချစ်ကြောင့် ကောင်းစုသေဆုံးသွား ခဲ့ပါတယ်'

သူ၏စကားဆုံးလျှင်....

ဘာ

မြေဘီလူး၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ထိုလူ၏အကျိရင်ဘတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရင်း...
 'ဘာပြောတယ်၊ ဓားပါရဂူရဲ့သက်ချက်ကြောင့် ကောင်းစု
 သေဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား'
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ထိုလူက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသော်လည်း မြေဘီလူးကို
 ပြန်ပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။
 မြေဘီလူးက...
 'ငါ့မေးနေတာကို ပြောစမ်းပါဦး၊ ကောင်းစုသေသွားပြီ
 ဟုတ်လား'
 ထိုသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ဟုတ်တယ်'
 'မင်းလိမ်ပြောတာ'
 'ဗျာ'
 ထိုသူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။
 'ဓားပါရဂူရဲ့ သစ္စာစကားကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက
 သိထားကြတယ်ကွ'
 ထိုလူကရှင်းပြ၏။
 'ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမယ့် ပြိုင်ပွဲမှစ သူ့အသက် ကိုယ်
 အသက်လုကြတာမို့ ဓားပါရဂူက သတ်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်
 သွားလို့ သိရပါတယ်'
 'တော့က'

မြေဘီလူး ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်လိုက်၏။
 ထိုလူကို ဆောင့်တုန်းလိုက်ပြီး...
 'ငါ့ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းကြည့်မယ်၊ မင်းသတင်းမှားနေမယ်
 ဆိုရင် သေဖို့သာပြင်ထား'
 ဝေါက်လိုက်သည်။
 ထိုနောက်...
 ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းနင်းက အခန်းတိုင်းမှ ထွက်သွားတော့
 သည်။
 မြေးခွေးရိုချိက မြေဘီလူးထွက်သွားခြင်းသည် အပြီး
 တိုင် ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ပါစေဟု ဆုံးတောင်း နေမိခေမာတော့
 သည်။

မြေဘီလူးသည် ကြားရသောသတင်းကို မယူ ကြည်နိုး
ပါချေ။

ထို့ကြောင့်....

သိုင်းလောကသို့ ဆင်းတစ ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းသည်။

ထိုအခါ ကြားရသောသတင်းမှာ မှန်ကန်နေကြောင်းသိ
လိုက်ရလေသည်။

ခဲပါရဂူ၏လက်ချက်ဖြင့် မိုးကြိုးစားကောင်းစုသေဆုံး
သွားပြီဆိုသောသတင်းသည် ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ဖြစ်နေ
သည်ကို သိသို့ရစေသည်။

မြေဘီလူးသည် ကောင်းစုသေဆုံးသွားပြီဟု သိရလျှင်
ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေသည်။

* * *

မိုးကြိုးစားကောင်းစု သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

မြေဘီလူးသည် သွေးဘီလူးအတွက် ကောင်းစုအပေါ်
မကျေမနပ် အခဲမကျေဖြစ်နေသည်။

သို့သော်....

ကောင်းစုသေသွားပြီဟု သိလိုက်ရသောအခါ အားမလို့
အားမရ ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူက ဆောင်းစုကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရင်ဆိုင်နိုင်တော့
မည်မဟုတ်ပါချေ။

ကောင်းစုနှင့်ရင်ဆိုင်လိုပါက တမလွန်ဘဝသို့ လိုက်သွား
ဖို့သေချာပေတော့သည်။

‘တောဏ်’

မြေဘီလူး ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်၏။

ရိုချိက စိတ်သတ်သာရာရသွားသလို သက်ပြင် ချလိုက်
သည်။

ကောင်းစုသေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ မြောက်ပိုင်းသို့ လိုက်သွား
စရာမလိုတော့ပါချေ။

အန္တရာယ်တစ်ခု လွတ်မြောက်သွားပြီ မဟုတ်ပါလော့။

ထိုစဉ်....

မြေဘီလူး မျှော့မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘ခဲပါရဂူမှာ သစ္စာစကားတစ်ခွန်းရှိတယ်မဟုတ်လော့။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိကြကစား’

ရိုချိက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းစုက သူ့လက်ချက်နဲ့သေသွားခဲ့ပြီ’

ကောင်းစု သေဆုံးသွားရသည့်ကိစ္စမှာ အံ့ဩစရာကောင်း
သောကိစ္စဖြစ်နေသည်။

မြေဘီလူးက ထင်မြင်ချက်ဖြင့် ပြော၏။

‘ဒီကိစ္စ မရိုးသားဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်’

ရိုချိ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ကောင်းစုနှင့် ဓားပါရဂူတို့ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို
မြေဘီလူးက စုံစမ်းတော့မည်မှာ သေချာနေပါသည်။

ဤကဲ့သို့....

ထူးလည်း ကန့်လန့် ကန့်လန့်ဖြင့် ပါဝင်နေရဦးမည့်မှာ
သေချာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့တော့မိလျှင် ရိုချိရင်ထဲ တွင်းကြပ်သားပြီး....

‘ဓားပါရဂူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထွက်ပေါ်လာတဲ့သတင်းတွေ
တာ ဘယ်တုန်းကမှ မှားယွင်းခဲ့တယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူးဗျာ’
ပြောလိုက်၏။

မြေဘီလူးက....

‘ဒါတော့....ဓားပါရဂူနဲ့တွေ့မှ ပြောလို့ ရလိမ့်မယ်။ကျုပ်
ကတော့ သူ့မျှားပြောတာ သိပ်ပြီးမယုချင်ဘူးဗျာ’

ရိုချိက ပြန်ပြော၏။

‘တကယ်လို့ ဒီသတင်းက မှန်ကန်နေရင်တော့ဗျာ’

မေးလိုက်ပြီး....

မြေဘီလူးက ရုတ်တရက်အဖြေမပေးနိုင်ပဲဖြစ်သွား၏။

ရိုချိက သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကလေးကြာမှ သူ့သက်ပြင်ချလိုက်၏။

‘ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်အတွက် လုပ်ပေးစရာ
ကိစ္စတစ်ခုပဲ ရှိကော့မှာဗျာ’

‘ဘယ်လိုကိစ္စမျှစားလဲဗျာ’

မြေဘီလူးက ပြောလိုက်၏။

‘မြောက်ပိုင်းကိုသွားပြီး ကောင်းစုရဲ့မိသားစုကို ခေါ်
လာဖို့ပါပဲ’

မြေဘီလူးရိုချိ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မြေဘီလူးကိုလှမ်းကြည့်
လိုက်၏။

မြေဘီလူးသည် အငြိုးကြီးသူဖြစ်ကြောင်းကို သဘော
ပေါက်သွားစေသည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသီတာကြည့် ခေးပါဂူ၏သံစွဲ
စကားတစ်ခုနဲ့ရှိ၏။

ထိုသံစွဲစကားမှ...
'ကျွန်ုပ်၏ခံစားဖြင့်မည်သူမျှမသေစေရ'

'ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

* * *

လေဝေ ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

ရွာ၏ခြေခတ်များသည် တဖြည်းဖြည်း ကြေကျလာကြ
သည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ ဝါရုံပင်များ ရှိနေ၏။

ဝါရုံပင်များရှေ့တွင် အုတ်ဂူစစ်လုံးရှိနေ၏။

ထိုအုတ်ဂူ၏ရှေ့တွင်ယခင်က...

ခေးပါဂူ၏အုတ်ဂူ....

ဟူ၍ ရေးသားထားသော စာမည်းကျောက်စာတိုင်ရှိနေ
သည်။

ယခု...

တမ့်ညှိုးကျောက်စာတိုင်ပေါ်မှ စာများပြောင်းလဲသွားပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ပြောင်းလဲရေးသားထားသော စာများမှ...

'မိုးကြိုးခေးကောင်းစု'

ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

မိုးကြိုးခေးကောင်းစု သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်...

ခေးပါဂူက ကောင်းစုအား ဖောင်းမုန်စွာပင် မြုပ်နှံ
ပေးလိုက်သည်။

ကောင်းစုမှ ညှုလက်ချက်ဖြင့် ပထမဆုံးသေဆုံး သွားသူ
ပင်ဖြစ်သည်။

ခေးပါဂူဝိမ်းလိသည် အုတ်ဂူရှေ့တွင် ခူးထော့ထိရှိနေ
ဆဲ။

ကောင်းစု၏အုတ်ဂူ၌ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်များရှိ၏။
ဝမ်းလိ၏မျက်နှာမှ ဖြူဖပ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေသကဲ့သို့မျက်တုံး

အစုံမှာ ရိဝေနေ၏။

ကောင်းစု၏ အုတ်ဂူကိုအတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည်နေပြီးမှ
တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်၏။

'ဒီတစ်သက်မှာ ကျုပ်ခဲမကိုင်တော့ဘူးလို့ ကတိပေး
ပါတယ် ပြီးတော့....'

ခမ်းနည်းကြေကွဲလာသည် အလွန် ညှုအသံထဲ တဖြည်း
ဖြည်းတိမ်ဝင်သွား၏။

သုသည် ကောင်းစု၏ အုတ်ဂူရှေ့တွင် ထိုင်ကာ ပြောဆို
စိတ်စေသည်။

လူ၏ဘဝသည် ကောင်းစုနှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် များစွာ
ပြောင်လင်းလှပစေသည်။
ထိုပြောင်းလဲမှုသည်။

ဇုက္ကပင်လယ်

မြောက်ပိုင်းဒေသ....
မြောက်ပိုင်းဒေသသည် အေးချမ်းသာယာသည့် ရိုးသားပွင့်
လင်းသူများ၊ စိတ်ထား ဖြူစင်သူများသာ နေထိုင်ကြသည့်
အရပ်ဒေသဖြစ်ပေသည်။
ကျင်းကျင်းနှင့် ကေခင်းဖုံတို့ သားအမိသည်လည်း ထို
အရပ်ဒေသတွင် နေထိုင်ကြသူများထဲမှာ အပါအဝင် ဖြစ်ပေ
သည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်သို့ ငုတ်လျှို၊ ပျောက်ကွယ်
သွားတော့မည်ဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးတင်လေးများ၊ အိပ်တန်းဝင်ရန် ပျံ့ခန်းနေ
ကြသည်။

ဆည်ဆာရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ
သာယာလှပနေသည်။

ကုန်းကမူလေးပေါ်တွင် ကောင်းဖုံး၊ က မလှုပ်မယှက်ရပ်
စေသည်။

သူ၏ မျက်နှာလေးမှာ မကတိ ချစ်စဖွယ် ထောင်းလှပေ
သည်။

သို့သော်....

သူ၏မျက်နှာလေးမှာ ညို၊ ငယ်၍နေသည်။

မျက်လုံးအစုံမှာ ရီဝေနေပြီး အဝေး တစ်နေရာသို့ လှမ်း
မျှော်ကြည့်နေသည်။

ကျင်းကျင်းသည် သားဖြစ် သူကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်များ
စီးကျလာသည်။

ကောင်းဖုံးက သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ကောင်းစု ပြန်ရောက်
လာချိန်ကို စောင့်မျှော်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းစု ထွက်သွားသည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီ ဖြစ်
သည်။

ယခုတိုင်....

ရောက်မလာသေးပါ။

ကောင်းစု ဘယ်သေအခါမှ ပြန်ရောက် လာနိုင်တော့
မည်မတုတ်ကြောင်း ကျင်းကျင်းမှာ နားလည်လိုက်လေတော့
သည်။

မကြာသေးမီက....

မြို့သို့ တက်ပြီး သတင်းစုံစမ်းခဲ့ရာတွင် သိုင်းလေးစာနှင့်
အဆက်အသွယ်ရှိသော လူပျော်ကြီး ဆိုသူထံတွင် ထောင်းစုံ
မှာသေဆုံးသွားပြီဟူသော သတင်းရခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ကျင်းကျင်းမှာ ပထမဆုံးဝေယု ကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့
ရပါသည်။

သို့သော်....

ကောင်းစု လုံးဝ ပြန်ရောက်လာခြင်း မရှိတော့သေး
ကြောင့် တစ်ဖထက်အစစ် ယုံကြည်လက်ခံရမလိုပင် ဖြစ်လာ
သည်။

ဟုတ်ပါပြီ အစ်ကိုကောင်းစုံသေဆုံးသွားပြီလို့ လူပျော်
ကြီးက ပြောတော့တယ်ပဲ ဖြစ်မှပေါ့လေ။

ကျင်းကျင်းဆေးစက်တည်ရာရနိုင်တော့ပါ။

မျက်နှာလွဲကစ ငိုကြွေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်....

ကောင်းဖုံးသည် မိခင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီးလျှင် မေး
လိုက်သည်။

‘အမေ၊ အဖေဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာလဲဟင်’

ကျင်းကျင်းက မျက်ရည်များကို ကပျစာယာသုတ်၍ပြော
သည်။

'အမေလဲ မပြောတတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ပြန်လာတော့ မှာပါ'

သားဖြစ်သူ ကောင်းဖု'ကို အားပေး နှစ်သိမ့် လိုက်လေသည်။

သူက....

'ရွာထဲက အရက်သမားကြီး အစားပြောတာများ မှန်နေ ပြီးလာဟင်'

ဟူ ပြောစာ၏။

'ဟင်'

ကျင်းကျင်း အံ့ဩသွား၏။

ကောင်းဖု'ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

'အာစီးက သားကို ဘာတွေ ပြောထားလို့ လဲသားရဲ့ မေးလိုက်၏။

သူက မိခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ....

'ဦးလေးအစားက မြောတယ်၊ အဖေက သားတို့ သား အမိကို ထားပစ်ခဲ့ပြီးတော့ ပြည်မကိုပြန်သွားပြီတဲ့၊ ပြီးတော့'

သူ၏ ဇနီး တစ်ဝက်တစ်ပြက်ဖြစ်သွား၏။

ကျင်းကျင်းက အလျင်စလိုမေးလိုက်၏။

'ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ'

သူက....

'အဖေက အစာဝလို့ ငွှာနပြန်တာတဲ့'

'ဘာ'

ကျင်းကျင်း၏ အသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မျက်လုံးများမှာ ဒေါသကြောင့်နီနေ၏။

သူ ထိတ်လန့်သွား၏။

ကပျားတယခုနောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

သူ၏ မိခင်ကို အထိတ်တလန့်ကြည့်နေလေ၏။

သူ၏မိခင်မှာ ယခုလို ဒေါသ ထွက်နေသည်ကို တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ သူ မတွေ့ဘူးပဲ။

မမြင်ဘူးပါဘူး။

ကျင်းကျင်းသည် သားဖြစ်သူ ကောင်းဖု'ကို စိုက်ကြည့် လိုက်၏။

ပြီးနောက်

'အော် သားက ဒီအရက်သမားအစားဆိုတဲ့လူနဲ့သွားပြီး တော့ အပေါင်းအသင်းလုပ်တယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား'

မေးလိုက်၏။

သူ ခေါင်းခါ၏။

'မတုတ်ပါဘူး အမေ သားရွာစာယပိုင်းကို သွားတုန်းက သူနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ရတာပါ။ သူက ဘာမှမပူပါနဲ့တဲ့ ကျွန် တော်တို့ သားအမိကို ဆွစောင့်ရှောက်မယ်လို့ တောင်မှ ပြော လိုက်ပါသေးတယ်'

'ဟင်'

ကျင်းကျင်း နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်၏။

'သူလိုလူစားမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ဘူးဆိုတာ
ကို သူမသိဘူးလား။ ကဲလားလား အိမ်ပြန်ကြစို့'

သူခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အမေ'

ကျင်းကျင်းက သားဖြစ်သူ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်သွားလေ
သည်။

* * *

သူတို့သည် ရွာထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြပြီ။ တောင်ဘက်ပိုင်း
သို့ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ရွာကစေးသည် တောင်ပေါ်တွင် တည်ထားသော ရွာ
ကလေးတစ်ရွာဖြစ်၏။

တောင်ပေါ်တွင် မြေကွက်လပ်၌ အိမ်ခြေများ စုံစုံရုံးရုံး
ဖြစ်နေသလို တောင်ကမူလေး များပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်
ထားသော အိမ်ကလေးများတည်ရှိနေ၏။

အချို့က သစ်ပင်များကြား၌ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ အိမ်
ဆောက်ထားကြသည်။

ကျင်းကျင်းတို့ အိမ်ကလေးမှာ ရွာတောင်ဘက် အစွန်ရှိ
ရှိတောင်ကုန်းလေး တစ်ခုပေါ်၌ သီးသန့်ဆေးစင်လုပ်ထား
သော အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်တွင် သီးပင်များ၊ စိုက်ပျိုးထား
သလို ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက် တို့ရစ္ဆာန်များလည်း မွေးမြူထားလေ
သည်။

ဤအည်မှာ

ကောင်းစုံ၏ လက်ရာပင်ဖြစ်သည်။

ကျင်းကျင်းတို့ စကားတပြောပြောဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့
ရာ ရွာထဲမှ အိမ်များကို ဖြတ်သန်းပြီး တောင်ကုန်းလေး
ခြေရင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုစဉ်....

'ညီမကျင်း၊ ညီမကျင်း'

အဝေးမှ ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေ
သည်။

သူမ၏ ခြေလှမ်းများတုန်ခန်ပင်ရပ်တန့်သွား၏။

နှေးကဲသို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ

ခြေလှမ်းဒဿီ၊ ခယိုင်ဖြင့် လာနေသော လူတစ်ယောက်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူမ မျက်နှာတင်းမာခတ်ထန်သွားသည်။

နှာခေါင်းကပ်ချက်ရှု့လိုက်သည်။

'အနှောင်အဖွယ်ပဲ'

ရွှေရွတ်သိုက်သည်
ကောင်းဖို့ကလည်း
'ဟင် ဦးလေးအစီး'
လွတ်ခနဲအော်လိုက်သည်။

* * *

အစစီး....
အစစီးသည် ကျင်းကျင်းတို့ရွာမှ အရက်သမားထပ်ဦးပင်
ဖြစ်သည်။
မိဘများက ချမ်းသနကြယ်ဝံ့ထောကြောင့် အလုပ်အကိုင်
မယ်မယ်ရရ မလုပ်ပေ။
သောတံစားမှုယစ်တစ ရွာထဲ၌ ရမ်းကားနေသူတစ်ဦး
ဖြစ်၏။
ကျင်းကျင်းကို အပျိုဘဝကတည်းက ကြိုတ်ပိုးခဲ့သူလည်း
ဖြစ်၏။
ကျင်းကျင်းသည် မိဘများ ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်သော
ကြောင့် ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

သူ၏ဦးလေး လက်ထဲ၌ပင် ကောင်းစုနှင့် အကြောင်းပါ
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။
ထို့နောက်....
ကောင်းစုက ကျင်းကျင်းနှင့် အတူနေပြီး ပြည်မသို့မပြန်
တော့ခြင်း ဖြစ်၏။
ယခု....
ကောင်းစု မရှိတော့သဖြင့် အစစီးက ကျင်းကျင်းအား
နှောင့်ယှက်လာခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

* * *

အစစီးသည် ကျင်းကျင်းတို့ သူ့ရလမ်းကို ပိတ်ထား
လိုက်၏။
'ညီမကျင်းကျင်း....ဘယ်အပြန်လောကြလဲ'
မေးလေ၏။
'ကျွန်မဘာသစ တယ်ကပဲပြန်လာလော့၊ ရှင့်အပူမပါဘူး'
ဘုဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်၏။
အစစီးက မဲ့ပြုံးပြုံးအာ ပြောလိုက်၏။

‘ညီမကျင်းကျင်းက တစ်ရွာသားကို အခုထိစေခင်မျှော်
နေတုန်းပဲကိုးကွယ်၊ သူ့ဆတော့ ညီမကို သတိမရတဲ့အပြင်
ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ထမ်းခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီဆိုတာကို
မသိဘူးလား’

‘ဘာရှင်’

ကျင်းကျင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

အကိုတင်းတင်း ကြိုက်ထားလိုက်၏။

အစစီးက ပြောပြန်၏။

‘ညီမကျင်းကျင်း အခုလိုဒုက္ခရောက်နေတာကို အစ်ကိုက
မကြည့်ရဘိပါဘူးကွယ်၊ အစ်ကိုက ညီမကိုတကယ်ချစ်တာပါ၊
ညီမကို စောင့်ရှောက်ပါရစေလား’

သူမက ဒေါသတကြီးပြော၏။

‘ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ရှင်တော်တော် မိုက်ရိုင်းလှချည်
လား’

အစစီးက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြော၏။

‘ဟဲ့...ဟဲ့၊ ကျုပ်က ညီမကျင်းကျင်းအပေါ်မှာ တကယ်
ချစ်တာပါ၊ မေတ္တာလွှဲမပျက်ပျက်ပါဘူး၊ ညီမ ကျင်းကျင်း
ကိုလေ’

‘ရှင် လူပါ၊ စလှချည်လှစား’

သူမ ဒေါသထိန်းနိုင်တော့ပါ။

‘ဖြန်း’

အစစီးကို ပါးချက်ချလိုက်၏။

‘ဟင်’

အစစီး ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်သိုက်၏။

အစစီး၏ပါးတစ်ဖက်မှာ နီရဲသွား၏။

ကျင်းကျင်းက ဂရုမစိုက်ပါချေ၊

ကောင်းပု၏ လက်ကိုဆွဲထား....

‘လာ...သွားစို့’

ကောင်းပု ကိုခေါ်ကာ တောင်ကုန်းပေါ် တက်သွားစေ
သည်။

အစစီးက ကျင်းကျင်းတို့အား အတန်ကြာသည်အထိပင်
စိုက်ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ....

‘တစ်နေ့ တွေ့ကြည့်မှပေါ့ ကျင်းကျင်းရယ်’

ကြုံးဝါးကတ လိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ညီ....

စောခင်ကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန် သခင်ပေါ်တော့
သည်။

လရောင်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ
ပေသည်။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၏။

ကောင်းဖု အိပ်ပျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျင်းကျင်းမှာ သစ်သီးနှံအစုံအစုံနန်းကြီး အိမ်ရှေ့
သို့ ထွက်လာ၏။

အိမ်ရှေ့ရှိ သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ခုံတန်းလျားတစ်ခုရှိနေ
သည်။

ထိုတန်းလျားတွင် လသာသောညများ၌ ကျင်းကျင်းနှင့်
ကောင်းစုတို့ အတူထိုင်ကာ

တစ်ရှေ့ ရေးအတွက် တိုင်ပင်ပြောဆိုခဲ့ကြပုံများကို ကျင်း
ကျင်းမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုသို့ တွေးမိသည်နှင့်....

ကျင်းကျင်း၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များ ရစ်စဲစာ
တော့သည်။

ကောင်းစု ပြန်ရောက်မလာခြင်းမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါစေ
စည်။

သို့သော်....

သေဆုံးသွားသည် ဆိုသည်ကိုမူ ကျင်းကျင်းမှာ ဇာန်မခံ
နိုင်ပါချေ။

မယုကြည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေပါသည်။

သူမက အရူးသဖွယ် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

'အစ်ကို မသေသေးပါဘူး။'

တတုတ်တုတ် ရေရွတ်နေ၏။

ကောင်းစုသာ အသက်ထင်ရှား ရှိနေပါလျှင် ကျိန်းထေ
ပြန်စာရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုမူ....

ကျင်းကျင်းသည် ခုံတန်းလေး၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

သူမသည် ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကြီးကို မော့ကြည့်
လိုက်၏။

လဝန်းသည် ကြယ်များစိုင်းရုံလျက် လှချင်တိုင်းလှနေလေ
သည်။

သူမ၏ဘဝမှာကား ဒုက္ခပင်လယ် ဝေနေလေ၏။

ကျင်းကျင်းက....

'လဝန်းကြီးရယ်.... အစ်ကို့ကိုတွေ့ရင် အမြန်ဆုံးပြန်လာ
ပါလို့ ပြောပေးပါလားရှင်'

တိုင်တည် ပြောဆိုလိုက်၏။

သူမသည် ကောင်းစု သေဆုံးသွားပြီဆိုသော သတင်းကို
ယုံကြည်လက်ခံကာ နေသွားရမည်လော။

သို့မဟုတ်....

ကောင်းစုနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ကောင်းစု၏ အကြောင်းကို
စိတ်ကျကျသိရှိဖို့ ကြိုးစားမည်လော။

သူမမှာ ထိုအချက် နှစ်ခုစလုံးအား ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေလေ
သည်။

အတန်ကြာသည်အထိ တွေးတောစဉ်းစားနေ၏။

အမျိုးမျိုး တွေ့ဝေစား စဉ်းစားလိုက်သည်။

နေခက်ဆုံးတွင်...

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာဖြင့် ချမှတ်လှို၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ...

သူမ၏ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဇာတိရပ်ရွာကို
ခွဲခွာပြီး ခရီးဝေးသို့ သွားရန်ပင် ဖြစ်စေတော့သည်။

စိတ်ကြီးသူ

နေခြည် ဖြစ်ကျနေ၏။

တောင်ကြား၊ လမ်း၊ လေး၊ မှာ သာယာလှပနေ၏။

မြေဘီလူးသည် လက်နှစ်ဖက်နေခက်ပစ်ကာ တောင်ကြား
ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

တောင်ကြားလမ်းအတွင်း၌ ရောင်စုံပန်းများမှာ ဖူးပွင့်
နေကြ၏။

အဘိုးအိုတစ်ယောက် ပန်းများခူးနေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

မြေဘီလူးက အဘိုးအိုကိုတွေ့လျှင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွား
သည်။

ထိုနေရာမှရပ်ကာ အဘိုးအိုအား အကဲခတ်၍ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုမှူး ပန်းများကို ဝရုတစိုက်ဖြင့် ခူးနေသဖြင့် မြေဘီလူးကိုပင် ဂရုမစိုက်မိချေ။

ခဏအကြာ....

‘အဟမ်း’

မြေဘီလူးက ချောင်းဟန့်သံပေးလိုက်တော့မှ သတိဝင်လာသည်။

ပန်းခူးနေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မြေဘီလူးကို တွေ့မြင်သွားလျှင်....

‘ဪ... ဧည့်သည်ရောက်လာတာကိုး’

ရေရွတ်တာ ပန်းပင်များကြားမှ ထွက်လာခဲ့တော့လေသည်။

မြေဘီလူးက အဘိုးအိုထံသို့ ချဉ်းစပ်သွားလိုက်သည်။

‘ဒီတောင်ကြားထဲမှာ ဓားပါရဂူဝမ်းလိ နေတယ်မတူထိစား’

ဟု မေးလိုက်၏။

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘အင်း... အရင်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အခုတော့ သူ၏စာမဆုံးခင် မြေဘီလူးက ကြားဝင်ပြောလိုက်လေ၏။’

‘အခုတော့’

မေးလိုက်ပြန်သည်။

အဘိုးအိုထ....

‘အခုတော့ မနေတော့ပါဘူး’

ဟု ပြောလေ၏။

မြေဘီလူး မျက်မှေ့စင်ကြုတ်သွား၏။

‘တစ်ပြစ်လို့ လဲဗျ’

အဘိုးအိုက ရှင်းပြလေ၏။

‘သူ့ကြောင့် မိုးကြိုးဓားတောင်စု သေဆုံးသွားခဲ့တမို့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်သွားပါပြီ’

မြေဘီလူးသည် ဓားပါရဂူဝမ်းလိနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရန် လစခဲ့သူ မဟုတ်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်

ဓားပါရဂူအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလှသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

မြေဘီလူးက အဘိုးအိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ‘ဓားပါရဂူ ဝမ်းလိကြောင့် ငှောစင်းစု သေဆုံးသွားတာ အမှန်ပဲလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘အမှန်ပါပဲ’

မြေဘီလူးက....

‘ကျုပ်ယု ရမှားလား’

အဘိုးအိုက ခပ်အေးအေးပင် ပြော၏။

'တောင်ပေတမာ ကောဇင် စုနဲ့အုတ်ဂူရှိပါတယ်။ သွားပြီး
ကြည့်လို့ ရပါတယ်'
မြေတီလူး၊ ခေါင်းညှိတို့လိုက်၏။
'ကျုပ်ကြည့်ချင်တယ်'
အတိုးအိုက....
'ကောင်ပြီ၊ လိုက်ခဲ့ပါ'
ပြောပြီး ချေ့မှလမ်းပြ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
မြေတီလူးက အေးအေးဆေးဆေးပင် လိုက်ပါသွားလေ
သည်။

သူတို့သည် ချောင်းကူးတံတားလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
လျှင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့သို့ 'ရောက်ရှိသွားကြလေတော့
သည်။

ထိုအခါ....
မြေကွက်လပ်တွင် လူငယ်တစ်ယောက် ခံစားပညာ လေ
ကျင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အတိုးအိုနှင့် မြေတီလူး လှမ်းဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင်
လူငယ်က ချက်ချင်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

မြေတီလူးသည် အတိုးအိုနှင့်လူငယ်ကို အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ပြီး....

'ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ'
မေးလိုက်သည်။
အတိုးအိုက....

'ကျုပ်က ချူးတပါ၊ သူကတော့ ကျုပ်တူဖြစ်တဲ့ ချူရင်
ပေါ့၊ ကျုပ်က ခားပါရဂူဆီမှ အိမ်ထိန်းကြီးအဖြစ် အမှု
ထမ်းခဲ့တစ ကြာပါပြီ....

'ကျုပ်တူမှ မိဘတွေမရှိတော့တစနဲ့ သိုင်းပါရဂူဆီမှ
ခွင့်တောင်းပြီး ကျုပ်ဆီကို ခေါ်ထားလိုက်ရတာပါ'

မြေတီလူး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။
သူက ချူးတအား ကြည့်လိုက်ပြီး....

'ခင်ဗျားတို့ဟာ ခားပါရဂူဝမ်းလိမ့်လူးတူပေါ့'
ချူးတ ပြုံးလိုက်၏။

'ကျုပ်တို့က သူ့ကို အလုပ်အကျွေးပြုကြတဲ့သူတွေပါဗျာ'
ချူးတက ခားပါရဂူဝမ်းလိမ့် အနိုင်းအစေ့များဖြစ်သည်

ထူ ကိုယ် ကိုယ်နိမ့်ချကာ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
မြေတီလူးသက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူက ချူးတအားတစ်ချက်အကဲခတ် ကြည့်ကာမေးလာ
လေသည်။

'ခားပါရဂူဝမ်းလိမ့်လူးသွားပြီဆိုတော့ ခင်ဗျာတို့ ဘာ
ဆက်လုပ်ကြပလဲ'

အတိုးအိုချူးတဝန်းတုန်လိုက်ပြီး တည်ကြည်သော မျက်
နှာထားဖြင့် ပြောလာလေသည်။

'ကျုပ်တို့ ဝိမာဆက်ပြီးနေကြမှာပါ၊ ထစ်နေ့ သူပြန်ထစ
လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်'

မြေတီလူးပြီးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။
ထို့နောက်....

အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးလိုက်ပြီး....
 'သူ့လက်ချက်ကြောင့် ကောင်းခုသေဆုံးသွားပြီ ဆိုတော့
 ဝမ်းလဲဟာ'
 သူ၏စကားမဆုံးမီ ချူးတက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်လေ
 သည်။
 'သူဟာဘယ်တော့မှ ပထမ ခားသမား ဖြစ်လာတော့မှာ
 မတုတ်ဝါဘူး'
 မြေဘီလူး သတ်ပြင်းချလိုက်၏။
 သူက ချူးတအား တစ်ချက်ကြည့်တာ မေးလိုက်၏။
 'ဒါနဲ့ကောင်းစုရဲ့အလောင်းထကော'
 အဘိုးအိုမျိုးတက....
 'တောင်ကုန်းပေါ်မှာပေါ့'
 မြေဘီလူးခေါင်းစာဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။
 'တောင်ပြီလ သွားကြတာပေါ့'
 အဘိုးအိုမျိုးတက လူငယ် ချူးစန်းဘက်လှည့်ကာ ပြော
 လိုက်သည်။
 'ချူးစန်းအိမ်အလုပ် လုပ်စရာရှိတာတွေ ပြီးအောင်လုပ်
 ထားလိုက်ဦး'
 ချူးစန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ဟုတ်ကဲ့ အဘ'
 စကားဆုံးလျှင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။
 မြေဘီလူးသည် ချူးစန်း၏ လက်ထဲမှ ခေးကိုသတ်ပြု
 မိသွားပြီ....

မျက်မှောင်ကုပ်သွားမိသည်။
 'အောင်းလိုက်တဲ့ခေး'
 ဟူ၍လည်း ချီးကျူးလိုက်သည်။
 ချူးတပြုံးလိုက်သည်။
 'ဒါဟာ ခေးပါရဂူဝမ်းလိရဲ့ ခေးပါ။ သူဟာ ကောင်းစု
 ကိုစွဲ၍ပြိုင်ရင်း သတ်မိသလို သူ့ရဲ့သစ္စာစကားကို ဖောက်ဖျက်
 မိလိုက်တာကြောင့် တစ်သတ်လုံး ခေးမကိုင် တော့ဘူးလို့
 ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါတယ်'
 'ဪ....'
 မြေဘီလူး တီးတိုးရွှေ့တ်လိုက်သည်။
 အတန်ကြာမှ....
 သူက သတ်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 ခေးပါရဂူဝမ်းလိသည် အလွန်ချီးကျူးဖွယ်ရာ ထောင်း
 သော ခေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းလည်း သဘော
 ပေါက်လိုက်မိလေသည်။
 ချူးတက မြေဘီလူးအား အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး....
 'ကဲ....ကျုပ်နှောတ်လိုက်ခဲ့ပါ၊
 စကားဆုံးလျှင် ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်ဆောင် သွားသေ
 သည်။
 မြေဘီလူးက နောက်မှလိုက်သွားသည်။
 တောင်ကုန်းဝေးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိ သွားသောတော့
 သည်။

* * *

တောင်ကုန်း၊ လေးပေါ်တွင် အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်
သက်နေလေသည်။

လေ ဝေယမိး တိုက်ခတ်လာသောအခါ ဝါးရုံပင်များ
အသံမြည်အောင် လှုပ်ခါနေသည်။

ဝါးရွက် ခြောက်များက လေအစေ့တွင် မြေပေါ်သို့
တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွနေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြ လေ
သည်။

ချူးတနှင့် မြေဘီလူးတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ချူးတက မြေဘီလူးအား ကောင်းစု၏ အုတ်ဂူရုံရာသို့
ခေါ်ဆောင်လေ့ရှိခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟိုရှေ့က အုတ်ဂူဟာ မိုးကြိုး ဇေးသမား ထောင်စုရဲ့
အုတ်ဂူပါဘဲ’

ချူးတက ညွှန်ပြကားပြောလား၏။

မြေဘီလူး အဘိုးအိုချူးတ ညွှန်ပြရာသို့ ခပ်သွက်သွက်
လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

‘ကြောမီ...’

ဝါးရုံပင်အောက်ရှိ အုတ်ဂူလေးအနီးသို့ ရောက်ရှိ သွား
လေသည်။

အုတ်ဂူရှေ့တွင် ကမ္ဘည်းကျောက်စာတိုင်တစ်ခု ရှိနေလေ
သည်။

ထိုကျောက်စာတိုင်ပေါ်၌...

‘မိုးကြိုးဇေးကောင်းစု၏အုတ်ဂူ’

ဟူ၍ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ကျောက်စာတိုင်ဘေးတွင် ခံစားတစ်သက် ထိုးစိုက် ထား
လေသည်။

မြေဘီလူးမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီ...
‘ဒီဇေးထ’

ချူးတက ခပ်သွက်သွက်ပြောလေသည်။
‘ကောင်းစုရဲ့ မိုးကြိုးဇေးဝါ’
‘ဟင်’

မထင်မှတ်ထားသောစကားကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့်
မြေဘီလူးမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

ဇေးသမားတို့သည် မိမိ၏လက်နက်အပေါ် အစွဲအလမ်း
ကြီးသူများဖြစ်ကြသည်။

သူတို့၏ ဇေးကို ကုန်နှင့်မကွာ ဆောင်ထား တတ်ကြ
သည်။

လူရှိသျှင် ဇေးရှိရမည်...

ဇေးမရှိလျှင် လူထဲမရှိရ...

ဟူ၍ ခံယူထားကြသူများဖြစ်ကြလေသည်။
ယခု...

ကောင်းစု၏ မိုးကြိုးဇေးသည်ကိုိုင်ဆောင်မည့်သူ မရှိအောင်
ဘဲ မြေပေါ်၌ ထိုးစိုက်လျက်ထားရှိနေ၏။

ထို့ကြောင့်...

‘ကောင်းစုက တကယ်သေဆုံးသွားပြီကိုး’
မြေဘီလူးတီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ချူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ် သူ့ဟာ ဝမ်းလိနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ပြိုင်ဘက်
တွေထဲမှာ အတော်ဆုံးနဲ့ ကြောက်စရာအဆောင်ဆုံး ပြိုင်ဘက်
တစ်ယောက်ပဲ....

'ခမ်းပါရဂူဝမ်းလိဟာ ကောင်းစုကို တစ်နေ့နဲ့ တစ်ည
ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပြီးမှ အနိုင်ရခဲ့တာပါ....

'တိုက်ပွဲအ အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်လို့ မတော်တဆလက်
လွန်ပြီးသေဆုံးသွားတာပါ....

'ဝမ်းလိလဲကောင်းစုကြောင့်ခက်ရာရပြီး ခုနစ်ရက်လောက်
ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆေးကုလိုက်ရပါတယ်'

'ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ဝမ်းလိ လက်ချက်နဲ့
ကောင်းစုသေသွားရတော့ပဲ'

မြေဘီလူးက မချီပြုံးပြုံးရင်းပြောလာသည်။
ချူးတသတ်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

'အင်း...မိုးကြိုးခေးကောင်းစုရဲ့ ခေးပညာက အတော်ကို
ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဗျ'

မြေဘီလူးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ဖြစ်နိုင်တယ် သိုင်းလောက ပထမရထားတဲ့ ခမ်းပါရဂူ
ဝမ်းလိကို ခက်ရာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ သူ့အရည်အချင်းထဲ
ပေါ့သေးသေးတွေတ်ဘူး....

'ကျုပ်တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်မှာ ဝမ်းလိနဲ့ ထေခင်းစုတို့ရဲ့
ယှဉ်ပြိုင်မှုလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုမျိုး မတွေ့ကြုံခဲ့
ဘူး....

'တသယ်လို့ သာ အလေ့တကြီး မလုပ်မိဘူးဆိုရင် ဝမ်းလိ
ရှိုးမှာသေချာတယ်'

မြေဘီလူး မဲပြုံးပြုံးလို့ထံ၏။
'သူက ဝမ်းလိကို အနိုင်ရသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှစပဲ'

ချူးတ မျက်မှောင်ကုပ်သိုက်၏။
'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

မြေဘီလူးက အေးစက်သောလေသံဖြင့်....
'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

မြေဘီလူးက အေးစက်သောလေသံဖြင့်....
'ကျုပ်အ သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှာ မို့ပါ'

ယခု....
မြေဘီလူးသည် ဝမ်းလိအတွက် လှစရာထိခြင်းမဟုတ်
ဘဲ...မိုးကြိုးခေး ကောင်းစု အတွက် လှစရာထိခြင်း ဖြစ်
ကြောင်းချူးတသဘောပေါက်လိုက်၏။

မြေဘီလူးပြုံးလို့ထံပြီး...
'အခုလို လိုက်ပြပေးတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကိုအထူးကျေးဇူး
တင်ပါတယ်ဗျာ'

ချူးတကို နှုတ်ဆက်စကားပြောလိုက်သည်။
လို့နောက်....

တောင်ကြားထဲမှ ပြန်ရောက် ထွက်ခွာ သွားစေတော့
သည်။

ပညာသုခိ

မြေဘီလူးထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။
'အင်း!....'

ချူးတသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
ထို့နောက်....

အိမ်စာလေး၏ညှော်ခန်းတွင် အေးအေး၊ ဆေးဆေး၊ ထိုင်
လိတ်လေသည်။

ချူးစန်းက ရေးနူးကြမ်းနှင့် မုန့်များ ယူလာပေးလေ
သည်။

ချူးက ရေးနူးကြမ်းတစ်ခွက် ငွေလို့က်ပြီးအရသာ ခံစား
သောက်လိုက်၏။
ထို့နောက်....

ချူးစန်းဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။
'အင်း!....တစ်လသောက်ဘော့ အလုပ်ရှုပ်ဦးမှာတဲ့။ မင်း
က သိုင်းလေ့ကျင့်ရင် တောအုပ်ထဲ သွားအာ အကေစစ်၊
ဆုံးပဲ'

ချူးစန်းမျက်မှောင်ကြွယ်သွား၏။
သူက ချူးတအားကြည့်ကာ...
'ကျွန်တော် သိုင်းလေ့ကျင့်နေတာကို သိုင်းဇောတသား
တွေ့တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ လားအဘ'
သူက နားမလည်နိုင်သည့် အမှုအရာဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ချူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ် မင်းရဲ့အားကွက်-တူဟာ ဝမ်းလိရဲ့ခါးကွက်
တွေ့ဆိုတာ အခုအချိန်မှာ ဘယ်သူမှ သိသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။
သိုသိုသိပ်သိပ်လုပ်တာအကောင်းဆုံးတဲ့'

ချူးစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ထေခင်းပါပြီအဘ နောက်ဆို ဘယ်သူမှ မတွေ့နိုင်တဲ့
တော့အုပ်ထဲမှာသွားပြီးလေ့ကျင့်ပါမယ်'
'အင်း!....'

ချူးတသက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။
ထို့နောက်....

ချူးစန်းအားအကဲခတ်ကြည့်ကာ...
'ငါဘာကြောင့် ပြောတယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်စာဘော
ပေါက်ပါတယ်နော်'

ချူးစန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့’

ချူးတက ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက် ငွေသောက်သို့က်ပြီး

‘ဝမ်းလိဟာ သူ့ရဲ့ ခားကြောင့် တယ်သူမှ မပေးရဘူးလို့ သစ္စာပြုထားသလို တပည့်လဲ မမှူးဘူး....

‘တယ်သူကိုမှ သူ့ရဲ့ ခားသိုင်းပညာကို သင်မပေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒါကို မင်းလဲသိမှာပေါ့’

ချူးစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဟုတ်ကဲ့ ပြုံးပြုံးလို့က်ပြီး....

‘ကျွန်တော် ကိုလဲ သင်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့စာရေး လေ့ကျင့်တဲ့အခါ၊ ပြိုင်ဘက်နဲ့ ယှဉ်တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ၊ ကျွန်တော်က ခိုးကြည့်ပြီး သေသေချာချာလေ့လာမှတ်သားထားလို့ ခားကွက်တွေကို သိနေတာပါ....

‘ကျွန်တော်ကြိုးစားလို့ တက်မြှောက်တာပါ။ ငယ်ဆရာ ဆိုရင် သူဟာ မြင်ဆရာ ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် မကြိုးစားရင် အစွမ်းအစမရှိရင် အခုလိုတတ်လာဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါကို အဘလတ်ခံစေချင်တယ်’

သူ၏ စကားသည် ကိုယ် ကိုယ်ကိုအထင်ကြီးသည့်သဘော ပါစင်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

အဘ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်၏။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အခုအချိန်မှာသော့ ပညာကို အသာ လျှိုထားတာ အလောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်’

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါဟုယ် အဘ’

အဘက ပြုံးလိုက်၏။

‘ဆက်သားကြိုးစား မကြာခင်သိုင်းလွှာကမှာ ပထမခဲခဲ၊ စုမှားတစ်စောက်ထွက်ပေါ်လာရဦးမှာပေါ့’

သူ ကြေညပ်သွား၏။

အဘပြောသည့် ပထမခဲခဲသမားသည် သူ့ကိုယ်တိုင်မှ လွဲပြီး မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ဝမ်းလိ၏ ခားကွက်များကို သူက သေသေချာချာ လေ့လာမှတ်သားထား၏။

‘ကြိုးစားလေ့ကျင့်ခဲ့၏။

ဝမ်းလိတံသို ထိပ်သီးခားသမားများ ရောက်ရှိလာကြပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ခူးပညာ၏ အနှစ်သာရများကို ပတ်တော့သိမြင်ခဲ့ရ၏။

ဝမ်းလိက ထိပ်သီးခားသမား တစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်တိုင်း

ချူးစန်းအတွက် ပညာသစ်တစ်မျိုးတိုးသွားခဲ့သည်။

ဟူ၍ ဆိုရပေမည်ဖြစ်သည်။

ဟူဝရီးနှစ်ယောက် စကားပြောနေစဉ်....

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

ကျယ်လောင်သော မြင်းခူးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

သူတို့ တစ်ယောက်မှတ်နှုတ်တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ချူးစန်းက မျက်မှောက်ကုပ်လို့က်ပြီး

'ညွှန်သည် ရောက်လာပြန်ပြီ'
ဟူ၍ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။
'အင်း'

သူက သစ်ပြင်၊ တစ်ချက်ချလိုက်၏။

သူက အဘကို ကြည့်စာ ပြောလိုက်၏။

'ဒီတစ်ခါတော့ မိုးကြိုးခင်းသမားနဲ့ ပတ်သစ်ပြီးလစာ

လို့ ကျွန်တော်မထင်ဘူး'

အဘ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုတ်လိုက်၏။

ကျေနပ်စွာဖြင့်ပြုံးလိုက်ကစ

'အင်း... ဒါဆိုရင်လဲ မင်း အနေနဲ့ တတ်မြောက်ထားတဲ့

ခမ်းပညာတွေကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ရနိုင်တာပေါ့ကွာ မဟုတ်

ဘူးလား'

သူတို့၏ စကားအဆုံးတွင် လူတစ်ယောက်သည် မြင်းခုန်

စိုင်းစီးနှင်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။
ထိုလူသည် မြင်းကို အရှိန်သပ်ရပ်ကာ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်း
လိုက်၏။

'ဟူး'

လေတိုးသံတစ်ချက်ထူထိပေါ်လာ၏။

ထို့နောက်....

ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မြေပေါ်ကျလာ၏။

သူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ပေါ့ပါးသွယ်လက်လှသည်။

သူ၏ ခါး၌ ငွေခင်းတစ်လက်ချိတ်ထားရာ သူ လှုပ်ရှား
လိုက်သည့် နေရောင်ခြည်ထိခံမှုမခံကြောင့် ငွေရောင်များတဖျပ်
ဖျပ်လင်းလင်းသွားသည်။

ချူးတ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

သူက ထိုလူအားကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွား
သည်။

'ငွေခင်းကျီစွမ်း'

သူက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ချက်ချင်းပင်....

သူ၏ မျက်နှာပြုံးယောင်သန်းသွား၏။

ထိုင်ရာမှထကာ ဝါရဝပြုလိုက်၏။

'ကြွပီဗျာ၊ ကြွပီ ပထမခင်းဂေဟာက ကြိုဆိုပါတယ်'

သူက ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်၏။

ဝမ်းလဲ နေထိုင်သည့်နေရာဆိုလျှင် တဲအိမ်ဖြစ်ပါစေ၊ ဝယ်

ခင်းဂေဟာဟု အမည်တွင်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသူမှာ အသက် လေးဆယ်ခန့်ရှိလေသည်။

ထိုလူက

‘ကျုပ် သိုင်းလောကသတင်းတွေ ကြားလို့ လာခဲ့တာဘဲ၊ ဝမ်းလိ တယ်မှာလဲ’

ဟု ခရီးရောက်မဆိုက်မေးလေသည်။

ချူးတ သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘သူထွက်သွားထောကြာပါပြီ’

ထိုလူမှာ သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသည့် ငွေခားကျိစွမ်းဆိုသူဖြစ်လေသည်။

ကျိစွမ်းသည် ဝမ်းလိနှင့်ထွဉ်ပြိုင်ဘူးသူဖြစ်သည်။

ဝမ်းလိကို ရှုံးနိမ့်သွားသူ ဖြစ်သည်။

ကျိစွမ်းက ချူးတကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်က သိုင်းလောကက သတင်းတွေကြားလို့ လာခဲ့တာပဲ’

ချူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘တုတ်ပါတယ်၊ ဝမ်းလိဟာ သူ့ရဲ့ သစ္စာစကားကို ဖောက်ဖျက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားပါတယ်’

ကျိစွမ်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

‘အော် ကျုပ်ကြားထားရတာတွေ မှန်နေပြီကိုး’

သူက အတန်ကြာသည်အထိ ခပ်ဆိတ်ဆိတ် နေလိုက်ပြီး လျှင် ချူးတအား မေးလိုက်သည်။

‘မိုးကြိုးခားကောင်းစုသဲ သေသွားပြီပေါ့ ဟုတ်သား’

ချူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘တုတ်ပါတယ်’

ကျိစွမ်းက ချူးတအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘သူ တယ်ကိုသွားသလဲ’

ဟု မေးလေသည်။

ချူးတက ခေါင်းခေါယမ်းလိုက်၏။

‘ဒါတော့ သူကပြောမသွားလို့ ကျုပ်လဲ မပြောပြဘက်ဘူး’

ကျိစွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလိုကြားရတာ ကျုပ်အတွက်မင်္ဂလာရှိတဲ့ သတင်းပါပဲ’

ချူးတ မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘သူ့ကို အရေးနိမ့်သူတွေအားလုံးက ဝီအတိုင်း သဘောထားကြမှာပါ’

ကျိစွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘တုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ကျုပ်ကံဘစ်ကြိမ် ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ဖူးတယ် မှတ်ဘယ်၊ ဒါကြောင့် ခားပညာကို ထပ်ပြီး သေ ကျင့်ခဲ့တယ်....’

‘အခုတော့ သူက သူ့ရဲ့ သစ္စာစကားကို ချိုးဖောက်လိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကို ထပ်စိန်ခေါ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အခွင့်အခါ ရပြီပေါ့’

ပြောရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သလည်း။

ချူးတ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လည်း
 ထို့ နေ့စက်....
 လေးတွဲ စွာဖြင့် ပြောလာလေသည်။
 'သူက ခြေဦးတည့်ရာ တွက်သွားတစ်ခုဆိုတော့ သူ့ကိုရှိ
 ဖို့က မလွယ်တဲ့အလုပ်ပဲ'
 ကျီစွမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူလိုလူတစ်ယောက်ကို တွေ့အောင်ရှာဖို့
 မခက်ပါဘူး'
 စတားဆုံးလျှင် ချူးတကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 ချူးတ ဗခုံးတုန့်လိုက်၏။
 'ကျုပ်က လိမ်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး'
 ကျီစွမ်းက လက်မခံပါချေ။
 ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး
 'ခင်ဗျားက ဝမ်းလိရဲအိမ်ထိန်းကြီးပဲ မဟုတ်လား'
 ချူးတ ပင့်သက်ရှိထံလိုက်၏။
 ထို့ နေ့စက်....
 ကျီစွမ်းအား စေ့စေ့ ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။
 'သူ့အယ်အချိန် ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တော်ခင်မယ်
 လိုက်ပါဘူး'
 ကျီစွမ်း ပြုံးလိုက်၏။
 အေးစက်သော လေသံဖြင့်....
 'ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်ယု ကြည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
 သူ့စာစေ့စွာ ယု မှေးမဟုတ်ဘူးဗျ'

ဟူ၍ ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။
 ချူးတက တည်ငြိမ်သောစေသံဖြင့်....
 'ကျုပ်က လိမ်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျား
 ယု ကြည့်စေချင်တယ်'
 ကျီစွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ကျုပ်က ယု ကြည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ခံစား
 မယု ကြည့်တာ ခက်တယ်ဗျ'
 ချူးတ အနည်းငယ် ဒေါပူသွား၏။
 သူက ကျီစွမ်းအား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်၏။
 'ဝမ်းလိ ဘယ်မှခုရိတ်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒါကို
 ခင်ဗျားလက်ခံလာအောင် ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ပေးရလဲ ပြော
 ပြပါ'
 ကျီစွမ်း ပြုံးလိုက်၏။
 ထို့ နေ့စက်....
 တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်၏။
 'ဖွင့်ပြောရမယ်'
 ချူးတ အံ့ဩသွားသည်။
 'ဖွင့်ပြောရမယ် ဟုတ်လား'
 ကျီစွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်'
 ချူးတ ခေါင်းခါယမ်းသိုက်သည်။
 'မဖြစ်ဘူး'
 ကျီစွမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
 ချားတ ပဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 ‘ကျုပ်မှမသိတာ’
 ကျီစွမ်း အကြိတ်လိုက်၏။
 သူက ချားတအား စူးရဲစွာကြည့်လိုက်ပြီး
 ‘ခါဆို ကျုပ်မှာ နောက်တပ်နည်းလမ်းတစ်ခုရှိပါတယ်’
 ချားတ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 ‘ပြောပါ’
 ကျီစွမ်းက အေးစက်စွာဖြင့်....
 ‘ကျုပ်ရဲ့ခေးကို မေးကြည့်ဖို့ပါပဲ’
 ချားတက ချားစန်းဘက် လှည့်လိုက်သည်။
 ချားစန်း ပြုံးလိုက်၏။
 သူက ကျီစွမ်းကိုကြည့်ကာ....
 ‘ဆောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ခေးကြည့်ပါမယ်’
 စကားဆုံးလျှင် ခေးတစ်လက်ဆွဲပြီး ထွက်လာသည်။
 ထိုနောက်....
 မြေကွက်လပ်တွင် ကျီစွမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေ
 တောသည်။

* * *

ထခု....
 ချားစန်းနှင့် ကျီစွမ်းတို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိလိုက်ကြပြီ
 ဖြစ်လေသည်။
 ကျီစွမ်း....
 ကျီစွမ်းသည် သိုင်းလောက၌ အသက်ဆယ် ရှစ်နှစ်ကပင်
 ခြေချခဲ့ပြီး ပြိုင်ပွဲအမျိုးမျိုး၊ တိုက်ပွဲအဖုံဖုံ ရင်ဆိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်
 သည်။
 သူ၏ ငွေခေးပညာသည် ပြိုင်ဘက်များကို အနိုင်ယူစာ
 တစ်စထက်တစ်စ ကျော်ကြားလာလေသည်။
 နောက်ဆုံး....
 ခေးပေါ်ရဂူဝမ်းလိနှင့် ထွန်ပြိုင်ခဲ့သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။
 သူ၏ဘဝတွင် ခမ်းလိကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့်....
 ကျီစွမ်းသည် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တွင် ခမ်းလိအား
 ထပ်မံယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ခေးပညာလေ့ကျင့်နေခဲ့လေ
 သည်။
 ဝမ်းလိက သူ၏သစ္စာစကားကို ဖောက်ဖျက်လိုက်လေ
 သည်။
 ကျီစွမ်းက ယှဉ်ပြိုင်ရင် ချက်ချင်းရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်
 ပေတော့သည်။
 ချားစန်းက ယှဉ်ပြိုင်ရန် ထွက်လာသောအခါ....
 ‘ဟာ၊ ဟာ၊ ဟာ၊’

ကျိစွမ်းက ဟစုတိုက်ရယ်မောလို့ဆီ၏။
သူ၏ရယ်မောသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

* * *

ကျိစွမ်းသည် ချူးစန်းကိုကြည့်ကာ ဟစုတိုက်ရယ်မော
လို့ထိလေ၏။

ချူးစန်းက ရယ်မောခြင်းမရှိချေ။
ချူးတက တည်ကြည်သောမျက်နှာထူးဖြင့် ရှိနေသည်။
ကျိစွမ်းက ချူးစန်းအား အထင်သေးစွာဖြင့်ကြည့်ကာ....
'မင်းက ကျုပ်ကိုယှဉ်ပြိုင်မယ် ဟုတ်လား'
ဟု မေးလိုက်လေသည်။
ချူးစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ဟုတ်ပါတယ်'
ကျိစွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။
'ငါ့အကြောင်း မင်းမသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်'
ချူးစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'သိပါတယ်'

'ဘာကွ'

ကျိစွမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။
ချူးစန်းသည် မကြည်သော မျက်နှာထူးဖြင့်....

'ခင်ဗျားဟာ ဝေခစားသိုင်း ဆယ်ခြောက်ကွက်နဲ့ သိုင်း
လေခကမ္ဘာ ကျော်ကြားခဲ့သူတစ်ဦးပါ။ ခားပါဂုဏ်လိကဲ့လဲ
ဝေခစားသိုင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တယ်'

ကျိစွမ်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

'ဪ...မင်းသိနေတာကိုး ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ဝါပေမယ်။
ကျုပ်ကနောက်ထပ်သိုင်းကွက်အသစ် တီထွင် ထားတယ်ဆို
တာ မင်းမှမသိသေးဘဲကိုး၊ မင်းမပြောနဲ့ဝမ်းလိကောင် ဘာ
မှထုတ်နိုင်မှမဟုတ်ဘူး'

ချူးစန်းပြုံးလိုက်သည်။

'ဝမ်းလိမာတ်နိုင်တဲ့ ခားကွယ်ဆိုတာ သိုင်းလေခကမ္ဘာ
မရှိသေးပါဘူးဗျာ'

ကျိစွမ်းဝေါဟုသွားသည်။

သူက ချူးစန်းအားစူးရဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်
လိုက်ပြီး....

'ဝမ်းလိမာတ်မှာလဲဆိုတာပြောပါ'

သူ၏လေသံခက်ထန်နေ၏။

ချူးစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ကျုပ်တို့မသိပါဘူး'

ကျိစွမ်း၏မျက်နှာ ခက်ထန် တင်းမာ သွားသည်။

'မင်းသေချင်ပြီထင်တယ်'

ချူးစန်း ပခုံးတုန့်လိုက်၏။
'ကျုပ်ကို ဒီလိုလားပြီ၊ ခြိမ်းခြောက်လို့ မရဘူးဆိုတာ
ခင်ဗျားမှတ်ထားပါ'

'တောထိ'

ကျီစွမ်း ဒေါသထွက်သွား၏။
သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မည့် ဟန်မူ
ယခုများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကို အရင်ဆုံးမပြမယ်'

စကားဆုံးလျှင်....

ရှေ့ သို့လျှပ်တစ်ပြတ်ခုန်ဝင်လာကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့်
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှအစားမာန်ဝါပြီး လျှင်မြန် သွက်လက်
လှပသည်။

ချူးစန်းသည် ကျီစွမ်း၏လက်ချောင့်လေးများကြားတွင်
အဖမ်းခံလိုက်ရမည်ဟုထင်ရ၏။

သို့သော်....

ချူးစန်းက ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ကာ ဝေ့ယမ်းလိုက်
လျှင်....

'ငှစ်....'

'ဟင်း....'

ကျီစွမ်း ကပျားကယားနောက်ဆုတ်သွားလေတည်။

ကျီစွမ်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ချူးစန်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း....

'မင်းမဆိုပါလား'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချူးစန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို လိမ်မပြောဘူးဆိုတာ ယုံကြည်
ရင်ပြီးတာပါပဲဗျာ'

ကျီစွမ်းခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

သူက ချူးစန်းအားကြည့်လိုက်ပြီး....

'စိတ်ချ မင်းက ငါ့ကိုနိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မှယ်ဆိုရင်
တော့ မင်းစကားကို ငါ့ယုံ လို့မယ်၊ ကဲ...သတိသေ ထား
ပေတော့'

စကားဆုံးလျှင်....

လက်နှစ်ဘက်ကို ဝေ့ယမ်းကာချူးစန်းအား တိုက်ခိုက်
လိုက်ပြန်သည်။

ချူးစန်းက ခေးဝေ့ယမ်းကွဲ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

ဝင်းလက်တောထိပသော မေးရောင်များ ထွက်ဝေ့လား
သည်။

'ဟင်....'

ကျီစွမ်းထိတ်လန့်သွားပြီး ကပျားအယားနောက်ဆုတ်သွား
သည်။

အကယ်၍....

သူသည်နောက်မဆုတ်လျှင် ချူစန်း၏ ခေးချက်ကြောင့်
ဒုက္ခရောက်သွားမည်ဖြစ်လေသည်။

ထို့မကြောင့်...

သူက နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်း ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ချူစန်းက ပြုံးလိုက်၏။

'ဘယ်လိုလဲဗျ... ကျုပ်ရဲ့ခေးကွတ် အရသာတွေ ကောင်း
ရဲ့လား'

'တောက်'

ကျိစွမ်းခံပြင်းသွားသည်။

'ချမ်း...'

သူက ခါးကြားမှ ငွေခေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

'သေပေတော့'

အော်ဟစ် ကြုံးခါးကာ ချူစန်းအားပြင်းထန်စွာ တိုက်
ခတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုအရှိန်အဟုန်မှာ အလွန်ပင်ပြင်းထန်လှပေ
သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ချူစန်းလွဲကျ သွားရတော့မည်
ဟုထင်မှတ်ရလေသည်။

မိမိ၏ခေးချက်ကြောင့် ချူစန်း ထိုကျသွားတော့မည်ဟု
ကျိစွမ်းယုကြည်ထားသည်။

သို့သော်....

တကယ်တမ်းလက်တွေ့တွင်မူ မိမိ၏အထင်နှင့် တစ်တစ်
စင်အောင်လဲသွားကြောင်း ကျိစွမ်းသိလိုက်ရသည်။

ချူစန်းက ခေးကိုင်လက်အား ဝေယမ်းက ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ပင်းလက်တေခက်ပသေစွ ခေးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

'ချမ်း...'

'အား'

ကျယ်လောင်သော အသံဘစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျိ
စွမ်းမှာ နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။

တိုက်ပွဲမှာပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ကျီစွမ်း ကိုင်ဆောင်ထားသောစားမှာ မြေပေါ်ပြုတ်ကျ
နေသည်။

ကျီစွမ်း၏ ခေးကိုင်သက် တစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲ
နေသည်။

ကျီစွမ်း၏မျက်လုံးအစုပြူးကျယ်နေသည်။

သူက ချူးစန်းအား မယုကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်နေစေ
သည်။

သူက မိမိရှုံးနိမ့်သွားခဲ့သည်ကိုပင် မယုကြည် နိုင်သည့်
ဟန်အထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။

အတန်ကြာမှ....

ထွပ်ထွပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

‘မင်း....မင်း။’

‘ချူးစန်းသက် ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။’

‘ကျုပ်တို့က အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပေါ့ဗျာ။ ခေးပါရဂူ
ဝမ်းလိတ်ယ်ကိုထွက်သွားတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့်
ဒီစာ အေးအေးဆေးဆေးသွားပါတော့ဗျာ’

ကျီစွမ်းက ဘာမှပြန်မပြောပါ။

အတန်ကြာသည်အထိ စိုက်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ....

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်သွားမယ်’

သူက မြေပေါ်တွင်ကျနေသော ငွေခေးကို ကောက်ယူ
လိုက်လေ၏။

ထို့နေ့၏....

ချာခနဲလှည့်ကာ မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်ပြီး ခုန်၊စိုင်း၊
နှင်သွားလေသည်။

‘ခုပ်ခုပ်...ခုပ်ခုပ်’

မြင်းခွာသံများ၊ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။
မကြာမီ....

ကျီစွမ်းမှာ အဝေးသို့ရောက်သွားကော မြင်ကွင်းမှအပြား
သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ....

ချူးစန်းနှင့် ချူးစန်းတို့ တစ်သောက်မျက်နှာ အစ်သောက်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

နှစ်သောက်စလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည့်နှုတ်ရုံမျှ
ထင်ဟပ်နေသည်။

ချူးစန်းမျက်နှာတွင် ဂုဏ်ယူကျေနပ်သောအပြုံးတို့ ရှိနေ
သည်။

ချူးစန်းက ချူးစန်းအားကြည့်ကာ....

‘မင်းဟာ မကြာခင် သိုင်းလေးကထဲ ခြေချရတော့မယ်
ဆိုတာ မှတ်ထား’

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ချူးစန်းသည် ခူးပညာကို အပြင်းအထန်လေကျင့်စားခဲ့
လေသည်။

သူ့အား ဝမ်းလိမ္မာ သင်ကြားပေးခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူ့အား ခူးပါရဂူဝမ်းလိမ္မာ ခူးကုတ်များကို လေ့လာ
မှတ်သား အတုခိုးခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့်....

ထိပ်တန်း သိုင်းသမားများအထဲ ခူးပါရဂူဝမ်းလိမ္မာကို လာ
ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြသောအခါ ပြိုင်ပွဲကိုကြည့်ပြီး သူ့အဖို့
ဥညာတိုးခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်....

ချူးစန်းသည် ထူးခြားသော ခူးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်
မြောက်မှန်းမသိ ဖြစ်စေခဲ့လေတော့သည်။

* * *

အမှတ်တရ

ချူးတနှင့် ချူးစန်းတို့သည် သူတို့၏ပစ္စည်းပစ္စယများကို
သိမ်းဆည်းထမ်းလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ပထမတွင် ဂေဟစကိုစွန့်ခွာပြီး သိုင်းလောက်
သို့ ထုတ်ခွာသွားကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ထွက်သွားကြရန် ဟန်ပြင်နေကြစဉ်....

လူနှစ်ယောက် လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
လေသည်။

ချူးစန်း မျက်မောင့်ကုပ်လိုက်၏။

'ဘယ်သူတွေပါလိမ့်'

ချူးတကလည်း လှမ်းကြည့်လေ၏။

လိအေ...။

အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် လူငယ်လေး တစ်ဦးအား
လက်ဆွဲကာ လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်က အကဲခတ်နေကြ၏။

အမျိုးသမီးနှင့် လူငယ်လေးသည် သူတို့ရှေ့သို့ ရောက်ရှိ
လာကြသည်။

အမျိုးသမီးက....

‘ဒီနေရာဟာ ပထမခန်းခေဟာ ဟုတ်ပါသလားရှင်’

ချီးတ သောသောလေသံဖြင့် မေးလေလေသည်။

ချူးတ ခေါင်းညှိတ်လှိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ပြောပါ’

အမျိုးသမီးက....

‘ကျွန်မက မိုးကြိုးခေး၊ တောင်းစုအကြောင်းကို လာပြီ
စုံစမ်းတာပါရှင်’

ချူးတ အံ့ဩသွားသည်။

သူက အမျိုးသမီးအား တစ်ချက်အကဲခတ် ကြည့်လိုက်
သည်။

အတန်ကြာမှ....

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက်....

‘ဪ... မိုးကြိုးခေးအကြောင်း သိချင်လို့ကိုး’

အမျိုးသမီး ခေါင်းညှိတ်လှိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

ချူးတက....

‘ခင်ဗျားက မိုးကြိုးခေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ’

အမျိုးသမီးက သက်ပြင်းချလိုက်။

‘ကျွန်မက သူ့ရဲ့ဇနီးသည်ပါရှင်’

ချူးတ အံ့အားသင့်သွား၏။

အတန်ကြာမှ....

‘ဪ’

တု တစ်လုံးတည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက သူ့အားကြည့်သို့ ခံပြီး

‘ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း အချိန်ဟန် အိမ်ပြန်ခလာတာကြောင့်

အကျိုးအကြေးခင်းသိချင်လို့ လိုက်လာတာပါ’

‘ဟင်’

ချူးတနှင့် ချူးစန်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ချူးစန်းက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီ....

‘ဒါဆိုရင်တော့ ဟိုရှေ့ကစားကုန်းပေါ်ကို တက်သွား

ပါ၊ အဲဒီမှာ မိုးကြိုးခေးရှိပါတယ်’

မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်ကုန်းလေးကို ညွှန်ပြစာ ပြော
လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးမှာ ကျင်းကျင်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျင်းသည် ကေခင်းဖုန်လက်ကိုဆွဲကာ တောင်စု

အား လိုက်ရှာဖွေခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူမ ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဆောင်းပါပြီရှင် အခုလိုပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်ရှင်’

ချမ်းချမ်းပင် ကေဇင်းဖု၏လက်ကိုဆွဲကာ ကေဇင်ကုန်း၊
ပေါ်သို့ တစ်သွားလေတော့သည်။

ကေဇင်ကုန်းလေးပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေ
သည်။

ဝါးရုံပင်များ၊ အောက်၌ အုတ်ဂူတစ်ခုရှိနေ၏။
ကျင်းကျင်းတို့သားအမိသည် ထိုအုတ်ဂူလေးရှေ့သို့ ဆိုတ်
ဆိုတ်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။
ထိုအခါမှ—
ကေဇင်းစု၏ ဖြစ်အင်ကို သိရှိသွားကြလေတော့၏။

ထူမတို့သားအမိသည် ကေဇင်းစု သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်
ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ ထူမြွေမဆည်နိုင်ဘဲ ဝိုကြွေး
လိုက်ကြလေသည်။

စုတို့သည် အကျိုးအကြောင်းမေးရန် ကေဇင်ကုန်းပေါ်
မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

သို့သော်....

ပထမဇောဂေဟစုသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ
ချူတတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ချူတတို့
တူဝရီးသည် ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့်....

ကျင်းကျင်းတို့မိသားစုသည် ပထမဇောဂေဟစုမှ ထွက်လာ
ခဲ့ကြရသည်။

ထူတို့သွားစရာ နေရာမရှိပါ။

သို့ဖြင့်....

မြေအောက်ပိုင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။

အပြန်ခရီးတွင်....

ကေဇင်းဖု၏လက်ထဲ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မိုးကြိုးခား ပါလာ
လေတော့သည်။

မမျှော်လင့်တဲ့ဧည့်သည်

ကျင်းကျင်းထိုသားအမိ မြေစက်ပိုင်းမှ နေပြီး ပြည်မသို့
ခရီးထွက်သွားချိန်တွင် မိမိတို့အိမ်သို့ ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိ
လာကြသည်။

သို့သော်....

ကျင်းကျင်းထိုအား ရှုမမအတွဲသဖြင့် လက်လျှော့ပြီး ပြန်
သွားကြလေသည်။

ယူမတို့အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် မည်သူမျှ မလာကြ
တော့ပါချေ။

ယူမတို့သားအမိခရီးထွက်သွားခြင်းသည် တခက်ငြိမ်းချမ်း
မှုရရှိခဲ့သည်ဟုဆိုနိုင်ပါသည်။

တခက်ဟူသော အချိန်ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ...

* * *

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်သို့ ဝုတ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်
သွားမည်ဖြစ်သည်။

ကောင်းဖု်သည် တေခင်ကုန်းလေးပေါ်မှနေပြီး ကွေ့
ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းကလေးဆီသို့ ဝေးမော ကြည့်
နေသည်။

တစ်ချိန်က....

သူ၏ ဖခင်သည် ထိုလမ်းလေးအတိုင်း ထွက်ခွာ သွားခဲ့
လေသည်။

သို့သော်....

ယခု သူ၏ဖခင်ပြန်ရောက်မလာတော့ပါ။

ကောင်းဖု်သည် စီးကျလာသောမျက်ရည်များကို သုတ်
ဝစ်လိုက်သည်။

အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း....

'ဝမ်းလိ တစ်နေ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သုတ်သင်
ပစ်မယ်ဆိုတာမှတ်ထားပါ'။

ဟူ ကြုံးဝါးလိုက်သည်။
 ကောင်းဖု်သည် ဝမ်းလိအပေါ် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ
 အခဲမကျေနိုင်ထော့ပါ။
 တစ်နေ့ရင်ဆိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။
 အလင်းရောင် ထစ်ထစ်တစ်ဖ အားပျော့ထူ၏။
 မကြံစိ...
 အမှောင်ထဲတော့မည် ဖြစ်သည်။
 ကောင်းဖု် အိမ်ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
 တောင်ကုန်းပေါ်မှ ထင်းကာ သူအိမ်ရှိရာဘက်သို့ လှမ်း
 စောခဲ့သည်။
 သူ၏အိမ်သည် ရွာစွန်တွင်ရှိနေပြီး ရွာထဲမှအိမ်များနှင့်
 အလှမ်းဝေးသည်
 ကောင်းဖု်က သစ်ပင်များအုံ့ဆိုင်နေသောလမ်းကလေး
 မှဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။
 ထိုစဉ်...
 တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်...
 သူ့ရှေ့မှလူတစ်ယောက်ဘူးခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ကောင်းဖု် ရင်ထိတ်သွားသည်။
 'ဘယ်သူလဲ'
 ဟု ကပြာကစာမေးလိုက်သည်။
 ထိုလူမှာ အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသလို မျက်နှာတွင်
 အဖတ်စည်းထားသည်။

သူ့ကိုအပြေမှပေးဘဲ လျှပ်တစ်ပြက် ရှေ့ထိုးလာပြီ။ ဖမ်း
 ချုပ်လိုက်သည်။
 ရုတ်တရက်မို့...
 ကောင်းဖု် အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။
 'ခင်...ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ လွတ်...လွတ်'
 အလန့်တကြိမ် အော်လိုက်သည်။
 ထိုလူက...
 'ခွေးကောင်လေး...မသေချင်ရင် အေးအေး၊ ဆေးဆေး၊
 လိုက်ခဲ့စမ်း'
 အော်ငေါက်ကာ ဓားမြှောင်ဖြင့် ကောင်းဖု်၏ ရင်ဝဲသို့
 ထော့က်ထားလိုက်သည်။
 'ဟင်'
 ကောင်းဖု် မအော်ရဲတော့ပါ'
 ထိုလူက...
 'အသံထွတ်ရင်သေသွားမယ်'
 အေါင်ေါက်ပြီဆွဲခေါ်သွား၏။
 ကောင်းဖု် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်လိုက်သွားရစေ
 တော့သည်။

မိုးချုပ်သွားပြီဖြစ်သည်။
 ကျင်းကျင်းသည် ညစာပြင်ဆင်ပြီးပြီဖြစ်သည်။
 သူမသည်တစ်နေ့လုံး တောင်ယာလုပ်ငန်းများ၊ စိုက်ခင်း
 များ၊ မွေ့မြှူထားသော ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲ ကိစ္စများအပြင်၊ ချက်
 ပြုတ်လျှော်ဖွတ်နေရသဖြင့် ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်သည်။
 သူမသည် ရွာထဲမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ငှားရမ်းဖို့
 မိတ်ကူးစားလေသည်။
 မိဘလတ်ငုတ်ဆက်ရင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်း များသည့်
 ကောင်းစုသက်ထက်တွင် တိုးပွားစည်ပင်ခဲ့သည်။
 ယခု...
 ကောင်းစု မရှိသောအခါ သူမတစ်ယောက်တည်း မနိုင်
 မနင်းဖြစ်နေသည်။
 ကောင်းဖု်က ဝိုင်းကူလုပ်ပေးပါ သော်လည်း အလုပ်
 များလွန်းသဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက်မနိုင်မနင်းအောင်ဖြစ်နေ
 ရလေသည်။
 လို့ အပြင်....
 ကောင်းဖု်သည် ညနေဆည်းဆာအချိန်သို့ရောက်လျှင် ရွာ
 ထိပ်မှ ကောင်းကုန်းလေးသို့ သွားကာ ဖခင်ကိုစေခင့်မျှော်နေ
 ထတ်ခြင်းကြောင့် ညစာပြင်ဆင်ရသောအခါ သူမတစ်ယောက်
 တည်းဖြစ်နေတတ်ပေသည်။
 သူမ ညစာပြင်ဆင်ပြီးသွားသည်အထိ ကောင်းဖု်ပေါ်
 မစောပါချေ။
 သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

'ခါတိုင်း ဒီအချိန်ဆိုလျှင် သားပြန်ရောက်နေပါပြီ၊ ဒီနေ့
 တယ်လိုဖြစ်ပြီး နောက်ကျနေရတာပါလိမ့်'
 သူမ တွေးမိလိုက်သည်။
 ထိုစဉ်....
 'ဒါက ဒေါက်'
 တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
 သည်။
 'ဟင်'
 သူမအံ့ဩသွား၏။
 ရွာထဲမှ သူများသည် အာစီးကသွားပုပ်လေလွင့်လျှောက်
 ပြောထားသဖြင့် သူတို့သားအမိကို အထင်မှားတစ လျစ်လျူ
 ရှုသားကြလေသည်။
 သူမက တစ်ရွာသားကို အထင်ကြီးသဖြင့် ခုက္ကရောက်ရ
 သည်မှာ သနားစရာမလိုဟု အာစီးက သွေးထိုးထားခြင်းဖြစ်
 သည်။
 အမှန်တော့
 အာစီးသည် သူမကို မရသဖြင့် တမင်သွားပုပ်လေလွင့်
 လျှောက်ပြောခြင်းဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့်လည်း
 ရွာသူရွာသားများသည် မေးထူးခေါ်ပြော ဆက်ဆံရုံမှ
 အပ ရေးရာနှောနှော ဆက်ဆံခြင်းမပြုကြချေ။
 သူမ အိမ်သို့ အသွားအလာမရှိသလောက်ပင်....
 ထို့ကြောင့်....

တံခါ၊ခေါက်သံထွက်ပေါ်လစသည့်အခါ....
 သူမ အံ့ဩသွားပြီး
 'တယ်သုလဲ'
 အထိတ်တလန့်ဖြင့်မေးလိုက်၏၊
 အပြင်ဘက်မှ
 'ကျုပ် ကေခင်၊စုံကို တွေ့ချင်လို့ လစခဲ့တာပါ'
 စကားသံထစ်ချက်ထွက်ပေါ်လစ၏၊
 'တင်'
 ကျင်းကျင်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားစေသည်၊
 ကောင်းစု လေဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်သွားခဲ့ပြီ
 ဖြစ်ပါသည်၊
 ကောင်းစုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းမှ မကြားရစေဘဲ
 ဝါချေ၊
 ယခု....
 ကောင်းစုနှင့် တွေ့လိုသူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလစသည်မှာ
 အံ့အားသင့်ဖွယ်ကောင်းလှထော့၏၊
 သူမ ခပ်သွယ်သွယ်ပင် ထံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏၊

လရောင်ဖြူကျနေသည်၊
 အိမ်အပြင်ဘက် လရောင်အောက်၌ ရပ်နေသူတစ်ယောက်
 ကို တွေ့ရလေ၏၊
 ထိုလူမှာ အပြာရောင် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင် ထားသည့်
 လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။
 တယောသမား၏ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ၏၊
 လက်တစ်ဖက်က ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံး ကိုင်ထားလေ
 သည်၊
 အဝတ်အစားများမှာ ဖုန်များ၊ ပေကျဲ့ညစ်ပတ်၍ နေလေ
 သည်၊
 ခရီးသွား လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီ၊ ခရီးဝေးမှ လာခဲ့သူ
 ဖြစ်ကြောင်းသိသာသည်၊
 လူရွယ်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံရလေသည်၊
 သို့သော်....
 ဥပဓိရုပ် အလွန်ကောင်းပြီး တည်ကြည် ခန့်ညားသူ ဖြစ်
 ကြောင်းထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏၊
 ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသည်၊
 နွမ်းပါးသော အဝတ်အစားများထဲ သူ၏ ရုပ်သွင်ကိုဖို့၊
 လွှမ်းသွားနိုင်ခြင်းမရှိချေ၊
 ကျင်းကျင်း ငိုငိုတွေ့သွားသည်၊
 သူမက ထိုလူရွယ်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏၊

ထိုလူနှင့်အကြည့်ချင်၊ ဆုံမိသည်နှင့် ရင်လဲတွင် ထူးခြား၊
သေခံစားချက်မျှစားဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု သူမခံစားလိုက်ရမိ
လေသည်။

* * *

ထိုစဉ်...
ထိုလူရွယ်က ကျင်းကျင်းအေးအေးအကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီ၊
ချိုသာသေခံ လေသံဖြင့် ပြောလာ၏။
'ဒါ အစ်ကိုကြီး၊ ကောင်းစုရဲ့အိမ် ဟုတ်ပါဘယ်နော်'
ထိုအခါမှ...
သူမ သက်ဝင်လေ၏။
သူမ ကပျာကယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ဟုတ်...ဟုတ်ပါဘယ်ရှင်'
ထိုလူရွယ်က နှစ်လုံးပွယ်ပြုံးကစ
'အစ်ကိုကောင်းစုနဲ့ တွေ့ခွင့်ပြုပါလား၊ ဗျာ'
ဟူ၍ ခွင့်တောင်းလာ၏။
'ရှင်'

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရသောကြောင့်...
သူမ ပါးစပ်အတောင်းသား ဖြစ်သွား၏။
သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လည်း ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား၏။
လူရွယ်က သူမကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးပြော
လိုက်၏။

'အစ်ကိုကြီး၊ ကောင်းစုဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် တစ်ဦး
ပါ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးကောင်းစုကို ကျုပ်တု လာတွေ့
တာပါ'

'အင်း'

သူ့ သက်ပြင်းချလိုက်၏။
သူမက လူရွယ် အားကြည့်လိုက်ပြီးဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်
လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'အစ်ကို ကောင်းစုဟာ မနှစ်ကပဲ ကွယ်လွန် သွားခဲ့ပါပြီ'

'ဟေ့'

သူမ၏ စကားကြောင့်...
လူရွယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား၏။
မျက်နှာလည်း ဖျက်သွားသည်။
လူက ကျင်းကျင်းအေး မျက်လုံးပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီ...
တုန်ယင်သောလေသံဖြင့် မေးလာလေသည်။
'အစ်ကိုကြီးကောင်းစု သေဆုံးသွားပြီဟုတ်လား'
သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'
သူမ၏ လေသံထဲတွင် ကြေကွဲမှုရောယှက်နေသည်။
လူရွယ်မှာ မည်သို့ပြောရမှန် မသိတော့ဘဲ တောဝေသွား
လေသည်။

အတန်ကြာမှ....
သက်ပြင်းတစ်ချစ်ချက်က ပြောလေ၏။
'ဘယ်...ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလို့ဗျာ'
သူ၏ အသံတုန်ခါနေ၏။
ကျင်းကျင်းရင်ထဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလှစေမိသည်။
သူမသည် အဟောင်းများက အသစ်ဖြစ်လွှာသလို ခံစား
လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် အဟန်ကြာသည်အထိ တောဝေဝေးဝေးခိုင်နေမိလေ
သည်။

လူရွယ်က မယု ကြည်နိုင်သောလေသံဖြင့် မေးလာပြန်
သည်။

'အစ်ကိုကြီး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလို့ဗျာ'
ကျင်းကျင်း၊ ဗင့်သစ်ရှိက်လိုက်သည်။
သူမက စိတ်ကိုတင်ထားလိုက်ပြီ။

'ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းသည်ဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကံဆိုးမိုးမေ့ခင်
ကျခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မ သည်အကြောင်းတွေကို
ပြန်မပြောပါရစေနဲ့လားရှင်'

'အင်း'
လူရွယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးဝင်စွာ လိုက်လေ
သည်။

သူက စိတ်ပျက်အားငယ်သောလေသံဖြင့်....
ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကျော့ငှားရှင် အစ်ကိုကြီးဆီ
ကို အားကိုးတကြီးလခခဲ့ရကာပါ အခုတော့'

လူရွယ်က စကားတစ်ပိုင်းအစစ်ဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်လေ
သည်။

ကျင်းကျင်းက လူရွယ်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
လူရွယ်သည် ကောင်းစုသောဆုံးသွားခြင်းကြောင့် အလွန်
တရာပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြောင်း အကဲခတ် ကြည့်မိလိုက်
သည်။

လှရွယ်တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ဓာတ် ကျနေသည်ကိုလည်း
 အကဲခတ်မိလိုက်သည်။
 လှရွယ်သည် ကောင်းစုနှင့် မည်သို့ ပတ်သက်နေကြောင်း
 ကျင်းကျင်းသိမြင်လေသည်။
 ထို့ကြောင့်....
 ပွင့်လင်းစွာ မေးလာလေသည်။
 'ဒါနဲ့... ရှင်ကဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်ခင်ပွန်းသည်နဲ့ ဘယ်လို
 ပတ်သက်နေသလဲဆိုတာ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပါလားရှင်'
 'အင်း'
 လှရွယ်က သတ်ပြင်း တစ်ချက်လေးပင့်စွာ ချလိုက်၏။
 ထိုနောက်....
 ဦးခင်းတချက် ညိတ်လိုက်တာ....
 'ကျုပ်နာမည်က လင်ကိုးလို့ခေါ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး
 ကောင်းစုဟာကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးပါ၊ တစ်ချိန်ကကျုပ်ရဲ့အဖက်
 ကို ကယ်ဖူးတဲ့ကျေးဇူးရှိပါတယ်'
 'ဪ'
 'သူမ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။
 တစ်ဆက်တည်းပင်....
 သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချလိုက်လေသည်။
 ကောင်းစုသည် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့စဉ်
 စာအများအကျိုး၊ သိုင်းလောဘအကျိုး၊ သယ်ပိုးဆောင်ရွက်
 ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်....
 ကောင်းစုသည် ကူညီခဲ့ဘူးသူ အများအပြားရှိကြောင်း၊
 ထူမနာ လည်ထားလေသည်။
 'လှရွယ်(ဝါ) လင်ကိုးက ကျင်းကျင်းအေး တစ်ချက်အကဲ
 ခတ်ကြည့်ကာ သတ်ပြင်းချလိုက်၏။
 ထိုနောက်....
 စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် ညည်းညူ ဟဲဟဲဟဲဟဲ။
 'အစ်ကိုကြီးမရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဒုက္ခရောက်ပြီ
 ပေါ့ဗျာ'
 ကျင်းကျင်း မျက်မောင်ကုတ်လိုက်၏။
 လင်ကိုးအားစိတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....
 'ဘုရားဖြစ်လို့လဲရှင်'
 သိလိုစိတ်ဖြင့် မေးမြန်း လိုက်သည်။
 လင်ကိုးက စိတ်အေးတင်းကာ ပြောလေသည်။
 'ကျုပ်က အစ်ကိုကြီးဆီမှာ မှီခိုမှီခိုရောက်လာတာပါဗျာ'
 'ရှင်'
 မမျှော်လင့်သောစကား ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကျင်း
 ကျင်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြစ်သွားရ၏။
 လင်ကိုးက ဆက်ပြောလေသည်။
 'ကျုပ်လုပ်နေတဲ့ အာမငွှာနာ ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါပြီ၊
 ကျုပ်က စာပေသမားရုပ်ပေါက်ပြီ၊ သိုင်းပညာ ကနည်း၊
 အကျဉ်းသေ တတ်မြောက်ထားတဲ့အတွက် ဘယ်အာမငွှာနာ

ကမ္ဘာ့ အလုပ်မပေးချင်ကြပါဘူး၊ ခွါကြေစွင့် အလုပ်လက်မဲ
ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အစ်ကိုကြီးဆီမှာ မှီခိုဖို့ ရောက်လာခဲ့
တာပါ'

ဒုက္ခသည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည့်၊
ကျင်းကျင်းပင့်သကိရှိ ကိုလိုက်သည်၊
သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒုက္ခရောက်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ
သည်၊
ထို့ကြောင့်....
လင်းကိုကို မည်သို့ ကူညီနိုင်ပါမည်နည်း၊

လင်းကိုးက ကျင်းကျင်းအေးကြည့်ကား အေးကိုး တကြီး
ဖြင့်ပြောလစလေသည်၊

'ဒီရွာမှာ အလုပ်အကိုင်လေး တစ်ခုလောက် မရနိုင် ဘူး
လစားပျား၊ ဘာအလုပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဝေါ့၊ အလုပ် ကြမ်းကိုလို့
ကျင်လုပ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ'

သူက မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ပြောလစခြင်း ဖြစ်ကြေစွင်း
ကျင်းကျင်း နားလည်လိုက်သည်၊

သူမသည် ဒုက္ခရောက်နေသည် ဆိုသော လင်းကိုး အပေါ်
တရုဏာသက်သွားလေသည်၊

သို့သော်....
သူစိမ်း၊ ယေးကျိးတစ်ဦးအား ကူညီဖို့ မဖြစ် နိုင်ပါချေ၊
လင်းကိုးပြောသည့်စကားကိုလို့ ရုတ်တရက်ယုံကြည်ဖတ်
ခံဖို့ဆိုသည်မှာမလွယ်ချေ၊

ထို့ကြောင့်....
သူမက မယုတ်မလွန် ပြောလိုက်လေသည်၊
'ဖြစ်နိုင်ရင် နောက်တစ်ခေါက်လောက် လူစွဲ ပါဇာ၊
ရှင်'

လင်ကိုးတွေဝေသွားသည်၊
ဘာမှ မပြောဘဲပါ၊ စပ်ပိတ်ထားသည်၊
အတန်ကြစမှ...

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာမေးလာ၏။

‘ဒီရွာမှာ တည်းခိုခန်းရှိသလားဗျာ’

ယခုမှ....

လင်ကိုးသည့် ခရီးဝေးမှလာခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း သူမသတိ ပြုမိလိုက်လေသည်။

သူမ၏ အိမ်တွင်လက်ခံဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ရွာထဲတွင်လည်း တည်းခိုခန်းမရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့်....

သူမက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ဒီရွာမှာတည်းခိုခန်းတွေမရှိဘူးရှင်’

လင်ကိုးက ကျင်းကျင်း၏ အရိပ်အခြေကို ကြည့်ပြီး ပြော လာသည်။

‘ဒါဆို တစ်ညလေခက် အိပ်လို့ရမယ် တစ်နေရာရာကို ညွှန်ပြပါလားဗျာ’

လင်ကိုးမှာ ဒုက္ခရောက်နေသူ ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းကျင်း ဆင်ခြင်လိုက်မိသည်။

သူမက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

‘တောင်ကုန်းအောက်မှာတော့ ကျွန်မ ပိုင်တဲ့ ကြက်ခြံ ဝက်ခြံတွေရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သွားအိပ်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်....’

သူမက စတားကို တစ်ပိုင်းတစ်စပြင့် ရပ်ကာ လင်ကိုးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လင်ကိုးက ကျင်းကျင်းအား ကြည့်ကာ အလေ့အကြံဖြင့် မေးမြန်းလာသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲဗျာ’

ကျင်းကျင်းက အားထွံအားနာဖြင့်....

‘ရှင့်အတွက် အနေအထိုင် ဆင်ရဲ နိုင်လို့ပါရှင်’

သူမ၏စကားကြောင့် လင်ကိုး၏မျက်နှာ ဝမ်းသက် သွား လေသည်။

သူမက ချက်ချင်းလက်ကပြုလိုက်ပြီး....

‘ကိစ္စရှိပါဗျာဗျာ။ ကျုပ်က ကြိုသလိုအိပ်၊ ကြိုသလိုစား၊ သေခက်တတ်ပါတယ်ဗျာ။ အခုလိုညအိပ်ခွင့်ပြုတာဘဲ ကျေးဇူး တင်လှပါပြီ။ ကဲ.... ဘယ်လိုသွားရမယ် ဆိုတာသေ ညွှန်ပြပေး ပါဗျာ’

သူမက....

‘အိမ်ဘေးက ပတ်ပြီး ဆင်းသွားပါရှင် ဆောင်ကုန်း အောက်ကိုရောက်တာနဲ့ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်’

လင်ကိုး ဦးညွတ်လိုက်၏။

‘ကျေးဇူးပါဘဲဗျာ’

စကားဆုံးလျှင် နှုတ်ဆတ်က တူလံသွားလေသည်။

ကျင်းကျင်းသည် လင်ကိုအား သူမပိုင်ဆိုင်သည့် ကြက်
ခြံတွင် တစ်ညတည်းခိုခွင့် ပြုလိုက်သဖြင့် မှန်သည်။ မှားသည်
ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်....

အမှောင်ရိပ်ထဲမှနေပြီး သူမထံသို့ လှမ်းလာနေသူ တစ်
ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသအား

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်ပေါ်လာသည်။
ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံးအနက်ရောင် အဝတ်အစားများ
ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာကို အပဝါဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားလေ
သည်။

‘ဟင်’

ရုတ်တရက်မို့....

ကျင်းကျင်းထိတ်လန့်သွားလေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ကျင်းကျင်းအား ကြည့်
ကာအေးစက်သောလေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

‘ကျင်းကျင်းမင်းရဲ့သား အခုထိ အိမ်ပြန် မရောက်သေး
ဘူးမဟုတ်လား’

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားသည်။

မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည့်။

‘ဟင်....’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသဘောကျစွာရယ်မောလိုက်
လေသည်။

သူက ကျင်းကျင်းအားကြည့်ကာ....

‘မင်းရဲ့သားအတွက် စိတ်ပူနေပြီပေါ့အုတ်လား’

ကျင်းကျင်းထိတ်လန့်လာသည်

'ရှင်...ရှင်...တယ်သူလဲ ကျွန်မရဲ့သားတော'

ယခု....

ကောင်းဖူးသည် မိုးချုပ်သည်အထိ ပြန်ရောက် မလာ
စားပါချေ။

ကောင်းဖူးတစ်ယောက် ခုက္ခ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ကျင်းကျင်း သဘောပေါက်လာသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား'

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်
သည်။

'မင်း ရဲ့သားကိုအသိရှင်လျက် ပြန်တွေ့ချင်လား'

သူက ခြိမ်းခြောက်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

ကျင်းကျင်း ကပျာကယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'တွေ့...တွေ့ချင်ပါတယ်ရှင်'

ထိုလူက အေးစက်သော လေသံဖြင့်

'ဒါဆိုရင် မင်းက အစိုးဆီသွားရလိမ့်မယ်'

'ဘုရင့်'

ထိုအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ကျင်းကျင်းကို စိုဏ်
ကြည့်လိုက်ပြီ....

'မင်းက အစိုးရဲ့အလိုကို လိုက်လျာမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့
သား အသက်ချမ်းသာရာ ရလိမ့်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့
မင်းရဲ့သားအသားကိုပဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်'

ကျင်းကျင်း ဒေါသထွက်သွား၏။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူအား စူးရဲသော မျက်လုံး
အစုံဖြင့် ကြည့်ကာ....

'အစိုး၊ ဒါ ရှင့်အကြံ အကုန်ပဲလား'

သူမက အော်ငေါက်လိုက်သည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ ခေါင်းခါယမ်း လိုက်လေ
သည်။

'ကျုပ်က အစိုးမဟုတ်ဘူး၊ အစိုးခုက္ခရောက်နေတာကို
မကြည့်ရက်လို့ ကြားဝင်ဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ လူဆိုတာကို
မှတ်ထားပါ'

'ဘာလဲ'

'သူက မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ ဘယ်လောက်ခုက္ခရောက်နေ
တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား'

ကျင်းကျင်းက ဂရုမစိုက်ဘဲ....

ကျွန်မရဲ့သား ဘယ်မှာလဲ'

ဟဲ့ မေးလိုက်လေ၏။

အနတ်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက အေးစက်စွာဖြင့်ပြုံးပြီး ပြောလိုက်၏။

ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ သားကို ပြန်တွေ့ရမှပဲ’

သူမ၏အသားများ၊ တဆတ်ဆတ်တုန်လှသည့်။

‘ရှင်... ရှင်’

အနတ်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ဆက်ပြောလေသည်။

‘ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကို နားမထောင်ဘူး၊ ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့သားကို အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရတော့မှမှားမဟုတ်ဘူး’

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

အကယ်၍....

ကောင်းစုသား ရှိနေမည်ဆိုလျှင် ငှက်ရောင်ရေမည်မဟုတ် ကြောင်း ယုံကြည်မိလေသည်။

ကောင်းစု မရှိတော့သဖြင့် အာစီသည် နည်းအမျိုးမျိုး ဖြင့် နှောင့်ယှက်လာပါသည်။

သူမ၏သားကိုဖမ်းကာ သူမကိုပင် အကြပ်ကိုင်နေပေသည် မတူတ်ပါလား။

သူမ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

အနတ်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက...

‘ဒီနေ့ညပဲ အာစီဆီကို မင်းသွားရမယ်၊ သူ ရွာထိပ်က ဘုံကျောင်းမှာ မင်းကို စောင့်နေတယ်မယ်....

‘အေး...မင်း ရောက်မလာဘူးဆိုရင် မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ရွာအပြင်မှာ မင်းသားရဲ့ အလောင်းကိုပဲ တွေ့ရတော့မယ်ဆို တာ မှတ်ထား’

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွား၏။

အမှောင်ရိပ်ထဲ တိုးဝင်ကာ မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွား လေသည်။

သူမမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ခွန်အားများ ကုန်ခမ်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူမက အိမ်တံခါးပေါ် အဝဋ်ပင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ တသွင်သွင်၊ စီးကျ လာလေသည်။

‘အစ်ကိုရယ်...ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲရှင်’

ဟူ၍ ညည်းတူ၊ နေမိးတူသည်။

မိုးကျရွှေကိုယ်

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ကျင်၊ ကျင်၏အိမ်ကို
ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာသည်။

ထိုစဉ်....

သူ၏သွားရာလမ်းကို ပိတ်ဆို့ထားရန်နေသူတစ်ယောက်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ ရင်ထိတ်သွားသည်။

တပျာကယာ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပြီ၊ မေးလိုက်၏။

‘မင်း...မင်းဘယ်သူလဲ’

ထိုသူက အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူအား စူးရဲစွာဖြင့်
စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ကောင်ဖု’ ...ဘယ်မှာလဲ’

‘ဘာ’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။
ထိုလူက ထပ်မေးသည်။

‘ကောင်ဖု’ ဘယ်မှာလဲ’

သူ၏အသံမှာ ရေခဲကြားမှဖြတ်သန်းထားသလို အေးစိမ့်
နေသည်။

ရုတ်တရက်....

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ကျောရိုးတစ်လျှောက်
အေးစိမ့်သောခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အမှန်တော့....

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အစစ၏ တပည့်တစ်ဦး
ဖြစ်လေသည်။

အစစက ချောမောသော ကျင်းကျင်းကို သိမ်းပိုက်လို
ပေသည်။

သူမ၏ခင်ပွန်း၊ ကောင်စုသေဆုံးသွားပြီဆိုသော သတင်း
ကို ကြားလာသည်။

ရွာထဲ၌ သွားပုပ်လေလွင့်ပြောကာ သူမက အထီးကျန်
အောင် လုပ်လိုက်ပြီးမှ....

ကောင်ဖုကို ခေးစာခံအဖြစ်ဖမ်းဆီးကာ သူမကို သိမ်း
ပိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ၏အကြံအစည်ကို တပည့်ဖြစ်သည့် ဆင်ပေါက်ဆိုသူကို
အကောင်အထည် ဖော်ခိုင်းလှက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု....

ဆင်ပေါက်သည် အစားခိုင်းသည့်အတိုင်း အောင်မြင်စွာ
ပြုလုပ်လားနိုင်ပြီးမှ ဟန့်တားသူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လိုက်ရ
ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုလူသည် အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ ရှိနေသောကြောင့် မည်သူ
မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိသကဲ့သို့ မတွေ့ရချေ။

ဆင်ပေါက်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး....
'မင်းဘယ်သူလဲ'

တုန်ယင်သော ဇောသံဖြင့် မေးလိုက်စေ၏။

ထိုလူက အေးစိမ့်သောလေသံဖြင့် ပြန်မေးလာသည်။

'ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး။ ကောင်းဖု'
ဘယ်မှာရှိဘယ်ဆိုတာ ပြောပါ'

ဆင်ပေါက် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

'မာပြာဘူးကွာ့ မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ'

သူက မထိမဲ့မြင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏မျက်နှာ တင်းမာသွား၏။

'မင်းသေသွားမယ်'

'ဟာ'

ဆင်ပေါက် အထိတ်တလန့်အော်လိုက်၏။

ထိုလူက....

'မင်း....သေချင်ရင် မာပြာဘဲ နေနိုင်ဘယ်'

ထိုလူ၏အသံမှာ အေးစိမ့်နေ၏။

ဆင်ပေါတ်က ရင်ထဲတိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်၊
 ထိုလူအား မဝံ့မရဲကြည့်ရင်း....
 'မင်း...မင်းဘယ်သူလဲ'
 ဟူ၍ မေးလိုက်လေသည်၊
 ထိုလူက တင်းမာခက်ထန်သောစေသံဖြင့် ထပ်ပြောလာ
 သည်၊
 'ဇောခင်ပု' ဘယ်မှာလဲ'
 ဆင်ပေါတ် ခေါ်ပူသွား၏၊
 သူက ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး....
 'ကျုပ်မပြောဘူး'
 အမှောင်ထဲမှလူအေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်၊
 'ကောင်ပြီ'
 ထိုလူသည် ရုတ်တရက် ဆင်ပေါက်၏အနီးသို့ရောက်လာ
 ပြီး ပခုံးကိုလက်ငါးချောင်းဖြင့်ကုပ်ဆွဲလိုက်လေတော့သည်၊
 'ဟင်'
 ဆင်ပေါတ်ထိတ်လန့်သွားသည်၊
 ကပျာတယာ နှောထိဆုတ်ရှောင်တိမ်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်
 သည်။

သို့သော်....
 ထိုလူ၏လက်မှ လွတ်မြောက်ခြင်းမရှိပါ၊
 ထိုလူ၏လက်ငါးချောင်းသည် ဆင်ပေါက်ပခုံးကို မိမိရရ
 အုပ်မိလိုက်သည်၊
 ဆင်ပေါက်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင်နှာကျင်သွား၏၊
 'အောင်မယ်လေးဗျ'
 စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်ဗူးထောက် ကျသွားစေ
 သည်။

• * *

'ကေခွင်ဖုံ တယ်မှာလဲ'
 ထိုလူက မေးလာပြန်သည်။
 ဆင်ပေါက်မှာ ထိုလူကိုကြောက်သွားသည်။
 သူ့ကို ခုခံခြင်းပြောရုံသူများအပေါ်၌သာ အနိုင်ကျင့် ခိုလိ
 ကျနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။
 သူတို့အား ဆုံးမမည့်သူပေါ်လာသောအခါကြောက်လန့်
 သွားကြလေသည်။
 'ကောင်းဖုံ တယ်မှာလဲ'
 ထိုလူက မေးလာပြန်သည်။
 သူ၏လေသံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စောင်းလောက်
 အောင် ခက်ထန်နေသည်။
 ဆင်ပေါက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။
 ယခုတစ်ကြိမ်....
 သူ၏ အဖြေမပေးလျှင် ဒုက္ခရောက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊
 သဘောပေါက်မိလိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့်....
 'ပြော... ပြောပါမယ်ဗျာ'
 ကပျားစာ ယခု ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'တယ်မှာလဲ ပြောစမ်း'
 'ရွာထိပ်က ဘုံကျောင်းမှစုရှိပါစာယ်'
 'မင်းလိမ်ပြောတာဆိုရင် သေဖို့သာပြင်တော့'
 စကားဆုံးလျှင် လက်တဖက်စုံ ယမ်းလိုက်၏။
 'အင်း'
 ဆင်ပေါက် မသဲမကွဲညံ့ညံ့လို့ထိသည်။
 ထို့နောက်....
 သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလျှပ်မယှက်ဖြစ်သွား၏။
 ထိုလူသည် ဆင်ပေါက်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ လျှင်မြန်စွာ
 ပြေးထွက်သွားလေသည်။

အမှောင်ထဲမှလူ

ည....

အေးစင်ကင်ပေါ်တွင် လခြမ်းပဲ ကစား၍နေသည်။

ကြယ်ကလေးများစည်း၊ မလင်းတစ်လှည့် လင်းလင်တောက်ပနေသည်။

မသဲမကွဲ အလင်းရောင်အောက်တွင် ရွှေထိပ်မှဘုံကျောင်းလေးသည် ငြိမ်သက်စွာရှိနေသည်။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ရွာလုံး အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင်....

လူရိပ်တစ်ခုသည် အမှောင်ထုကို အစာအကွယ်ယူကာ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ထိုလူသည် ဘုံကျောင်းဆိုသည့် ဦးတည်ကဏ္ဍ ချဉ်းကပ်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဘုံကျောင်းကလေးအတွင်း၌ မီးရောင်များ ထိန်လင်းနေသည်။

လူရိပ်သည် ဘုံကျောင်းအနီးသို့ ရောက်လာလျှင်....

‘ဟား ဟား ဟား’

ဘုံကျောင်းအတွင်းမှ ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လူသုံးယောက်သည် အရက်သောက်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်မောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသုံးယောက်မှာ အစားနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်သို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

တပည့်တစ်ယောက် အစားကိုကြည့်ကာ ဝမ်းသာအားရ သောအသံဖြင့် ပြောလာလေသည်။

‘ဆရာအစား၊ ကတော့ ဒီညပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ့ရဦးမှစား’

‘ဟား ဟား ဟား’

အစားက သဘောကျစွာ ရယ်နေလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

'ငါက ကျွင်းကျင်းကိုသဘောကျနေတစ်ကြိမ်ပြီးတော့ကျင်းစု ဆိုတဲ့တောင် လက်ဦးသွားလို့ မခံချင်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သူ့ဘာမှ မတယ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ငါ့လက်ထဲကို ရောက်လာတော့မှပေါ့ကွာ'

သူက အားရကျေနပ်သည့်လေသံဖြင့် ပြောလာ၏။

အခြား တစ်ယောက်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလာလေသည်။

'ဒါထက် ကျွင်းကျင်းထဲ ဆရာ့အဖတ်ထဲ ရောက်လာရင် တကယ်ယူမှာလား'

'ထွ'

အာစီးက တံတွေးထွေးချပြီး...

'ငါက ကလေးတစ်ယောက်အမေကို ယူမလားကွ'

'ဟေး ဟား ဟား'

သူ၏စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့်...

တပည့်နှစ်ယောက်က ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

တိုကျောင်းအတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်နေသည့် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လူ၏မျက်နှာတင်းမာခတ်ထန်နေ၏။

သူက စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အာစီးတို့လူစုအားစိုဖ်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ...

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ...

အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ လှစ်ရန်တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားဆော့သည်။

၄. ၁၉. ၂၉

၂. ၂၆. ၁၀

၄. ၁၅. ၂-၃

*

*

*

2. 18. 7. 13

ပထပိုင်း ပြီး၏။

ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန် တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

